

Hinta 40:— Helsinki 1949. Kustannusosakeyhtiö Yhteistyön kirjapaino

"Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää!"

Kommunisti

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Syyskuu 9 1949

JULKAISIJA: SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE

Kommunisti 5. VUOSIKERTA · 1949
SYYSKUU N:o 9 (140)
POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

VILLE PESSI:

Maamme työväki taistelussa leivän puolesta

Luokkataistelu on maassamme saanut viime viikkoina erittäin kärjistyneen muodon. Oikeistososialidemokraattinen hallitus on käyttänyt aseistettuja poliisijoukkoja lakossa olevia työläisiä vastaan ja aiheuttanut maan metsä- ja puuteollisuuden keskuksessa, Kemin kaupungissa verilöylyn, jonka seurauksena kaksi lakkolaista menetti henkensä ja kymmeniä työläisiä haavoittui. Sekä hallitus että oikeistososialidemokraattisen enemmistön hallitsema Suomen Ammattiyhdistysten Keskusliitto ovat julistaneet avoimen sodan myös niitä työläisiä vastaan, jotka samoihin aikoihin muualla maassa ryhtyivät lakkoon palkkaolojensa parantamiseksi. SAK:n työvaliokunta erotti ensin jäsenyydestään taisteluun lähteneet 5 liittoa: Rakennustyöläisten liiton, Kuljetustyöväen liiton, Elintarviketyöläisten liiton, Metsä- ja Uittotyöväen liiton sekä Puutyöväen liiton ja uhkasi menetellä samoin toistenkin taisteluun lähteneiden liittojen ja ammattiosastojen kanssa. Syyskuun 4—6 päivinä pidetyn SAK:n valtuuston sosdem. enemmistö on antanut näille päätöksille siunauksensa ja vieläpä lisännyt luetteloon kaksi muuta liittoa, Sukeltajain ja Muurarien liitot. Siten se on lähtenyt avoimesti ammattiyhdistysliikkeen hajoituksen tielle.

Ei vain Suomen, vaan koko kansainvälinen taantumus on kiirehtinyt osoittamaan suosiotaan maamme oikeistolaisille sosdem-johtajille. Ruotsalainen "Amerikan ääni", Ruotsin suurpääoman äänitorvi Dagens Nyheter kehui heitä miehinä, joilla on taisteluun kommunismia vastaan "selvemmät päämäärät ja häikäilemättömimmät keinot kuin minkään muun maan sosdem-johtajilla". Amerikan lehdet kiittelevät heitä "eurooppalaisen yhteiskuntajärjestelmän" puolustajina ja harjoittavat peittelemätöntä yllytystä väkivallan käyttöön kommu-

nisteja vastaan. Amerikkalaiset imperialistipiirit ovatkin taustamiehinä tässä Suomen taantumuksen raivokkaassa rynnistyksessä työväkeä vastaan. Kansanvälinen taantumus on mobilisoinut joukkonsa Suomessakin nujertaakseen demokraattiset voimat ja raivatakseen tietä Suomen kytkemiselle Yhdysvaltain sotakiihkoilijain talutusnuoraan.

Jo vuosi sitten Suomen Komm. Puolueen keskuskomitea määritteli julkilausumassaan sosdem-hallituksen talouspolitiikan päämäärät seuraavasti:

> "Sen tavoitteena on taloudellisella alalla Suomen talouden entistä läheisempi kytkeminen länsimaiseen pulatalouteen, suurpääoman vallan lujittaminen, kapitalistien miljardivoittojen lisääminen työtätekevien kansankerrosten aseman huonontamisen kautta. Kahdenkymmenen kapitalistiperheen pyrkimyksenä on hajoittaa ammatillinen liike, tehdä työväenluokka puolustuskyvyttömäksi siirtääkseen uhkaavan talouspulan raskaat seuraukset työtätekevän väestön kannettavaksi."

Kuluneen vuoden kokemus on osoittanut arvion täsmälleen oikeaan osuneeksi. Sosialistipettureiden hallitus aloitti toimintansa ottaen suojelukseensa Wärtsilä-yhtymän satoja miljoonia markkoja valtiolta rosvonneen, sotakorvauksista rikastuneen suuryhtiön. Tämän hallituksen toiminta-aikana ei ole suoritettu kertaakaan työväen palkkojen korotuksia, vaikka hinnat ovat jatkuvasti nousseet. Päinvastoin, hallituksen johdossa oleva hinta- ja palkkaneuvosto on yhdessä työnantajajärjestöjen kanssa alentanut palkkoja käyttäen hyväkseen työttömyyttä, joka paisui kevättalvella jo virallistenkin tilastojen mukaan yli 50.000:n.

Niinpä erään maamme suurimman ammattikunnan, metsä- ja uittotyöläisten palkkojen osalta on sosialiministeriön palkkatarkkailijan toimesta suoritetuista tutkimuksista ilmennyt, että kaikista tarkistetuista työmaista 19,5 prosenttia oli alipalkattuja. Metsätöissä olevien hakkuumiesten keskipäiväansiot ovat samoin alentuneet vuoden aikana keskimäärin 25 prosentilla. Myöskin muiden työntekijäin tulot ovat alentuneet. Sosiaalinen Tutkimustoimisto julkaistessaan tiedot elinkustannusindeksin korkeudesta heinäkuulta mainitsee, että veromäärän aleneminen on seurausta palkkojen laskusta.

Mutta paitsi sitä, että useilla aloilla nimellispalkatkin ovat laskeneet, on vuokrien ja kulutustarvikkeiden hintojen kohoaminen alentanut työväen elintasoa. Tämän vuoden keväällä vuokria kohotettiin 38 prosentilla, leivän hinta nousi heinäkuun 1 päivästä lähes kaksinkertaisesti, tekstiili- ja nahkatavaroiden hinnat ovat nousseet 15—16 pros. jne. Lokakuusta 1947 tämän vuoden heinäkuuhun on kotimarkkinatavarain tukkuhintaindeksi noussut 24,9 pros. Samanaikaisesti työpalkat ovat nousseet vain 11 prosentilla. Palkkatyöväen reaaliansiot ovat siis kiistattomasti laskeneet.

Samaan aikaan ovat suurten teollisuusyhtymäin voitot voimakkaasti kasvaneet. Nämä yhtymät käärivät viime vuonna virallistenkin tietojen mukaan markkamääräistä voittoa 58 pros. enemmän kuin vuonna 1947. Samoin 5 suurinta liikepankkia kohotti voittojaan 41 pros. Suomen suurimman liikepankin, Kansallis-Osake-Pankin julkaisemassa viime vuoden tilannekatsauksessa pankinjohtaja Virkkunen kirjoittikin, että "valtiovallan (so. sosdem-oikeiston) taholta ymmärretäänkin maan taloudellisen tilanteen asettamat vaatimukset. Näin ollen voidaan myös luottaa siihen, että Kansallis-Osake-Pankin ilahduttavan suotuisa kehitys edelleen jatkuu".

Viimeisin lahja, jonka hallitus antoi niin Suomen kuin Amerikan Yhdysvaltain suurkapitalisteille, oli Suomen markan devalvointi t.v. heinäkuussa. Markan ulkomaista arvoa alennettiin 17,7 pros. Siten vientikapitalistit, jotka olivat lännen pulamarkkinoilla puutavaran ja paperin hintain alentuessa joutuneet ensimmäisiin vaikeuksiin, vyöryttivät nopeasti taakkaa työtätekevien harteille, jotta heidän oma voitto-osuutensa, joka on viime vuosina ollut poikkeuksellisen suuri puutavaran ja paperin erittäin korkeiden maailmanmarkkinahintojen vuoksi, ei pääsisi vähääkään laskemaan. Puu- ja paperiteollisuuden tuotteet muodostavat yli 80 pros. Suomen kaupallisesta viennistä ja 80 pros. koko vientimäärästä suuntautuu läntisiin kapitalistimaihin.

Devalvointipäätös on erinomaisen havainnollisena esimerkkinä siitä, miten maamme taantumuspiirit, jotka eivät ole voineet avoimesti liittää maata Marshall-suunnitelmaan, harjoittavat oikeistososialidemokraattisen hallituksen välityksellä tosiasiassa marshalloitujen maiden talouspolitiikkaa ja pyrkivät alistamaan Suomen talouden palvelemaan anglo-amerikkalaisen taloudellisen laajentumispyrkimyksen tarpeita.

Kohta devalvointipäätöksen jälkeen pudotettiin mm. paperin ulkomaisia hintoja 20 pros. Tavaroittensa hintoja alentamalla maamme vientikapitalistit pitävät epätoivoisesti kiinni Yhdysvaltain markkinoista. Työväki saa maksaa viulut.

Palvelushalunsa vastapalkkioksi suomalaiset suurteollisuuspiirit ovat päässeet osallisiksi Kansainvälisen Jälleenrakennuspankin lainasta. Heinäkuun lopulla pankki myönsi Suomelle 12,5 miljoonan dollarin luoton, jonka jakautumisen eri teollisuusalojen kesken USA määräsi. Pankin presidentti Black korosti, että Suomi oli ensimmäinen Itä-Euroopan maa, jolle laina myönnettiin, koska Suomella on "itsenäinen (s.o. neuvostovihamielinen) hallitus".

Suomen Pankin ja hallituksen päätös devalvoinnista synnytti ymmärrettävää rauhattomuutta työväen keskuudessa, jonka palkankorotusvaatimukset oli aikaisemmin lyöty takaisin juuri devalvaatiolla pelotellen. Elokuun alussa salkuttomaksi ministeriksi nimitetty tannerilainen sotasosialisti Varjonen oli vielä vuosi sitten puolueensa teoreettisessa aikakauslehdessä selittänyt, että ydinkysymykseksi vakauttamisteknillisesti katsoen muodostuu valuuttakurssien säilyttäminen nykyisellään, koska siitä riippuu myös palkkatason pysyttäminen entisellään.

Nyt hän torjuu jyrkästi kaikki työväen palkankorotusvaatimukset, väittäen "vientivaikeuksien" vaativan palkkatyöväkeä supistamaan elinkustannuksiaan; alistumaan tilaan, jota hallituksen toinen uusi jäsen, Varjosen kanssa samanaikaisesti nimitetty sosiaali- ja työministeri, SAK:n puheenjohtaja Huunonen, oli 8. 11. 1948 kuvaillut seuraavasti:

> "Jos Suomen kansantalous on pakotettu muuttamaan valuuttakurssejaan voidakseen pitää vientiään yllä, niin palkkatyöläisille se muodostuu mitä

tuhoisimmaksi. Sen kautta kohoavat automaattisesti kaikkien tuontitavaroiden hinnat, sekä raaka-aineiden, puolivalmisteiden että valmiiden tavaroiden hinnat. Mutta hintojen kohoaminen, kuten me vanhastaan hyvin tiedämme, ei rajoitu vain näihin artikkeleihin, jotka tavalla tai toisella sivuavat tuontia, vaan se tulee ennemmin tai myöhemmin siirtymään myös sellaisiin tarvikkeisiin, joita yksinomaan kotimaassa valmistetaan."

Näihin tosiasioihin pohjautuu 5 ammattiliiton aloittama palkkaliike, joka syyskuun alussa käsitti 70.000 työläistä. He vaativat palkkojen yleistä korottamista 10—15 mk tunnilta sekä palkkasäännöstelyrajan korjaamista sellaiseksi, että urakka-ansioiden nousua pidättelevä yläraja poistettaisiin ja määrättäisiin korotetut palkat minimipalkoiksi.

Lakossa olevat työläiset ovat useamman viikon käyneet sitkeää ja urhoollista taisteluaan kapitalisteja ja niiden käskettävänä olevaa hallitusta vastaan, joka on mobilisoinut koko valtiokoneiston lakkoa murtamaan. Oikeistososialidemokraattiset hallitusmiehet ovat amerikkalaisten isäntiensä käskyä seuraten julistaneet aikovansa murskata työväen lakkoliikkeen hinnalla millä hyvänsä. Työväen taistelun raskautta lisää monin verroin se, että Suomen Ammattiliittojen Keskusjärjestön johdossa on oikeistososialidemokraateilla enemmistö, joka on toisaalta systemaattisesti jarruttanut ja hajoittanut työväen taistelua elinehtojensa parantamiseksi, toisaalta ryhtynyt avonaiseen rikkurivärväykseen ja tukenut avoimia väkivaltatoimia työväen lakkoliikkeiden tyrehdyttämiseksi.

Ensimmäinen vakava yhteenotto ammattiyhdistysliikkeessä oikeiston ja vasemmiston kesken tapahtui viime syksynä, kun Arabian suuren posliinitehtaan työläiset ryhtyivät taisteluun tehtaalla vallinnutta hiotusjärjestelmää vastaan. Silloin SAK:n oikeistososialidemokraattinen enemmistö asennoitui ensi kertaa avoimesti lakkolaisia vastaan, julisti lakonalaisen työmaan "avoimeksi" ja siunasi rikkurityön.

Kun Suomen Kuljetustyöväen liitto valmistautui viime syksynä palkkataisteluun, niin sosdem-hajoittajat perustivat alalle uuden liiton, automiesten liiton. Vaikka uuden liiton saama kannatus työläisten keskuudessa olikin vähäinen, se synnytti kuitenkin hajaannusta, joka pakotti kuljetustyöläiset siinä vaiheessa luopumaan puolustustaistelustaan.

Tämän vuoden kesäkuussa sosdem-oikeisto suoritti Paperiteollisuustyöväen liitossa täysin amerikkalaisten gangsterien esikuvien mukaan julkean kaappauksen murtautumalla liiton toimistoon ja anastamalla liiton johdon ja sen omaisuuden väkivalloin hajoittajaryhmän käsiin, tietysti jälleen poliisin ja valtiovallan tukeen nojaten.

Tuorein esimerkki oikeistososialidemokraattien häikäilemättömästä hyökkäyksestä ammatillisesti järjestynyttä työväkeä vastaan on heidän ryhtymisensä rikkurivärvääjiksi parhaallaan käytävissä palkkataisteluissa ja sosialidemokraattisen sisäministerin johdolla suoritettu verinen tihuteko Kemin lakkolaisia vastaan.

Tällä ennenkuulumattomalla painostuksella oikeistososialidemokraattien on onnistunut siinä määrin hajoittaa eräiden alojen (puu- ja elintarvikealojen) työläis-

ten rivejä, että näiden liittojen johto on tässä vaiheessa katsonut välttämättömäksi lopettaa taistelu. Ne ovat taistelullaan pakottaneet jopa SAKn sosdem oikeiston tuomitsemaan työnantajain yhä yleisemmiksi tarkoittamat nimellispalkkojen alennukset ja siis torjumaan sen osan hyökkäyksestä. Niiden on niinikään onnistunut solmia yksityisiä sopimuksia eri työnantajain kanssa paremmista palkoista. Mutta ne eivät ole voineet ajaa läpi päävaatimustaan, palkkojen yleistä korotusta, kiitos sen raivokkaan vastarinnan, johon sosdem. oikeisto on ryhtynyt. Suomen työväen syvät rivit ovat jälleen kokemuksensa kautta saaneet vaikuttavaa havainto-opetusta siitä, kenen asialla sosialidemokraattinen oikeisto kulkee.

Viime viikkojen palkkataistelut ovat osoittaneet, että Suomen työväki ei antaudu taantumuksen hyökkäyksen edessä, vaan aikoo edelleenkin puolustaa leipäänsä ja oikeuksiaan työväenliikkeen hajoittajien ja suurpääoman yhteisrintamasta huolimatta. Työväen suuret joukot näkevät oikeistososialidemokraattien yrityksessä hajoittaa Suomen ammattiyhdistysliike kohtalokkaan askeleen tiellä entisen taantumuskomennon palauttamiseen, jolloin työväki oli täysin riistäjien armoilla. Senvuoksi maamme taisteleva työväki kerää kaikki voimansa ehkäistäkseen ammattiyhdistysliikettä uhkaavan hajaannuksen. Se on jo kerran v. 1930 kokenut hajaannuksen seuraukset elintasonsa romahdusmaisena laskuna ja taisteluvoimansa taittumisena vuosiksi. Huolimatta oikeiston rikollisesta toiminnasta ja erillisten ammattiliittojen erottamisesta SAK:sta maamme luokkatietoiset työläiset jatkavat taisteluaan yhtenäisen ammattiyhdistysliikkeen puolesta eivätkä eroa SAK:sta.

Mutta samalla kun se vaatii ammattiyhdistysliikkeen rivien yhtenäisyyttä, se vaatii toimintaa ammattiyhdistysliikkeen hyväksymien päätösten, MAL:n ohjeiden ja suuntaviivojen hengessä pääomaa vastaan, imperialistisen sodan uhkaa, kansalaisvapauksien riistoa vastaan. Taistelevan ammatillisen yhtenäisyyden palauttamista ja rakentamista maassamme työväki pitää tämän hetken tärkeimpänä taistelutehtävänään. Tässä taistelussaan muiden maiden ammatillisten veljesjärjestöjen myötämielisyys on ollut korvaamattomana tukena.

Käynnissä olevien palkkataistelujen yhteydessä kapitalistinen ja sosialidemokraattinen lehdistö sekä valtiovalta ovat kehittäneet raivokkaan hyökkäyksen kommunistista puoluettamme vastaan. Ne yrittävät diskriminoida käytävät työtaistelut väittäen niiden kuuluvan osana maamme kommunistien "kapinasuunnitelmiin". Kommunistisella puolueellamme on syytä olla ylpeä siitä, että sen uskotaan olevan mukana kaikkialla, missä työläiset käyvät oikeutettua taisteluaan, oli sitten kysymys palkoista tai kansalaisvapauksista ja rauhasta. Taantumus tietää, että kommunistinen puolue on työtätekevän kansan oikeuksien järkkymättömin puolustaja, siksi oikeistolaiset provokaattorit etsivät tilaisuutta päästäkseen puolueeseemme käsiksi. Viime viikkoina on perustuslaissa turvattuja, rauhansopimuksessa vahvistettuja kansalaisoikeuksia loukattu törkeästi. Kymmeniä kemiläisiä työläisiä on pidätetty "epäiltynä osanotosta kapinan valmisteluun" sen jälkeen, kun sisäministeri Simosen poliisihurtat olivat ampuneet ja pamputtaneet lakkolaisjoukkoa. Samat poliisit ovat mistään muodollisuuksista

välittämättä murtautuneet puolueemme Kemin piiritoimistoon ja kaapanneet sieltä asiapapereita. Kansalaisvapauksia loukaten Kemissä julistettiin poikkeustila, jonka aikana aseistetut poliisipatrullit terrorisoivat koko kaupungin väestöä. Tarkoituksena oli väkivalloin nujertaa työväen palkkaliike ja suunnata isku puoluettamme vastaan.

Maamme työväen voimakkaiden protestien ja mielenosoitusten avulla tämä katala yritys on lyöty takaisin. Hallituksen on ollut pakko peruuttaa poikkeustila, poistaa patrullit, ja jopa myöntää sen työläisryhmän taistelun oikeutus, jonka liike palkkojensa alennusten torjumiseksi oli synnyttänyt koko Kemin työväen myötätuntoisuuslakot, velvoittamalla työnantaja maksamaan palkat alentamattomina. Se on tulos Kemin työläisten uljaasta yksimielisestä taistelusta ja siitä tuesta, jota se on saanut työväen joukkoliikkeiden muodossa muualla maassa sekä myös muiden maiden ammattiyhdistysliikkeeltä. Kommunisminvastaisen taistelun organisaattorit ovat kärsineet tappion.

Mutta työväen voitto merkitsee vieläkin enemmän. Se merkitsee myös sitä, että maamme työtätekevien on onnistunut tässä vaiheessa ajaa karille taantumuksellisten yritykset Suomen sitomisesta imperialistiseen neuvostovastaiseen sotarintamaan.

Maamme työväenluokan edessä on edelleenkin raskas ja sitkeä taistelu leipänsä ja kansalaisoikeuksiensa kaventajia vastaan. Sitä vastassa on häikäilemätön työnantaja ja häikäilemätön oikeistososialidemokratia amerikkalaisten isäntiensä nöyrä välikappale, joka ei kaihda keinoja työväen taistelutahdon murtamiseksi. Mutta maamme työväkikään ei ole turvaton. Sillä on voimakkaat poliittiset ja taloudelliset taistelujärjestönsä ja ankarassa taistelussa koulittu kaaderinsa. Sen tukena on rauhansopimus, joka kieltää vasemmistolaisen liikkeen diskriminaation ja varmistaa kansalaisoikeudet ja -vapaudet. Se saa rohkeutta taistelusta, jota veljespuolueet eri maissa käyvät sodan- ja fasisminlietsojia vastaan, ennen muuta Neuvostoliiton bolshevikkipuolueen ja kansojen suurista menestyksistä ja saavutuksista.

Suomen kommunistit eivät taistele vain leivän, vaan myöskin maamme riippumattomuuden, kansamme vapauden ja rauhan puolesta anglosaksilaisia saalistajia vastaan. SKP kasvaa ja karaistuu johtaessaan työtätekevien taistelua. Se näkee tehtävänsä ja mahdollisuutensa eikä ole jättävä niitä käyttämättä.

Rauhansopimuksen vuosipäivänä

Kaikki rauhan puolesta

Syyskuun 19 päivänä tuli kuluneeksi viisi vuotta Suomen ja Neuvostoliiton välisen välirauhan solmiamisesta ja syyskuun 15 päivänä kaksi vuotta lopullisen rauhansopimuksen ratifioimisesta. Välirauhan solmiaminen merkitsi perusteellista käännettä maallemme ja kansallemme niin turmiolliseksi tulleesta aikaisemmasta sotapolitiikasta neuvostoystävyyden, rauhan ja demokratian tielle. Tämän kansallemme ainoan oikean sisä- ja ulkopoliittisen kehitystien vahvisti lopullinen rauhansopimus, jonka turvaamiseksi viime vuonna vielä allekirjoitettiin ystävyys-, yhteistyö- ja keskinäisen avunannon sopimus Neuvostoliiton ja Suomen välillä.

Jo viisi vuotta rauhan puolustaminen maassamme on tapahtunut välirauhan ja rauhansopimusten merkeissä. Taistelu rauhasta meidän maamme osalta on taistelua näiden sopimusten kirjaimen ja hengen noudattamisesta ja niiden rikkomiseen tähtäävän toiminnan estämisestä.

Tämä vuosi on maailmanrauhanliikkeen kehityksessä ollut käänteentekevä. Samaan aikaan, jolloin imperialististen sodanvalmistelijain puuhat uuden maailmansodan sytyttämiseksi ja omien maailmanherruussuunnitelmiensa toteuttamiseksi käyvät yhä avoimemmiksi ja häikäilemättömämmiksi, rauhanliike järjestäytyy, ei vain eri maissa, vaan myös kansainvälisessä mitassa. Pariisin rauhankongressi oli sen järjestäytymisen näkyvin ja edustavin ilmaus. Eri maissa senjälkeen perustetut rauhanliikkeen keskuselimet ja muutamissa maissa jo pidetyt kansalliset rauhankongressit puhuvat samoin siitä.

Meidän maammekin kohdalta rauhan puolustus käy päivä päivältä yhä ajankohtaisemmaksi ja yhä tärkeämmäksi. Se kehitys, joka maassamme viime aikoina on tapahtunut taantumuspiirien yhä häikäilemättömämmin ja pahanenteisemmin rikkoessa kansamme demokraattisia oikeuksia ja vapauksia ja lujittaessa suhteita lännen imperialistisiin valtioihin, ei voi olla herättämättä jokaisessa rauhaarakastavassa kansalaisessa levottomuutta ja vastuuntuntoa maamme kohtalosta. Nykyisen hallituksen rauhan ja ystävyys-, yhteistyö- ja avunannonsopimuksesta piittaamaton politiikka saattaa vaaraan rauhan säilyttämisen kannalta tärkeimmän — ystävälliset ja luottamukselliset suhteet Neuvostoliittoon. Sillä tosiasia on, että rauha voidaan turvata maallemme vain tinkimättä täyttämällä rauhansopimuksen ja Neuvostoliiton ja Suomen avunantosopimuksen velvoitukset. Neuvostovastaisen seikkailupolitiikan ja maamme imperialistien astinlau-

daksi saattamispolitiikan seuraukset ovat kansallemme vielä hyvässä muistissa eikä yksikään rehellinen suomalainen isänmaanystävä haluaisi samanlaisen kehityksen uusiintuvan. Siksi on myös voimat mobilisoitava rauhan puolustamiseen ja turmiollisen politiikan estämiseen.

Tämän syksyn kuluessa rauhankysymys nouseekin esiin mitä erilaisimmissa yhteyksissä. Paitsi kahden alussa mainitsemamme merkkipäivän — välirauhansopimuksen viisivuotispäivän ja rauhansopimuksen ratifioimisen kaksivuotispäivän viettoa, vietetään maassamme, kuten muissakin maissa, lokakuun toista päivää rauhanpäivänä, johon valmistautuminen liittyy myös mainitun kahden merkkipäivän viettoon. Rauhanpuolustajain järjestön paikalliskomiteoiden muodostaminen, niiden toiminnan käyntiin saattaminen, Pariisin rauhankongressin päätösten tunnetuksitekeminen ja propagoiminen sekä Suomen ja Neuvostoliiton kansojen ystävyyden lujittaminen ovat rauhanliikkeemme nykyisiä perustehtäviä, joiden suorittamiseen pitäisi tuntea kiinnostusta jokaisen rauhanystävän ja järjestön, jonka ohjelmaan sisältyy taistelu rauhan ja demokratian puolesta. Rauhan päivänä — lokakuun 2. — kokoontuva Kansallinen Rauhankongressi tulee olemaan suurimerkityksellinen maamme rauhanliikkeen edelleen kehittämiseksi ja sen laajentamiseksi todelliseksi kansanliikkeeksi. Kysymys rauhasta liittyy kiinteästi kysymykseen kansamme tulevaisuudesta. Maamme imperialististen sotaseikkailijoiden vanaveteen saattaminen asettaisi vaaraan koko kansallisen olemassaolomme ja siksi työ rauhan hyväksi on samalla taistelua koko kansamme hyväksi.

Tähän työhön velvoittaa myös SKP jäsenensä ja järjestönsä tietoisena siitä, että vain aktiivinen toiminta rauhan puolesta, ulotettuna mahdollisimman laajalle yli puoluerajojen ja maailmankatsomusten voi muodostaa esteen sodanlietsojain hyökkäysaikeiden tielle ja suojella kalliisti ostettua maailman ja myös oman maamme rauhaa ja turvallisuutta. Nämä tehtävät liittyvät kiinteästi myös syyskuussa järjestettyyn *SKP:n iskuviikkoon*, puoluejärjestöjen syystoiminnan käyntiinsaattamisen, puoluetietoisuuden ja aktivisuuden kohottamiskamppailuun. Se liittyy osana siihen taisteluun, jota maamme työväenluokka parhaillaan käy taantumusta vastaan *leivän, kansanvallan ja rauhan puolesta.*

AILI MÄKINEN:

Rauhanrintama ja kommunistit

"Kommunististen puolueiden pitää johtaa vastarintaa imperialistisia laajentumis- ja hyökkäyssuunnitelmia vastaan kaikilla aloilla: valtiollisella, taloudellisella ja ideologisella alalla..."

Yllä esitetyn velvoituksen esitti kaksi vuotta sitten pidetty yhdeksän maan kommunistisen puolueen neuvottelukokous julkilausumassaan. Tämä kommunistien ohjelman ja periaatteiden mukainen vetoomus esitettiin hetkellä, jolloin jo oli selvästi nähtävissä maailman jakautuminen kahteen, toisilleen vastakkaiseen leiriin: imperialistiseen, sotaa lietsovaan, sekä imperialismin- ja sodanvastaiseen leiriin.

SODANLIETSOJAT PALJASTUVAT

Kuluneet kaksi vuotta tuosta historiallisesta kokouksesta ovat joka päivä vain vahvistaneet niiden arvioiden paikkansapitävyyden, jotka kokous kansainvälisestä tilanteesta ja sen kehityksestä, sodan ja rauhan voimien keskinäisestä suhteesta ja sodanvastaisen taistelun välttämättömyydestä teki. Amerikan imperialistien johdolla suoritettu ja yhä kiihtyvä sodanvarustelu eri puolilla maapalloa ja Euroopan orjuuttamistoimenpiteet Marshall- ja Atlantinsopimusten varjolla ovat tosiasioita, jotka alkavat olla jo yleisestikin tunnettuja.

Imperialistisen hyökkäyssodan **aseellisesta varustelusta** kertovat kapitalististen maitten tähtitieteellisiä lukuja tavoittelevat sotabudjetit, USA:n aseteollisuuden täystyöllisyys samaan aikaan kun miljoonat työläiset muilla teollisuuden aloilla ovat työttöminä, kilpailu sotilaallisista tukikohdista imperialististen valtojen kesken, yhä lisääntyvä taloudellinen ja poliittinen painostus kaikkia Euroopan ja Aasian itsenäisiä kansoja kohtaan, diplomaattiset juonittelut lännen imperialistien ja niiden vasallien kesken ja ennenkaikkea koko se imperialistinen ja demokratianvastainen politiikka, jonka taikakaluna tällä hetkellä on **atomipommi.**

Imperialistista sodanvarustelua suoritetaan **ideologisella alalla** porvarillisen ja oikeistososialidemokraattisen lehdistön, kirjallisuuden, elokuvien, vieläpä kirkonkin avulla. Sodan aatteellinen varustelu rauhaa kaipaavien ja rakastavien kansojen keskuudessa on se osa rikollisesta sodanvalmistelusta, jonka todelliset tarkoitukset suurten joukkojen on vaikeampi havaita. Sen sijaan jokainen työllään elatuksensa hankkiva kansalainen voi todeta sodan taloudellisen valmistelun kohonneissa veroissaan, yhä alentuvassa elintasossaan, työnantajain harjoittamassa taloudellisessa ja poliittisessa painostuksessa, epävarmuutena

huomispäivästä. Sodanvarustelu ilmenee niin kuin ennenkin raivoisana hyökkäyksenä koko demokraattista rintamaa ja työväenluokkaa vastaan peiteverhonaan kommunisminvastainen taistelu.

Tämä valtiollisella, taloudellisella ja ideologisella alalla tapahtuva rikollinen suursodan valmistelu tähtäytyy sosialistista Neuvostoliittoa ja kansandemokratioita vastaan. Mutta jo tähänastinen kokemus on osoittanut, että hyökkäysuhan alaisena eivät ole ainoastaan nämä kapitalistisesta järjestelmästä irtisanoutuneet valtiot, vaan jokainen kansakunta, joka rakastaa vapauttaan, eikä vastaansanomatta alistu amerikkalaisten monopolikapitalistien ja niiden asiamiesten käskyläiseksi. Siihenhän tähtäävät kaikki ne poliittiset ja taloudelliset sopimukset ja toimenpiteet, joilla sodan seurauksista kärsivä Eurooppa yritetään alistaa amerikkalaisen dollarin kahleisiin, sen tahdottomaksi orjaksi.

Siksi on kysymys sodan uhkan torjumisesta ja rauhan puolustamisesta **yleismaailmallinen kysymys.** Siksi rauhanpuolustus on **kaikkien kansojen asia,** kuten rauhanpuolustajain suuri maailmankongressi Pariisissa totesi. Ihmiskunnan pelastaminen uudelta hirvittävältä hävitykseltä muodostuu **jokaisen yksilön asiaksi,** sillä vaikka atomipommi on hirvittävä tuhoväline sodan lietsojain rikollisissa käsissä, on rauhaa puolustava ihminen sittenkin voimakkaampi kuin mikään pommi.

Kommunistit, joiden historiallinen tehtävä on johtaa taistelua sotia synnyttävää kapitalistista riistojärjestelmää vastaan, asettuvat kaikkialla sodanvastustajain rintaman kärkeen. Taistelu työläisen leivästä ja elinoikeuksista, kansanvallasta ja kansojen vapaudesta kytkeytyy nyt taisteluun rauhan puolesta imperialistista politiikkaa ja sodanvalmisteluja vastaan.

Kommunistisilla puolueilla ja kommunisteilla ei voi olla tällä hetkellä tärkeämpää tehtävää kuin on toiminta laajan, kansallisen ja kansainvälisen rauhanrintaman luomiseksi kansainvälistä imperialistista ja demokratianvastaista leiriä sekä sen suojaksi antautunutta oikeistososialidemokratiaa vastaan. Se on taistelua kansojen ja työtätekevien elinoikeuksista ja tulevaisuudesta.

RAUHAN PUOLUSTAJAIN RINTAMA LUJITTUU

Rauhaa rakastavien kansojen ja kansalaispiirien ponnistukset rauhan puolustamiseksi ja sodanlietsojain paljastamiseksi ovat toisen maailmansodan jälkeen olleet voimakkaammat kuin koskaan ennen. Suotta ei toveri Zhdanov jo kaksi vuotta sitten Varsovan kokouksessa todennut, että vapautta rakastavien kansojen ei ole pakko alistua imperialistien orjuuteen eikä rauhanpuolustajilla ole syytä aliarvioida voimiaan, sillä sota voidaan ehkäistä, jos kaikki rauhaa rakastavat kansat ja kansalaispiirit sitä haluavat.

Tästä rauhantahdosta ja aktiivisesta toiminnasta rauhan hyväksi ovat ilmauksena ne mahtavat kansainväliset järjestöt, jotka yhdistävät maailman ammattiyhdistysliikkeen, naiset ja nuorison demokraattisiin, fasisminvastaisiin maailmanliittoihin. Niiden jäsenluku edustaa miltei 200 miljoonaa ihmistä kymmenistä eri kansallisuuksista.

Vieläkin mahtavammaksi muodostuu se rauhanpuolustajain maailmanliike, jonka syntysanat lausuttiin tänä vuonna Pariisissa pidetyssä rauhanpuolustajain maailmankongressissa. Tämä kongressi, jossa oli edustettuna yli 600 miljoonaa ihmistä 72 eri maasta ja kaikilta yhteiskuntaelämän aloilta muodostui mahtavaksi vastalauseeksi sodanlietsojille ja -valmistelijoille. Se pani liikkeelle kaikkia maita ja kansoja käsittävän rauhanpuolustajain kansallisen ja kansainvälisen järjestäytymisprosessin ja tempasi mukaansa ennennäkemättömän laajat kerrokset rauhanystäviä kaikista eri yhteiskuntapiireistä, uskontokunnista ja edistyksellisistä puolueista.

Pariisin kongressia edelsivät jo Vroclavissa (Puolassa) ja New Yorkissa pidetyt kulttuurityöntekijäin rauhankonferenssit sekä Naisten Demokraattisen Maailmanliiton mahtava kongressi joulukuussa v. 1948 Budapestissa. Mutta varsinainen rauhankongressien sarja alkaa vasta Pariisin kongressista. Sellaisia on jo pidetty Meksikossa ja Neuvostoliitossa, jossa oli edustajia myös eräistä kapitalistisista maista. Kansallisten rauhankongressien sarja jatkuu koko syksyn ajan käsittäen useimmat Euroopan maat. Suomessa pidetään kongressi lokakuun 2 päivänä.

Pariisin kongressin päätösten mukainen **rauhanrintaman organisointi** on täydessä käynnissä kaikissa maissa huolimatta siitä vastustuksesta, joka tätä työtä kohtaa sotaa valmistelevan porvariston ja sen hallitusten sekä niiden aktiivisten apulaisten, oikeistososialidemokraattien taholta.

Lokakuun 2. päivänä vietetään kaikissa maissa **kansainvälistä rauhanpäivää,** jonka viettoon osallistuvat kaikki rauhanystävät ja heidän järjestönsä. Ammatillinen Maailmanliitto kehoittaa kaikkia ammattiyhdistyksiä ja niiden jäseniä osallistumaan tämän päivän viettoon. Siihen valmistuvat myös naiset ja nuoriso, joiden tärkein taistelutunnus on: **Elämän puolesta — sotaa vastaan.**

Lokakuun 2. päivä muodostuu rauhanpuolustajain valtavaksi esiinmarssiksi atomipommi-ideologiaa ja -politiikkaa vastaan.

Rauhanpuolustajain maailmanliike on laaja kansalaisliike ilman muuta ohjelmaa kuin taistelu sotaa ja hävitystä vastaan, kuten Pariisin kongressin julkilausumassa selvästi osoitetaan. Se ei ole siis poliittinen järjestö, joka sulkisi piiriinsä vain puolueita tai muita kansalaisjärjestöjä. Se on kaikkien rauhanystävien ja heidän järjestöjensä — kansallisuuteen, rotuun, uskontoon, puoluekantaan tai yhteiskunnalliseen asemaan katsomatta — vapaaehtoinen liitto rauhan puolustamiseksi ja siksi sen on oltava avoin jokaiselle, jolle maailman ja kansojen rauha on kallis.

On ilman muuta selvää, että kommunistiset puolueet, joiden ohjelma jo edellyttää taistelua rauhan ja ihmisyyden puolesta, eivät ole eivätkä voikaan olla syrjässä tästä liikkeestä. Ne ovatkin kaikkialla ottaneet tehtäväkseen työväenluokan joukkovoiman mobilisoimisen rauhanrintamaan, työtätekevän talonpoikaiston ja edistyksellisen sivistyneistön lähentämisen työväenluokkaan nimenomaan rauhan puolustamiseksi yhteistä vihollista, im-

perialismia ja sodanlietsojia vastaan. Kommunistit ovat ennakkoluuloja murskaamalla pystyneet monissa maissa yhdistämään mitä moninaisimpien kansalaisjärjestöjen voiman yhteistoimintaan rauhantyössä. Esimerkillisinä, rohkeina ja avarakatseisina rauhanliikkeen aktivisteina ovat kommunistit kaikkialla saaneet tunnustusta suurimerkityksellisestä työstään rauhanrintaman lujittamisessa ja laajentamisessa. Siitä on parhaana todisteena edistyksellisen sivistyneistön huomattava osallistuminen rauhanliikkeeseen kommunistien rinnalla. Sitä todistaa myös monien uskonnollisten ja humaanisten järjestöjen lähentyminen ja yhdistyminen rauhanrintamaan kommunististen puolueiden ja muiden demokraattisten järjestöjen kanssa.

SKP JA RAUHAN PUOLUSTUS

Yhtäpitävästi muiden kommunististen puolueiden kanssa on Suomen Kommunistinen Puolue sisällyttänyt ohjelmaansa taistelun rauhan ja kansallisen vapauden puolesta imperialistista sodanlietsontaa ja hyökkäysuhkaa vastaan. Johdonmukaisena tälle periaatteelleen on se kaikissa vaiheissa toiminut sitä rikollista sotapolitiikkaa ja neuvostovastaista kiihoitusta vastaan, jota Suomen porvaristo oikeistososialidemokratian myötävaikutuksella on maassamme ajanut ja jonka tuhoisat seuraukset jokainen meistä hyvin tuntee. Siksi on tämä puolue aina saanut osakseen koko yhdistyneen porvariston ja sen käskyläisten raivoisan vihan ja hyökkäykset, joissa ei ole suinkaan säästetty mitä häikäilemättömintä provokatiotakaan.

Tietoisena suuresta velvoituksestaan kansainvälistä rauhanrintamaa ja historiallista tehtäväänsä kohtaan hyväksyi myös SKPn VIII edustajakokous vuosi sitten päätöksen taistelun voimistamisesta rauhan puolesta, asettamalla vaatimukseksi ulkopolitiikan alalla mm. seuraavaa:

”. . . ystävyyden lujittaminen Suomen ja Neuvostoliiton välillä, rauhansopimuksen sekä ystävyyden, yhteistyön ja keskinäisen avunannon sopimuksen ehdoton noudattaminen, selvä ja johdonmukainen asennoituminen Suomen puolelta kansainvälisessä politiikassa imperialistisen leirin pyyteitä vastaan, sekä yhtyminen imperialisminvastaisen, demokraattisen leirin ponnistuksiin kansojen turvallisuuden ja rauhan, niiden vapauden, itsenäisyyden ja suverenisuuden lujittamiseksi.”

Tätä päätöstä noudattaen on puolueemme jatkuvasti kiinnittänyt erittäin suurta huomiota siihen taantumukselliseen politiikkaan, jota Fagerholmin hallitus on harjoittanut suhteessaan Neuvostoliittoon, rauhansopimuksen täyttämiseen sekä niihin vehkeilyihin, joita tämä länsimaisen imperialismin käskyläishallitus harjoittaa maamme ja kansamme riippumattomuuden hinnalla. SKP on kerta toisensa jälkeen paljastanut oikeistopiirien revanshipyrkimykset ja neuvostovastaisen sotapolitiikan. Puolueemme on varoittanut kansaamme näistä vihollisista ja kehoittanut sitä toimintaan rauhan säilyttämiseksi ja Suomen ja Neuvostoliiton välisten ystävyyssuhteiden turvaamiseksi ja kehittämiseksi.

Työväenluokka ja sen kanssa jo huomattava osa muistakin kansalaispiireistä onkin pystytty herättämään tietoiseksi sodan vaarasta ja rauhan puolustamisen välttämättömyydestä. Tästä ovat todisteina demokraattisten ja rauhanjärjestöjen jatkuva kasvu ja aktivisoituminen ja yhteyksien laajentuminen myös kansainvälisesti.

Siitä ovat todisteina myös ne valtavat joukkomielenilmaukset, joita eri puolilta maata ja eri järjestöjen kokousten taholta on esitetty maan hallitukselle Suomen ja Neuvostoliiton ystävyyden lujittamisen puolesta, rauhan ja kansanvallan puolesta sitä vaarallista politiikkaa vastaan, jota Fagerholmin hallitus edustaa vapauttaessaan sotarikolliset, suojatessaan fasistisia järjestöjä, salliessaan neuvostovastaisen kiihoituksen ja osallistuen siihen itsekin, sekä rikkomalla rauhansopimusta niin ulko- kuin sisäpoliittisestikin. Yhä laajemmat kansalaispiirit maassamme yhtyvät SKPn vaatimuksiin maamme politiikan muuttamisesta, kansanvallan ja rauhan turvaamisesta yhteistyössä sosialistisen Neuvostoliiton kanssa.

SKP asettaa tälläkin hetkellä, välirauhan viisivuotispäivänä, yhdeksi päätehtäväkseen taistelun rauhan puolesta kaikkia niitä voimia vastaan, jotka tavalla tai toisella pyrkivät sitä vaarantamaan. Se merkitsee entistä tehostetumpaa toimintaa jokaisen järjestön ja jäsenen taholta Suomen ja Neuvostoliiton ystävyyden puolesta, Neuvostoliiton ja sen rauhanpolitiikan tunnetuksitekemisen puolesta, sodanlietsojain päämäärien paljastamiseksi ja murskaamiseksi lujittamalla puoluejärjestöjämme samoin kuin koko demokraattista rintamaamme ja luomalla yli järjestöjen ulottuvan laajan kansallisen rintaman rauhan ja demokratian puolesta.

SKP kutsuu tähän rintamaan kaikkia kansamme vapauden, kansanvallan ja rauhan kannattajia ainoana pyrkimyksenään Suomen ja sen kansan turvallisuus ja tulevaisuus.

Teorian kysymyksiä

LIU SHAO-TSI:

Internationalismista ja nationalismista

II

NYKYISEN MAAILMAN KAKSI SUURTA LEIRIÄ JA KANSALLISEN VAPAUSLIIKKEEN TIE

Kuten edellä on osoitettu, kansallisuuskysymykseen nykyisessä maailmassa sisältyvät toisaalta kysymys Amerikan imperialistien harjoittamasta koko maailman kansojen rosvouksesta ja sorrosta tai heidän pyrkimyksistään rosvoamiseen ja sortamiseen, toisaalta taas kysymys koko maailman kansojen vastarinnasta Amerikan imperialismin harjoittamaa rosvousta ja sortoa vastaan, taistelusta kansallisen vapautuksen puolesta riippumattomuuden puolustamiseksi.

Jo toisen maailmansodan aikana Amerikan imperialistit laativat suunnitelmia maailman kansojen rosvoamisesta ja sortamisesta. Sodan jälkeen he julistivat Trumanin opin ja Marshallin suunnitelman levittäen askel askeleelta valvontansa ja herruutensa moniin maihin ja kansoihin, muodostaen koko maailmaan sotatukikohtien verkoston ja sekaantuen muiden maiden sisäisiin asioihin. Tämän laajentumispolitiikan pohjana ovat Amerikan imperialistien hyökkäyssotasuunnitelmat. Aivan kuin Hitlerin, Mussolinin ja Japanin militaristien aikoina näitä hyökkäyssotasuunnitelmia toteutetaan "Neuvostoliittoa ja kommunismia vastaan suojautumisen" tunnuksen varjolla.

Koko maailman orjuuttamiseen pyrkiessään Amerikan imperialistit eivät voi olla käyttämättä kaikkia keinoja saadakseen oman maansa kansan tukemaan suunnitelmiaan. He eivät voi olla tukahduttamatta julmimpia keinoja käyttämällä niitä voimia omassa maassaan, jotka toimivat heidän suunnitelmiaan vastaan. Heidän on syövytettävä Amerikan kansan mieleen taru "Amerikan aikakaudesta" ja "teoria" "valkoisen rodun etevämmyydestä", ja he julistavat samalla, että Amerikan kutsumuksena on johtaa maailmaa ja että maailman kaikkien kansojen kutsumuksena on olla sen johdon alaisina. Sentähden Amerikan imperialistien on kukistettava Yhdysvaltojen kommunistinen puolue, Amerikan edistykselliset ammatilliset järjestöt ja Wallacen johtama edistyksellinen liike, pystytettävä fasistinen järjestys, sillä muuten he eivät voi toteuttaa suunnitelmiaan.

Amerikan imperialistit eivät voi olla

käymättä taistelua niitä voimia vastaan koko maailmassa, jotka vastustavat heidän suunnitelmiensa toteuttamista. He esiintyvät Neuvostoliittoa vastaan, kansandemokratioiden maita vastaan, Kiinan kommunistista puoluetta ja Kiinan kansan vapausliikettä vastaan, kansallista vapausliikettä vastaan Kreikassa, Vietnamissa, Indonesiassa, Malakalla, Birmassa ja Filippiineillä, kaikkien maiden kommunistisia puolueita ja kansandemokraattisia voimia vastaan. Syynä tähän on se tosiasia, että nämä voimat muodostavat imperialisminvastaisen leirin, jota Neuvostoliitto johtaa ja joka tekee lujasti vastarintaa amerikkalaisten imperialistien suunnitelmille heidän pyrkiessään orjuuttamaan koko maailman.

Sentähden Amerikan imperialistit ilmaisivat hillittömän riemunsa kun Titon joukkio otti neuvostovastaisen asenteen, erosi Kommunististen puolueiden tiedoitustoimistosta ja tuhoaa omassa maassaan todella edistykselliset voimat.

He valmistautuvat päästämään valloilleen kolmannen maailmansodan hautoen mielikuvituksellista toivetta maailman kaikkien imperialismia vastaan taistelevien voimien lannistamisesta.

Toteuttaakseen suunnitelmansa maailman orjuuttamisesta Amerikan imperialistien on etsittävä itselleen eri maista kätyreitä ja asiamiehiä, jotka panisivat täytäntöön nämä suunnitelmat tai antaisivat niille tukensa. Heidän on etsittävä kansallisia luopioita ja pettureita sekä autettava näitä kansojen vastarintaliikkeen tukahduttamisessa ja toiminnassa Neuvostoliittoa vastaan. Amerikan imperialismi antaa apua kaikkien maiden taantumuksellisille, se auttaa fasististen voimien rippeitä elpymään Saksassa, Italiassa, Japanissa ja muissa maissa. Taantumuspuolueista, porvarillisista ryhmistä ja fasististen voimien rippeistä on eri maissa tullut Amerikan imperialismin kätyreitä, jotka amerikkalaisten avulla tukahduttavat omien maittensa ja siirtomaiden kansojen vastarintaliikettä ja esiintyvät Neuvostoliittoa sekä maailman muita demokraattisia voimia vastaan.

Mutta juuri seurauksena Amerikan imperialistien pyrkimyksestä maailman orjuuttamiseen ja Euroopan maiden taantumuksellisten kansallisesta petoksesta on kansallisuuskysymyksestä tullut elintärkeä kysymys vielä suuremmalle väestönosalle kuin ensimmäisen maailmansodan jälkeen. Kansallisen vapausliikkeen imperialisminvastainen rintama on entisestäänkin laajentunut; samaan aikaan kun imperialistien maiden lukumäärä on supistunut, kun niistä on tullut entistä eristyneempiä ja imperialismin perusta käy yhä horjuvammaksi, kun sen voima on suunnattomasti heikentynyt ja yhä heikkenee, sorretut nousevat yhä laajemmassa mitassa taisteluun imperialismia vastaan, tuovat yhä lähemmäksi imperialismin herruuden lopun.

Proletariaatin luokkaviholliset Euroopan kapitalistisissa emämaissa ovat samalla näiden maiden kansallisia kavaltajia, omien kansojensa vihollisia. Saavuttaakseen sosialismin Euroopan proletariaatin on käytävä taistelua Amerikan imperialismin orjuutusta ja omien maittensa kansallisia pettureita vastaan. Luokkakysymys ja kansallisuuskysymys liittyvät siis toisiinsa. Se on Euroopan proletariaatille eduksi, sillä se tekee sille mahdolliseksi toisaalta yhdistää laajat kansanjoukot

omassa maassaan ja sitoa kansallisen riippumattomuutensa puolustaminen taisteluun sosialismin saavuttamiseksi, toisaalta taas yhdistää siirto- ja puolisiirtomaiden laajat kansanjoukot sekä sitoa siirto- ja puolisiirtomaiden kansojen kansallinen vapausliike niiden omaan taisteluun sosialismin saavuttamiseksi.

Maailman orjuuttamiseen pyrkivän Amerikan imperialismin suunnitelmat ja taantumuksellisten kansallinen petos Euroopan maissa heijastavat maailman kapitalismin yleisen pulan prosessia, kapitalismin erilaisten ristiriitojen kärjistymistä äärimmilleen. Ne heijastavat sen tosiasian, että Amerikan imperialismi ja muiden maiden imperialistit, jotka suunnittelevat järjetöntä elämästä ja kuolemasta käytävää taistelua, ovat tulivuoren harjalla, joka uhkaa uusilla ankarilla pulilla. Amerikan imperialistien suunnitelmat jouduttavat entistä enemmän kapitalismin yleisen pulan kehitystä, kärjistävät perusristiriitoja kapitalistisessa maailmassa: ristiriitoja porvariston ja proletariaatin välillä, menekkimarkkinoista ja siirtomaista taistelevien eri kapitalististen maiden välillä sekä imperialismin ja sorrettujen kansojen välillä. Maailman kansojen valtava enemmistö lujittaa entistä enemmän yhtenäisyyttään maailman mittakaavassa vapautuksensa saavuttamiseksi samaan aikaan, kun maailman orjuuttamiseen pyrkivän Amerikan imperialismin suunnitelmat tuovat imperialismin perikatoa lähemmäksi.

Tällä hetkellä kansallisuuskysymys on koko maailmassa saavuttanut ennenkuulumattoman kärkevyyden seurauksena Amerikan imperialismin yhä voimistuvasta pyrkimyksestä maailman orjuuttamiseen, seurauksena siitä, että Englannin, Ranskan, Hollannin ja muiden maiden imperialistit, jotka saavat apua Amerikalta, yhä enemmän kuristavat siirtomaakansoja, seurauksena kansandemokraattisen liikkeen uudesta noususta eri maissa Amerikan imperialismia ja muiden maiden imperialisteja vastaan sekä seurauksena kansallisen vapausliikkeen kasvusta siirtomaissa.

Tänä päivänä maailma on jakaantunut kahteen toisilleen vastakkaiseen leiriin: toisella puolen Amerikan imperialismi ja sen apurit, kaikkien maiden taantumukselliset. Tämä on imperialismin kansainvälinen leiri. Toisella puolen ovat Neuvostoliitto ja kansandemokratian maat itä-Euroopassa, kansallinen vapausliike Kiinassa, kaakkois-Aasian maissa ja Kreikassa, maailman kaikkien maiden kansojen demokraattiset voimat. Tämä on imperialisminvastainen kansainvälinen leiri. Amerikan imperialismi on maailman kaikkien maiden taantumuksellisten voimien linnoitus, kun taas Neuvostoliitto on kaikkien edistyksellisten voimien tukipylväs. Näihin kahteen leiriin kuuluvat maailman kaikki kansat, kaikki maat, luokat, väestökerrokset, puolueet ja ryhmät. Sillä hetkellä, kun näiden kahden leirin välillä syntyy jännittynyt selkkaus, ihmiset asettuvat kaikkialla jommallekummalle puolelle.

Tämä merkitsee, että jos te ette kuulu imperialistiseen leiriin ettekä siis auta Amerikan imperialismia ja sen apureita orjuuttamaan maailmaa tai omaa maatanne, teidän pitää kuulua imperialisminvastaiseen leiriin ja auttaa maailman kaikkia sorrettuja kansoja saavuttamaan vapautensa tahi taistella oman maanne vapauttamiseksi Amerikan imperialismia ja sen kätyreitä vastaan muissa maissa. Siten te autatte Neuvostoliittoa ja itä-Euroopan kansandemokratian maita, Amerikan ja maailman kaikkien maiden kansandemokraattisia voimia, koko maailman proletariaattia ja kommunistisia puolueita. Puolueettomuus, so. erillään pysyminen kummastakin puolesta, on mahdotonta.

Kuten toveri Mao Tse-tung aikoinaan sanoi kirjassaan "Uudesta demokratiasta", nykyisessä kärjistyneessä kansainvälisessä tilanteessa niinsanottu puolueettomuus on subjektiivisesta aikomuksesta riippumatta vain petollinen korulause.

Sorretut kansakunnat eivät voi, jos ne tahtovat saavuttaa vapautensa, nykyisessä kansainvälisessä tilanteessa olla tekemättä vastarintaa Amerikan imperialismille ja sen kätyreille omassa maassaan, kansallisille pettureille ja taantumuksellisille muissa maissa, ne eivät voi olla liittymättä yhteen Neuvostoliiton ja itä-Euroopan kansandemokratian maiden kanssa, ne eivät voi olla yhtymättä kansalliseen vapausliikkeeseen, kansandemokraattisiin voimiin, muiden maiden proletariaattiin ja kommunistisiin puolueisiin. Toisin sanoen ne eivät voi jäädä ulkopuolelle sen kansainvälisen imperialisminvastaisen leirin, joka käy sitkeätä taistelua Amerikan imperialismia ja sen kätyreitä vastaan omassa maassaan. Ainoakaan kansa ei voi toista tietä saavuttaa todellista vapautustaan.

Yhdysvaltojen, Iso-Britannian, Ranskan, Hollannin ja muiden maiden kommunistiset puolueet, proletariaatti ja kansandemokraattiset voimat, erittäinkin Amerikan, voivat nousta ja kukistaa monopolien herruuden maissaan, tehdä lopun niiden imperialistisesta ulko- ja sisäpolitiikasta ja harjoittaa proletaarista sosialistista sisä- ja kansallisuuspolitiikkaa. Sen tuloksena tulee olemaan sekä näiden maiden kansojen että maailman kaikkien sorrettujen kansojen täydellinen vapautuminen.

Sentähden on proletariaatin ja kansan täydellinen voitto näissä maissa, jokainen isku, jonka ne antavat monopolistisille vallanpitäjille, parasta välitöntä apua maailman sorretuille kansoille. Sentähden olisi sorrettujen kansojen vapausliikkeiden pyrittävä takaamaan itselleen imperialististen maiden proletariaatin ja kansojen apu ja solmittava niiden kanssa liitto taistelussa imperialistista herruutta vastaan. Niillä on yhteinen vihollinen, ja toisten voitto auttaa toisia voittamaan.

Niiden sorrettujen kansakuntien voitto taistelussa kansallisesta riippumattomuudesta ja vapaudesta, jotka tekevät vastarintaa Amerikan, Iso-Britannian, Ranskan ja Hollannin imperialismille, johtaa siihen, että nämä imperialistit menettävät siirtomaansa, ne menettävät siis maailmanherruutensa tukipylvään. Se heikentää suunnattomasti imperialistien voimia heidän omissa maissaan ja tekee siten näiden maiden proletariaatille ja kansoille helpommaksi imperialistisesta ikeestä vapautumisen.

Voitto, jonka siirto- ja puolisiirtomaiden sorretut kansat saavuttavat liikkeessään kansallisen riippumattomuuden ja vapautuksen puolesta, jokainen isku, jonka ne antavat imperialismille, merkitsee siis tavattoman suurta välitöntä apua imperialististen maiden proletariaatille ja kansoille.

Maailman eri maiden, varsinkin imperialististen maiden proletariaatin, kommunististen puolueiden ja kansandemokraattisten voimien tulisi tehostaa tukeaan siirto- ja puolisiirtomaiden kansojen liikkeelle kansallisen riippumattomuuden ja vapauden puolesta, mennä eteenpäin liiton solmimisessa niiden kanssa taistelussa imperialistista herruutta vastaan. Tämä on välttämätöntä siksi, että niillä on yhteinen vihollinen ja että toisten voitto taaskin auttaa toisia voittamaan.

On selvää, että imperialisminvastaisen, sosialistisen Neuvostoliiton olemassaolo ja mahti, kansandemokratian maiden olemassaolo ja kehitys itä-Euroopassa merkitsevät tavattoman voimakasta iskua Amerikan imperialismille ja sen taantumuksellisille kätyreille eri maissa samoin kuin maailmanimperialismin herruudellekin. Neuvostoliiton ja itä-Euroopan maiden kansandemokratioiden olemassaolo ja kehitys merkitsevät maailman kapitalismin yleisen kriisin tilaa ja sen kärjistymistä, jouduttavat kapitalistisen maailman perikatoa, lujittavat proletaarisen sosialistisen vallankumouksen leiriä eri maissa sekä maailman kaikkien sorrettujen kansojen vapautusliikettä ja edistävät sosialististen ja demokraattisten vallankumousten voittoa maailman kaikissa maissa.

Suuri kiinalainen isänmaanystävä Sun Jat-sen kirjoitti keväällä 1925, vähän ennen kuolemaansa, Neuvostoliitosta seuraavaa: "Tämä tasavaltojen vapaa liitto on kuolemattoman Leninin todellinen perintö sorrettujen kansojen maailmalle. Imperialismin uhrit tulevat etsimään siitä tukea vapauttaan puolustaessaan ja pyrkiessään vapautumaan kansainvälisestä järjestelmästä, joka ammoisista ajoista alkaen on perustunut orjuutukseen, sotaan ja suvaitsemattomuuteen."

Tämä totuus sai uuden vahvistuksen toisessa maailmansodassa fasismia vastaan ja saa jälleen vahvistuksen parhaillaan käynnissä olevassa ihmiskunnan taistelussa vapautuksestaan. Asia on näin: liitto joko Neuvostoliiton kanssa tai imperialismin kanssa, selittää Mao Tse-tung kirjassaan "Uudesta demokratiasta", liitto jommankumman kanssa. Sellainen on vedenjakaja isänmaallisuuden ja kansallisen petturuuden välillä, sellainen on vedenjakaja vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä, sellainen on vedenjakaja edistyksen ja taantumuksen välillä maailman jokaisen kansakunnan keskuudessa. Esiintymisen Neuvostoliittoa vastaan täytyy väistämättä olla imperialismin etujen mukaista ja omien kansallisten etujen kavaltamista.

Kaikki mitä edellä on sanottu, johtaa yhteen periaatteelliseen ratkaisuun: maailman sorrettujen kansojen, kaikkien maiden proletariaatin ja kansandemokraattisten voimien on liitettävä yhteen ja myöskin yhdistettävä voimansa Neuvostoliiton ja itä-Euroopan uuden demokratian maiden kanssa tappion tuottamiseksi maailmanherruuteen pyrkivien Amerikan imperialistien suunnitelmille, kansojen siirtomaasortoon tähtääville suunnitelmille, kansallisuuskysymyksen ratkaisemiseksi, nimenomaan kaikkien sorrettujen kansojen vapauttamiseksi ja lopun tekemiseksi siitä monopolipääoman herruudesta imperialistisissa maissa, joka on imperialistisen hyökkäyshengen juurena. Toisin sanoen kaikkien maiden kommunistien ja kansojen tulee kansakuntakysymyksen proletaarisen internationalistisen tulkinnan sekä proletariaatin kansallisuuskysymyksessä omaksuman ohjelman ja politiikan mukaisesti liittyä yhteen maailman kaikkien työtätekevien ja kaikkien imperialisminvastaisten vallankumouksellisten voimien, Neuvostoliiton ja itä-Euroopan demokraattisten maiden kanssa yhteistä taistelua sekä keskinäisen tuen ja avun antamista varten. Vain tätä tietä kulkien ne voivat vapauttaa maailman kaikki sorretut kansat, vain tätä tietä kulkien ne voivat ratkaista tällä hetkellä kansallisuuskysymyksen.

Ellei kuljeta Neuvostoliiton kanssa vaan sitä vastaan, ellei kuljeta itä-Euroopan kansandemokraattisten maiden kanssa vaan niitä vastaan, ellei kuljeta liitossa eri maiden kommunististen puolueiden, proletariaatin ja kansandemokraattisten voimien kanssa vaan niitä vastaan, ellei liitytä yhteen kaikkien sorrettujen kansojen kanssa vaan kuljetaan siirto- ja puolisiirtomaiden kansallista vapausliikettä vastaan kuten Titon joukkio on tehnyt Jugoslaviassa, se merkitsee yhtymistä imperialistiseen leiriin, liittoon eri maiden taantumuksellisten voimien kanssa. Tätä tietä kulkemalla ei olisi voitu saada aikaan Kiinan kansallista vapautusta, tämän tien seurauksena olisi ollut Yhdysvaltojen imperialismin ja muiden imperialististen maiden herruuden pystyttäminen, se olisi johtanut riippumattomuuden menettämiseen ja koko maan muuttumiseen imperialismin siirtomaaksi.

Sentähden, kuten Kiinan kommunistisen puolueen keskuskomitea on julistanut, Tiedoitustoimisto on, osoittaessaan tämän vaarallisen näköalan Jugoslavian kansalle ja koko maailmalle, nostattaakseen Jugoslavian kansan korjaamaan Titon ryhmän virheet, vain "täyttänyt velvollisuutensa taistelussa maailmanrauhan ja demokratian puolesta sekä Jugoslavian kansan suojelemisessa petokselta ja hyökkäykseltä Amerikan imperialismin taholta".

Kommunistien ja kansojen tulee kaikkissa maissa nojautua proletaariseen internationalismiin eikä porvarilliseen nationalismiin, pitää ohjenuoranaan kansallista vapausliikettä, proletaarista ja sosialistista liikettä nykyisissä oloissa ja yhdistää sorrettujen kansojen kansallinen demokraattinen vallankumous kiinteästi proletariaatin sosialistiseen vallankumoukseen. Vain näin voi kumpikin vallankumous saavuttaa voiton. Vain näin voidaan oma kansakunta vapauttaa. Vain näin voidaan tällä hetkellä ratkaista kaikki kansalliset kysymykset. Muuta tietä ei voida saavuttaa voittoa taistelussa sosialismin puolesta, ei edes saavuttaa todellista voittoa kansallisessa vapausliikkeessä.

Toisin sanoen kansallisuuskysymystä on tänä päivänä käsiteltävä yleisen kysymyksen yhteydessä vallankumouksesta koko maailmassa, historiallisten ehtojen luoman tilanteen valossa, nykyhetken maailman yleisen tilanteen valossa. Sitä ei saa käsitellä eristettynä, osana näköaloista, sitä ei saa käsitellä missään epäreaalisessa perspektiivissä. Juuri näin ovat Lenin ja Stalin neuvoneet: kansallisuuskysymystä on käsiteltävä ei eristettynä, vaan kansainväliseltä näkökannalta.

Ensimmäisen maailmansodan ja Lokakuun vallankumouksen voiton jäl-

keen Venäjällä kansallisuuskysymyksen käsittelyssä oli otettava huomioon uusi kansainvälinen tilanne, sitä oli käsiteltävä kansainvälistä imperialismia vastaan käydyn taistelun yhteydessä, proletaarisen sosialistisen maailmanvallankumouksen yhteydessä. Sitä ei enää saanut käsitellä tähän uuteen aikakauteen saakka vallinneen vanhan maailman porvarillisen vallankumouksen yhteydessä. Ensimmäiseen maailmansotaan ja Lokakuun vallankumoukseen saakka kansallisuuskysymys oli osa porvarillis-demokraattisesta maailmanvallankumouksesta. Nyt on kansallisuuskysymyksestä tullut osa proletaarisesta sosialistisesta maailmanvallankumouksesta. Stalinin tätä kysymystä koskevien tutkimusten tulokset, jotka tov. Mao Tse-tung on tyhjentävästi selostanut kirjassaan ”Uudesta demokratiasta”, ja myöskin tutkimusten tulokset Kiinan vallankumouksesta, joka on kääntynyt vanhasta demokratiasta uuteen, tässä teoksessa tyhjentävästi eriteltyyn demokratiaan, ovat ehdottomasti oikeat. Vain siinä tapauksessa, että kansallisen vapausliikkeen perustana tulee olemaan tämä oikea teoria, voidaan maailman sorretut kansat vapauttaa, vain siinä tapauksessa voidaan kansallisuuskysymys tänä päivänä ratkaista. Kiinassa tulee kaikkien niiden, jotka käyvät taistelua Amerikan imperialismin hyökkäystä vastaan, jotka taistelevat kuomintangin taantumuksellista johtoa sekä feodalismin ja byrokraattisen kapitalismin iestä vastaan: kommunistien (ennen kaikkea, mutta ei yksin heidän), kaikkien demokraattisten puolueiden ja ryhmien, kaikkien kansanjärjestöjen ja demokraattien, jotka eivät kuulu mihinkään puolueeseen, — kaikkien näiden tulee ajatella ja toimia vain näin eikä millään muulla tavalla, tietenkin jos ne vilpittömästi taistelevat imperialismia, kuomintangin taantumuksellista johtoa, feodalismia ja byrokraattista kapitalismia vastaan eivätkä puhu vallankumouksesta vain näön vuoksi ja todellisuudessa pyri horjuttamaan vallankumousta. Jos ne ajattelevat ja toimivat toisella tavalla, ne menettävät suuntansa ja joutuvat karkoitetuiksi vallankumouksen riveistä.

Kansallisuuskysymyksen käsittely erillään luokkakysymyksestä, kansallisen taistelun käsittely erillään luokkataistelusta on epäilemättä täysin virheellistä ja vahingollista, loukku, jota taantumukselliset suurtilalliset ja porvaristo käyttävät. Taantumuksellinen porvarillinen nationalismi ja imperialistinen hyökkäyshenki ovat politiikkaa, joka on syntynyt kapitalistisen riistojärjestelmän kehitysprosessissa. Ja koska Amerikan imperialismin nykyinen haave maailmanherruudesta on tämän järjestelmän viimeinen tuote, niin maailman orjuuttamiseen pyrkivän Amerikan imperialismin vastavallankumouksellinen politiikka johtaa selvemmin kuin koskaan aikaisemmin kapitalististen emämaiden proletaarisen sosialistisen vallankumousliikkeen liittoon sorrettujen kansojen kansallisen vapausliikkeen kanssa. Käy selvemmäksi kuin koskaan ennen, että imperialistisen hyökkäyshengen hävittämiseksi perinpohjin on kukistettava monopolikapitalismin herruus kapitalistisissa emämaissa.

Yleisnäköala vapaustaistelussa on sosialismi ja kommunismi. Juuri niinhän sanottiin Molotovin tunnetussa lausunnossa: ”Me elämme aikakautta, jossa kaikki tiet johtavat kommunismiin”.

Eri maiden kansat tulevat saavuttamaan sen kulkemalla omia konkreettisia teitään. Sorretuille kansoille on kansallinen vapaustaistelu se tie, jota niiden tulee kulkea. Vasta sosialismi, joka hävittää, niinkuin Neuvostoliitossa on tehty, sen järjestelmän, jossa ihminen riistää toista ihmistä, voi kokonaan hävittää hyökkäyssodan mahdollisuuden. Sosialistinen Neuvostoliitto on hävittänyt luokkariistojärjestelmän. Siellä on yhteiskunnan tuotantovoimilla rajattomat kehitysmahdollisuudet. Neuvostoliitto ei salli kenenkään nousta hyökkääjänä itseään vastaan. Se ei myöskään salli kenenkään käydä hyökkäyssotaa muita vastaan, eikä sellainen tietenkään ole tarpeen sille itselleenkään.

Neuvostoliitto on siis linnoituksena imperialistista hyökkäyssotaa vastassa, maailman kaikkien sorrettujen kansojen luotettavin ja paras ystävä. Sen jälkeen kun eri maissa vähitellen on pystytetty sosialistinen järjestelmä, ”hyökkäyshenki” tulee olemaan vain vanhentunut sana ihmiskunnan historiallisissa muistelmissa.

Tällainen on se tie, joka on kuljettava koko ihmiskunnan lopulliseen vapautukseen, maailman kaikkien kansojen lopulliseen vapautukseen.

PORVARILLISEN NATIONALISMIN EDISTYKSELLINEN LUONNE MÄÄRÄTYISSÄ HISTORIALLISISSA OLOSUHTEISSA JA MARXISMIN-LENINISMIN SUHDE TÄMÄN LAJIN NATIONALISMIIN

Marxismi-leninismi tutkii kaikkia kysymyksiä historialliselta näkökannalta. Marxilaiset tekevät eron suhtautumisessaan porvarilliseen nationalismiin erilaisissa konkreettisissa historiallisissa oloissa, ottavat huomioon sen erilaisen objektiivisen merkityksen ja määrittelevät proletariaatin erilaisen suhtautumisen porvarilliseen nationalismiin historian eri aikakausina.

Kapitalismin varhaisvaiheessa porvariston johtama kansallinen liike asettaa päämääräkseen taistelun toisten kansakuntien harjoittamaa sortoa vastaan ja kansallisen valtion muodostamisen. Tällaisella kansallisella liikkeellä on ollut historiassa edistyksellinen merkitys, ja proletariaatti on sitä tukenut. Nykyaikana on olemassa porvarillista nationalismia siirto- ja puolisiirtomaissa. Myöskin tällä nationalismin muunnoksella on määrätty objektiivisesti edistyksellinen historiallinen merkitys.

Euroopan, Amerikan ja Japanin porvaristo on pystyttänyt monissa takapajuisissa maissa imperialistisen siirto- ja puolisiirtomaasorron järjestelmän. Näissä siirto- ja puolisiirtomaissa — Kiinassa, Intiassa, Korealla, Indonesiassa, Filippiineillä, Indokiinassa, Birmassa, Egyptissä ym. — on porvarillinen nationalismi vastustamattomasti päässyt kehittymään. Koska näiden maiden kansallisella porvaristolla on ristiriitoja ennen kaikkea imperialismin ja myöskin maan sisäisten taantumuksellisten feodaalisten voimien kanssa ja koska feodaaliset voimat kansalliselle porvaristolle vahinkoa aiheuttaakseen ja sen kehitystä rajoittaakseen yhtyvät imperialismiin, niin kansallinen porvaristo on näissä maissa historian määrätyssä vaiheessa

ja määrättyyn asteeseen saakka luonteeltaan vallankumouksellinen. Porvariston nationalismilla on näissä maissa määrätty edistyksellinen merkitys, kun se mobilisoi kansanjoukot taisteluun imperialismia ja feodalismin voimia vastaan. Lenin on sanonut, että tämän lajin nationalismilla on "historiallinen oikeutuksensa". Proletariaatin on sentähden imperialismin ja feodalismin voimien herruuden kukistamiseksi tuettava tällaista porvarillista nationalismia, jolla on määrätty imperialismin- ja feodalisminvastainen merkitys, sillä ehdolla, kuten Lenin sanoi, että liittolaiset eivät estä meitä valistamasta ja järjestämästä talonpoikaistoa ja riistetyn kansan laajoja joukkoja vallankumouksellisessa hengessä. Selvin esimerkki tällaisesta yhteistoiminnasta on ollut meidän, kiinalaisten kommunistien, ja Sun Jat-senin yhteistoiminta. Myöskin Sun Jat-senin nationalismi oli porvarillisen nationalismin muunnos. Mutta niinkuin toveri Mao Tse-tung toteaa kirjassaan "Uudesta demokratiasta", Sun Jat-senin kolme kansanperiaatetta kahdelta historialliselta aikakaudelta — ennen ja jälkeen Lokakuun vallankumouksen — joutuivat suunnattomien muutosten alaisiksi jakaantuessaan kolmeen vanhaan kansanperiaatteeseen ja kolmeen uuteen kansanperiaatteeseen. Varhaisvaiheessa ne kuuluivat vanhan demokratian asevarastoon, so. vanhan maailman porvarillis-demokraattisen vallankumouksen asevarastoon; ne olivat osa vanhan maailman porvarillisesta vallankumouksesta. Mutta seuraavassa vaiheessa ne alkoivat kuulua uuden demokratian asevarastoon, so. uuden porvarillis-demokraattisen vallankumouksen asevarastoon, ja niistä tuli osa proletaarisesta sosialistisesta maailmanvallankumouksesta. Sun Jat-senin nationalismin kaksinaisuus vanhan demokratian kaudella sisältyi seuraavaan: hän asetti edistyksellisessä hengessä kysymyksen taistelusta Kiinan vallanpitäjiä (siihen aikaan Mandshurian hallitsijasukua) vastaan, mutta antoi tukensa taantumukselliselle han-chauvinismin*) suurvaltapropagandalle. Mutta Lokakuun vallankumouksen jälkeen Kiinan vallankumous astui uuden demokratian vaiheeseen. Kun Sun Jat-sen otti vastaan Neuvostoliiton ja Kiinan kommunistien avun, luovuttuaan suurvaltahenkisen han-chauvinismin nationalistisista asenteista ja siirtyi vallankumouksellisen nationalismin kannalle, hän harjoitti propagandaa taistelusta kapitalistista hyökkäyspolitiikkaa vastaan, kolmen periaatteen puolesta: yhtyminen Neuvostoliiton ja kommunistisen puolueen kanssa, tuen antaminen työläisille ja talonpojille, sekä propagoi myös aatetta "Kiinan kansasta, joka pyrkii vapautukseensa" ja "kaikkien kansojen tasa-arvoisuudesta Kiinan rajojen sisällä" (kuomintangin I kongressin manifestista). Tämä oli käänne uuteen demokratiaan, ja me, kommunistit, hyväksyimme politiikan yhteistyöstä Sun Jat-senin kanssa. Tämä yhteistyö oli ehdottomasti oikeata ja välttämätöntä kansalliselle vapautukselle ja se oli proletariaatin etujen mukaista siihen aikaan siitäkin huolimatta, että se oli epäluotettavaa, väliaikaista ja horjuvaa ja että Sun Jat-senin aatteen häpeämättömät kavaltajat myöhemmin sen lopettivat.

*) Han = Kiinan muinainen nimi. Chauvinismi = kansallisuuskiihko.

Vaikka Sun Jat-senin maailmankatsomus oli vielä porvarillinen ja pikkuporvarillinen maailmankatsomus, vielä siihenkin aikaan, ja hänen nationalisminsa yhä vielä oli porvarillisen nationalismin muunnos ja säilytti taantumuksellisia tunnusmerkkejä (esim. käsitykset ns. "verisiteestä", "maan hallitsevasta rodusta", "suur-Aasiasta" jne.), Sun Jat-sen esitti kuitenkin opin kansallisesta vallankumouksesta, opin "joukkojen herättämisestä ja yhdistämisestä kaikkiin niihin maailman kansoihin, jotka suhtautuvat meihin vertaisinaan, yhteistä taistelua varten"; hän noudatti myös kolmea suurta periaatetta: yhtyminen Neuvostoliiton ja kommunistisen puolueen kanssa sekä tuen antaminen työläisille ja talonpojille. Tämä oli ilmaus siirto- ja puolisiirtomaiden vallankumouksellisen porvariston nationalismin korkeasti edistyksellisestä luonteesta sosialistisen maailmanvallankumouksen uudella kaudella. Tällä oli valtava vallankumouksellinen merkitys.

Mutta pian Sun Jat-senin kuoleman jälkeen hänen aatteensa häpeämättömät kavaltajat — suurporvariston edustajat Tshiang Kai-shek, Van Tsin-vei ja muut taantumukselliset kuomintangilaiset — alkoivat kehittää Sun Jat-senin kansallisvallankumouksellista oppia aivan toiseen, vastavallankumoukselliseen suuntaan, tekivät käännöksen taistelusta imperialismia vastaan antautumiseen sen edessä, liitosta Neuvostoliiton kanssa taisteluun Neuvostoliittoa vastaan, yhtenäisyydestä kommunistisen puolueen kanssa taisteluun kommunistista puoluetta vastaan, työläisten ja talonpoikien tukemisesta työläisten ja talonpoikien vainoamiseen. Eikä siinä kaikki, vaan he käyttivät Sun Jat-senin nationalismin vanhoillisia ja taantumuksellisia piirteitä epäkansallisena lippunaan. Sentähden oli välttämätöntä, että kommunistinen puolue alkoi kansallisten etujen valvomiseksi harjoittaa lujaa politiikkaa kuomintangin taantumuksellisia kohtaan, joita johtivat bandiitit Tshiang Kai-shek ja Van Tsin-vei. Muissa siirto- ja puolisiirtomaissa, esim. Intiassa, Birmassa, Siamissa, Filippiineillä, Indonesiassa, Vietnamissa, Etelä-Korealla ym., kommunistien on tietenkin samoin asetuttava oman maansa etujen valvomiseksi lujalle kannalle sen porvariston taantumuksellisen osan, pääasiallisesti taantumuksellisen suurporvariston suhteen, joka jo on antautunut imperialismin edessä. Päinvastaisessa tapauksessa näiden maiden kommunistit tekevät suuren virheen.

Toisaalta taas kommunistien tulee saada aikaan imperialisminvastainen yhteistyö sen kansallisen porvariston kanssa, joka vielä toimii imperialismia vastaan eikä toimi kansanjoukkojen imperialisminvastaista taistelua vastaan. Jos kommunistit eivät järjestä vakavassa mielessä tällaista yhteistyötä vaan päinvastoin esiintyvät sitä vastaan tai hylkäävät sen, niin he tekevät siinäkin tavattoman suuren virheen. Tällainen yhteistyö on saatava aikaan, silloinkin kun se on epävarmaa, väliaikaista ja epävakaista.

Vallankumouksen kokemus maailman eri maissa ja Kiinan vallankumouksen kokemus vahvistavat täysin oikeaksi sen marxilais-leniniläisen tieteellisen erittelyn, joka osoittaa, että kansallisuuskysymys liittyy kiinteästi luokkakysymykseen ja kansallinen taistelu liittyy kiinteästi luokkataisteluun.

Luokkasuhteita historiallisesti eritellessä voidaan nähdä, minkätähden määrättyinä ajanjaksoina toinen maa sortaa toista maata, joka muuttuu imperialismin siirto- tai puolisiirtomaaksi; minkätähden tällaisessa maassa voi ilmaantua kansallisia pettureita ei ainoastaan feodaalisten luokkien riveistä, vaan myöskin porvariston erään osan riveistä, esim. compradorilaisen*) byrokraattisen porvariston riveistä Kiinassa. Voimme myös nähdä, minkälaisten olosuhteiden vallitessa ja minkä luokan johdolla kansallinen vapautus voidaan saavuttaa jne.

Luokkasuhteita historiallisesti eritellessä voidaan myös nähdä seuraavaa: vaikka sellaiset huomattavat kansallisvallankumoukselliset kuin Sun Jat-sen ovatkin lähtöisin Kiinan pikkuporvariston tai kansallisen porvariston riveistä, niin siitä huolimatta yleisesti puhuttaessa tämän maan porvaristo näkee yhä vielä kansallisuuskysymyksen vain omien ahtaitten luokkaetujensa valossa ja muuttaa asennettaan vain omien luokkaetujensa mukaisesti. Vain Kiinan proletariaatin luokkaedut vastaavat todella täydellisesti tämän maan kansan perusetuja ja samalla täydellisesti myös maailman kaikkien maiden kansojen yleisiä kansainvälisiä etuja, koko ihmiskunnan etuja. Kun sorretun maan proletariaatti astuu taisteluarenalle, kun siitä tulee imperialismia vastaan käydyn kansallisen taistelun johtaja ja koko kansakunnan pelastaja, niinkuin Kiinassa on tapahtunut, silloin jokainen todella isänmaallinen yhteiskunnallinen ryhmä, puolue, yhdistys tai yksityinen henkilö väistämättä ryhtyy yhteistyöhön kommunistisen puolueen kanssa, niinkuin teki Sun Jat-sen, joka ryhtyi puoltamaan yhtymistä Neuvostoliiton kanssa ja tuki työläisten ja talonpoikien etuja. Ne taas, jotka Tshiang Kai-shekin ja Van Tsin-vein tavoin esiintyvät kommunistista puoluetta vastaan (mihin liittyy esiintyminen Neuvostoliittoa vastaan ja taistelu työläisten ja talonpoikien etuja vastaan), muuttuvat väistämättömästi imperialismin kuuliaisiksi lakeijoiksi, halveksituiksi kansallisiksi kavaltajiksi, ihmisiksi, jotka myyvät oman maansa.

*) Comprador — esp. = kotimainen kauppias, välittäjä ulkomaisen pääoman ja kotimarkkinoiden välillä.

Luokkasuhteiden historiallinen erittely osoittaa edelleen, että uhkausten ja kaikenkaltaisten houkutusten seurauksena imperialismin taholta ja myöskin maan rajojen sisällä käynnissäolevan luokkataistelun johdosta uusissa olosuhteissa ja historiallisen kansainvälisen taistelun kärjistymisen uudessa vaiheessa vallankumouksellisten riveistä voi ilmaantua sellaisia miehiä kuin Tshen Du-siu ja Tshan Go-tao Kiinassa ja Tito Jugoslaviassa. Nämä miehet antautuvat taantumuksellisen porvarillisen nationalismin edessä, kavaltavat maailman kaikkien maiden työtätekevien yleiset edut ja muodostavat vakavan vaaran oman maansa kansan vapauttamisessa. He ovat porvarillisen nationalismin edustajia proletariaatin riveissä ja luopuvat halukkasti kaikesta kansallisesta vapaustaistelusta sen ollessa kiihkeimmillään suistaen maansa sille tielle, jolla se muuttuu imperialismin siirtomaaksi. Kaikkien maiden kommunististen puolueiden ja jokaisen kommunistin on oltava valppaana tällaisen vaaran suhteen.

LOPPULAUSE

Todellinen patriotismi, isänmaallisuus, liittyy erottamattomasti internationalismiin. Kaikki mitä edellä on esitetty, ilmaisee meidän näkökantamme ja marxilais-leniniläisten — meidän, kommunistien — periaatteet kansallisuuskysymyksessä. Se merkitsee, että nämä ovat patriotismiin erottamattomasti liittyvän proletaarisen internationalismin näkökanta ja periaatteet.

On aivan silminnähtävää, ettei kaikkien maiden kansanjoukkojen todellinen patriotismi ole ristiriidassa proletaarisen internationalismin kanssa vaan pikemminkin liittyy siihen läheisesti. Toveri Mao Tse-tung kirjoitti Japania vastaan käydyn sodan aikana: "Meille patriotismi liittyy kiinteästi internationalismiin. Meidän tunnuksenamme on taistelu hyökkäyssotaa vastaan synnyinmaamme puolustamiseksi". "Patriotismi on internationalismin soveltamista kansalliseen vallankumoukselliseen sotaan." Ei ole tarpeen puhua siitä, että nämä sanat soveltuvat täysin nykyiseen isänmaalliseen vallankumoukselliseen sotaamme.

Lenin arvioi patriotismin erääksi monien vuosisatojen ja vuosituhansien kuluessa pirstottuina eläneiden vakiintuvan aseman saavuttaneiden maiden tunteiden syvimmäksi ilmaukseksi.

Oikea patriotismi on uskollista rakkautta synnyinmaataan kohtaan, kansaansa, kieltään ja oman maan kirjallisuutta kohtaan, vuosituhansien aikana muovautuneita oman kansakunnan parhaita perinteitä kohtaan. Tällainen patriotismi on aivan vastakkaista nykyiselle itsekkäälle, vieraille maille vihamieliselle porvarilliselle nationalismille ja myöskin ahtaalle suljettujen ovien politiikalle, eristäytymisnäkökannalle, lahkolaisuudelle, mielenkiintopiirin rajoittuneisuudelle ja muille pientalonpojan kansallisille ennakkoluuloille, jotka heijastavat patriarkaalista järjestelmää.

Oikea patriotismi kunnioittaa muiden kansallisuuksien tasa-arvoisuutta, vaalii samaan aikaan toivoa ihmiskunnan parhaiden ihanteiden toteuttamisesta omassa maassa ja puoltaa kaikkien maiden kansojen kiinteätä yhtenäisyyttä.

Taantumuksellinen porvarillinen nationalismi puolestaan lietsoo keskinäistä riitaa ja vihaa kaikkien maiden kansojen välillä samaan aikaan kun vanhan patriarkaalisen järjestelmän kansalliset ennakkoluulot vuorostaan eristävät oman kansallisuuden koko maailmasta ja takertuvat heidän omien piintyneitten näkökantojensa ahtaisiin puitteisiin. Meidän on päättävästi hyljättävä molemmat.

Edellä on selvitelty proletaarisen internationalismin ja porvarillisen nationalismin yleisiä piirteitä. Nykyisin on niin meidän puolueessamme kuin sen ulkopuolellakin paljon ymmärtämyksen puutetta ja sekavuutta käsityksissä proletaarisesta internationalismista ja porvarillisesta nationalismista. Sitä paitsi fasistiset ainekset harjoittavat selvästi taantumuksellista, demagogista propagandaa tässä kysymyksessä. Jos ei tästä ymmärtämyksen puutteesta ja sekavuudesta tehdä loppua, jos ei tällaista fasistista propagandaa paljasteta, niin sillä aiheutetaan suunnatonta vahinkoa Kiinan kansan nykyiselle vapausliikkeelle.

Marraskuussa v. 1948.

Taloudellisia kysymyksiä

TOIVO KARVONEN:

Tämän hetken talouspoliittisia näköaloja

Kun maahamme vähän toista vuotta sitten perustettiin puhtaasti sosialidemokraattinen ns. "työväenhallitus" asetti se hallitusohjelmassaan päämääräkseen taloudellisen vakauttamisen. Sekin voi olla päämäärä varsinkin, jos on periaatteellisesti selvitetty millä pohjalla vakauttaminen tapahtuu. Fagerholmin hallitus ei tosin ajatellutkaan vakauttamista muuta kuin kapitalismin säilyttämisen pohjalla, joka luonnollisesti edellyttää kapitalistisen tuotantotavan hyväksymistä sellaisenaan. Kun kaikki muutosten mahdollisuudet tuotantotavassa on eliminoitu, jää vakauttamisen käytännölliseksi tehtäväksi tuotantokustannusten alentaminen erilaisin keinoin niin, että lähinnä vientiteollisuuskapitalistien kilpailukyky ulkomaisilla markkinoilla säilyy alennetuillakin hinnoilla — voittojen pysyessä sellaisina, että kapitalistien mielestä kannattaa tuotantoa jatkaa. Tämä merkitsee selvää ja tinkimätöntä kansan elintason alentamista, jota kapitalistit nykyisin avoimesti vaativat niin meillä kuin muuallakin maailmassa.

Sosialistisilla perusteilla tapahtuvasta taloutemme vakauttamisesta ei Fagerholmin hallituksen puitteissa voi olla puhettakaan. Mutta on tärkeätä, että lyhyesti tarkastelemme miten vakauttaminen Neuvostoliitossa ja kansandemokratioissa suoritettiin.

VAKAUTTAMINEN NEUVOSTOLIITOSSA JA KANSANDEMOKRATIAN MAISSA

Neuvostoliiton sosialistisessa taloudessa suoritettiin talouden sodanjälkeinen vakauttaminen ja jälleenrakennus ennätysmäisen nopeasti. Mutta lähtökohta oli aivan täysin päinvastainen kuin kapitalistisessa taloudessa. Sosialistinen talous ei lähtenyt kansan elintason alentamisesta vaan asetti päämääräkseen kansan elintason jatkuvan asteettaisen kohottamisen tuotannon kohoamisen jokaisessa vaiheessa. Tämä pyrkimys ja sen nopeat konkreettiset tulokset työtätekeville jouduttivat suunnattomasti tuotannon kohottamisen vauhtia. Sodan edellinen taso tuotannossa saavutettiin jo niin varhain kuin v:n 1947 viimeisellä neljänneksellä. Tuotannon keskimääräinen nousu neljänneksittäin sodan jälkeen kuluvan vuoden toisen neljänneksen loppuun mennessä on ollut n. 24 %. Neuvostoliiton teollisuuden tuotannon kehityksessä ei ole havaittavana tuotannon kohoamisen heikkenemistä kuten on asianlaita miltei kaikkialla kapitalistisissa maissa jo kuluvan vuoden aikana. Tuotannon voimakkaan kohoamisen johdosta saattoi Neuvostoliitto ensimmäisenä maana maailmassa poistaa säännöstelyjärjestelmän ja samasta syystä on voitu jo useaan otteeseen alentaa miltei kaikkien kulutustarvikkeiden hintoja palkkojen pysyessä ennallaan, jopa kohotessakin. Sodan jälkeisissä olosuhteissa on neuvostokansan elintaso kohonnut niinollen yli kaksinkertaisesti.

Kansandemokratioissa lähdettiin kuten Neuvostoliitossakin kansantalouden vakauttamiseen pyrkimyksenä kohottaa kansojen elintasoa. Myöskin täällä ovat tulokset olleet paremmat kuin missään kapitalistisessa maassa. Heti alkuun saatettiin kuitenkin todeta, ettei kapitalistinen tuotantotapa soveltunut tämän päämäärän toteuttamiseen. Kapitalistinen tuotantotapa edellyttää teollisuuden harjoittajan voittojen lisäämistä tai ainakin turvaamista häntä tyydyttävälle tasolle tuotannon kiihoittimena. Kapitalistinen tuotantotapa sulkee pois työtätekevän väestön aktiivisen osallistumisen tuotannon kohottamiseen oman välittömän etunsa saavuttamisen kautta.

Oli sen vuoksi selvää, että kansandemokratioissa oli tehtävä eräitä oleellisia muutoksia kapitalistisessa tuotantotavassa ennenkuin työtätekevän väestön välitön etu voi muodostua tuotannon kohottamisen kiihokkeeksi ja ennenkuin päämääräksi voitiin asettaa kansan elintason jatkuva kohottaminen tuotannon jatkuvan kohoamisen yhteydessä. Lähinnä luonnollisesti tuli kysymykseen tuotannon ratkaisevan osan omistussuhteen muuttaminen, ts. kansallistaminen. Se vuorostaan edellytti demokraattista, kapitalistien määräys- ja vaikutusvallasta vapaata hallintoa, joka vakavasti pyrki asettamaansa päämäärään ja jonka taakse voitiin mobilisoida laajat kansan kerrokset. Selvää on, että taloudellinen kehitys kansandemokratioissa johtaa sosialismiin ja että ne kiistämättömästi osoittavat sosialistisen periaatteen tuloksellisuuden tuotannon ja kansojen elintason kohottamisen vipusimena.

VAKAUTTAMINEN PEKKALAN HALLITUKSEN AIKANA

Miten on menetelty meillä?

Sodan jälkeisissä olosuhteissa yritettiin meilläkin kansandemokraattien johdolla lähteä talouselämän vakauttamiseen työväenluokan elintason kohottamisen kautta. Elinkustannusten kohoamisesta sodan aikana varsin pahasti jälkeen jääneitä palkkoja korotettiin ja hintasäännöstelyn kautta koetettiin alentaa kapitalistien voittoja. Varsin pian kävi kuitenkin myös meillä selväksi etteivät yksinomaan nämä keinot riittäneet, vaan että olisi ollut tehtävä eräitä oleellisia muutoksia kapitalistisessa tuotantotavassa, joka ei soveltunut tältä pohjalta lähtevään

kansantalouden vakauttamiseen. Meilläkin olisi ollut kansallistettava viitisenkymmentä eri alojen tuotantoon ratkaisevasti vaikuttavaa suuryritystä ennenkuin tämän pyrkimyksen vaikuttavaan toteuttamiseen olisi päästy.

Oikeistososialidemokraattien pettäessä työväenluokan pyrkimykset ja siirtyessä avoimesti kapitalistisen talouden tueksi hävisimme taistelun kansallistamisesta siinä vaiheessa. Pekkalan demokraattinen hallitus ei kyennyt mobilisoimaan riittävän nopeasti laajoja kansan kerroksia näiden pyrkimysten tueksi, syistä, jotka eivät ole tässä yhteydessä käsiteltävissä. Merkille pantavaa kuitenkin oli, että jo pelkästään Pekkalan hallituksen pyrkimys vakauttamiseen kansan elintasoa kohottamalla pystyi luomaan edellytykset taloutemme huomattavan nopealle nousulle.

Niinpä teollisuuden kokonaistuotannon nousu neljännesvuosittain verrattuna edellisen vuoden vastaavaan neljännekseen oli prosenteissa eri vuosina sodan jälkeen seuraava:

	1945	1946	1947	1948	1949
I	—18,3	28,5	26,5	24,5	11,6.
II	— 6,0	32,6	26,4	24,5	5,1
III	1,7	46,6	10,5	18,1	
IV	24,5	30,9	24,0	12,1	

Keskimääräinen nousu neljännesvuosittain aina v:n 1948 toisen neljänneksen loppuun saakka oli siis n. 20 %. Tätä tulosta on pidettävä erittäin hyvänä. Teollisuutemme tuotannon sodanjälkeinen nousu on ollut nopeampaa kuin muissa kapitalistisissa maissa.

Teollisuuden tuotannon kohoamista ei kuitenkaan ole seurannut, kuten Neuvostoliitossa ja kansandemokratioissa kansan elintason vastaava kohoaminen, eikä nousu ole osoittautunut jatkuvaksi.

Selitykseksi tälle nousulle ei riitä yksinomaan suotuisat konjunktuurit erikoisesti ulkomaankauppamme kohdalla, niin merkittävä myönteinen tekijä kuin se onkin ollut. Näiden konjunktuurien muutos ei myöskään yksinomaan riitä sen selitykseksi, että teollisuuden kokonaistuotannon nousu alkaa Fagerholmin hallituksen muodostamisen jälkeen jatkuvasti ja voimakkaasti hidastua. Konjunktuurien muutos oli odotettavissa. SKP:n taholta tuo muutos osoitettiin esim. lehdessämme jo Pekkalan hallituksen aikana. Pekkalan hallitus tai jokin muu sitä vastaava demokraattinen hallitus olisi ainakin pyrkinyt muutoksen hoitamiseen työväenluokan elintason laskematta kansandemokraattista tietä.

Tämä mahdollisuus ei tietenkään ollut kapitalisteille mieleen. Kannattaa panna merkille, että kapitalistien taholta (Talouselämä-lehti) pilkattiin meidän taholtamme osoitettua konjunktuurien muutosmahdollisuutta ja yritettiin osoittaa se turhaksi puheeksi, niin kauan kuin maassa oli demokraattinen hallitus. Mutta heti kun oli saatu aikaan heidän kannaltaan luotettava hallitus alettiin voimalla puhua pulan lähestymisestä ja vaatia toimenpiteitä työväenluokan elintason kohoamisen estämiseksi. Fagerholmin hallitus ei myöskään aluksi uskonut konjunktuurien huononemismahdollisuuteen, vaikka juuri se oli perimmäisempänä syynä tämän hallituksen muodostamiseen. Niin heikosti tajusivat nämä sankarit oman hallitusmahdollisuutensa edellytykset. Kesti kauan, kapitalistien kannalta katsoen hermostuttavan kauan, ennenkuin Fagerholm tajusi, että isännät olivat tosissaan puhuessaan pulan lähestymisestä, ja sen

mitä se "työväenhallitukselta" edellytti. Kun se vihdoin tajuttiin, toimittiin myös sellaisella innolla kuin Kemin tapaukset osoittivat.

FAGERHOLMIN HALLITUKSEN VAKAUTTAMISILVEILY

Pekkalan hallituksen kaaduttua ja Fagerholmin muodostettua kaapparityyliin oikeistososdem. hallituksensa oli kaikille selvää, että vakauttaminen vastaisuudessa kulkisi puhtaasti kapitalistisia linjoja. Työväestö menetti halunsa tuotannon lisäämiseen. Ei ole mitään järkeä ponnistella tuotannon lisäämiseksi saadakseen sen tuloksena aikaan — elintason laskun.

Ei ole myöskään mitään järkevää syytä tuotannon supistumiseen. Amerikkalaiset markkinat ovat viennissämme sodan jälkeen näytelleet varsin vähäistä osaa (parhaimmillaan v. 1947 11,5 % koko viennistämme). Meillä ei olisi pitänyt olla mitään syytä yrittää valloittaa niitä hintojen alennuksella, vaan sen sijaan yrittää kaikin voimin suunnata kauppaamme muualle lähinnä kansandemokratioihin ja siten vakauttaa vientimme. Jos kauppa- ja teollisuuspolitiikkaamme on hoidettu huonosti ja lyhytnäköisesti ei se suinkaan ole mikään hyväksyttävä syy siitä aiheutuneeseen takaiskuun. Peittää ei enää voida sitä yhä äänekkäämmin huutavaa tosiasiaa, että kauppapolitiikkamme lyhytnäköisyys ja taantumuksellisuus on, kansalliset etumme täysin laiminlyöden, johtanut maamme siihen ahdinkoon, missä nyt olemme sekä siihen mihin välittömästi olemme joutumassa. Kauppapolitiikkamme on täydellisesti laiminlyönyt edullisimmat kauppamahdollisuutemme pelkästään kapitalistien luokkaetuja palvellen. Sen seurauksena suuryhtiöiden voitot ovat huikeasti nousseet, yksin kirjanpitoarvojen mukaan v. 1948 kuluessa keskimäärin 58 %, ja yksityisten kapitalistien ulkomailla olevat pimeät pääomat kasvaneet.

Eräänä osoituksena tästä ovat esim. kuluvan vuoden aikana eri yhtiöille ja yksityisille henkilöille "lahjoina" saapuneet loistoautot.

Edelläolevasta käy selville miten häikäilemättömästi kapitalistien luokkapoliittiset näkökohdat ovat päässeet määräämään kansantaloudessamme erikoisesti Fagerholmin hallituksen muodostamisen jälkeen.

Fagerholmin hallitus ja oikeistososdemit arastelivat aluksi työväenluokan elintason laskua suoranaisilla palkkojen alennuksilla työväenluokan järjestövoimaa peläten. Siksi myönnyttiin "pienempänä pahana" ja "helpompana tienä" esim. puutavaran hinnankoroitukseen kotimarkkinoilla, ettei jouduttaisi valuuttakurssien muutokseen kuten kapitalistit uhkasivat. Samoin estettiin SAK:n jo päättämä 5,5 % kuoppapalkkojen koroitus, jotta vältettäisiin devalvatio. Nostettiin vuokria ja leivän hintoja yhä edelleen myötäillen kapitalistien vaatimuksia työväestön elintason alentamiseksi, ettei tarvitsisi suoranaisesti alentaa palkkoja.

Mutta kapitalistit löivät nyrkin pöytään saatuaan uhkauksillaan puristettua kaiken minkä halusivat ja niin oli

"työväenhallituksen" kaiken lopuksi suostuttava myös valuuttakurssien muutokseen ja suoranaisiin palkkojen alennuksiinkin. Voiko enää surkeampaa ryhdittömyyttä ajatella.

Hallituksen vakauttamispolitiikka oli kärsinyt niin kirkkaan vararikon sekä tuotannon kohottamisessa että elintason vakauttamisessa ja niin tyylipuhtaasti kapitalistisilla linjoilla kuin suinkin on ollut mahdollista, että oli välttämätöntä etsiä jokin toinen "päämäärä", koska pohja entiseltä oli täydellisesti romahtanut. Niinpä julistaakin SS. johtavassa kirjoituksessaan 25/8-49:

"Tämän ajan pääkysymyksenä ei suinkaan ole taistelu hinnoista ja palkoista, "vakauttamisesta", vaan esille on hallitsevaksi työntynyt täystyöllisyyden luominen."

Siinäpä tosiaankin talouspoliittinen rintamanvaihdos. Toivotonta nyt olisikin puhua vakauttamisesta muuten kuin lainausmerkeissä, kuten SS edelläolevassa, kun lasketellaan täyttä luikua kapitalistisen talouden konjunktuuriheilahduksen syvänteisiin.

Mutta entä täystyöllisyys?

Kuinka sanotaankaan sosdemien uudessa "periaateohjelmassa" "Sosialismin tie"-kirjasessa tästä asiasta:

"Tässä suhteessa (täystyöllisyys) ei voida ajatella pysyvän korjauksen aikaansaamista pelkällä 'työttömyyspolitiikalla'. Työttömyyden torjumiseksi toimeenpannut satunnaiset työt jäävät aina luonteeltaan hätätoimenpiteiksi, jotka eivät riitä ratkaisemaan taloudellisen turvallisuuden ongelmaa. Kansanvaltaisen valtion on saatava siksi luja ote yleensä taloudellisesta elämästä, että sen toimesta voidaan talouselämän kulkua ohjata niin, että täystyöllisyys jatkuvasti säilyy. Voidaan pitää varmana, että yksityisten määrättävissä oleva tuotanto ei tähän pysty, vaikka yksityisillä yrittäjillä olisi siihen haluakin."

Niinpä niin. Mutta ettemme kiiruhtaisi tapahtumien edelle ja moittisi "sosialistejamme" siitä, mitä eivät vielä ole tehneet tai mitä eivät varmaan koskaan tule tekemäänkään, nim. täystyöllisyyden aikaansaamista kapitalismin vallitessa, pyydämme vain lukijoitamme painamaan edelläolevan lainauksen mieleensä. Palaamme siihen, sanokaamme, puolen vuoden kuluttua ja katsomme sitten miten "periaatteen" on käynyt.

Selvää on, että yksityisten määrättävissä oleva tuotanto ei täystyöllisyyden aikaansaamiseen pysty, ei vaikka yksityisillä yrittäjillä olisi siihen haluakin. Mikä nerokas oivallus yli 100 vuotta Marxin Pääoman ilmestymisen jälkeen ja kansandemokratioiden käytännöllinen esimerkki silmien edessä!

Entä johtopäätös?

"Nykyinen sosialidemokratia ei ole hengeltään kollektiivinen . . . mutta se pyrkii pääoman omistussuhteissa kollektiivisiin ratkaisuihin" individualismin tekemiseksi "kaikkien omaisuudeksi rauhan, kehityksen ja humanisuuden hengessä."

"Sosialismin tie."

Yhtä vähän selvä kuin konkreettinen ja käyttökelpoinenkaan johtopäätös olosuhteissa, jolloin syksyllä on odotettavissa työttömyyden nousevan 70.000 (Varjonen), varsinkin jos aletaan vasta vakavasti tutkia kansallistamisen mahdollisuuksia.

Lienee jo selvää yksinkertaisimmallekin, että tällaista ns. "kolmatta tietä" ei päästä mihinkään, ja että Fagerholmin oikeistososdem. hallitus "vakauttamispolitiikassaan" ei ajanut ja uudessa täystyöllisyyspyrkimyksessään ei voi ajaa eikä edustaa muuta kuin kapitalistien häikäilemättömiä luokkaetuja työväenluokan elintason kustannuksella. Fagerholmin hallitus on "omin voimin" saanut aikaan maamme talouselämässä sen, minkä Marshallsuunnitelman toteuttaminen on aiheuttanut muissa kapitalistimaissa, tuotannon supistamisen, työttömyyden valtavan lisääntymisen, kapitalistien voittojen kasvun ja kansan elintason alenemisen, t.s. kapitalistisen talouspulan meillä.

Työväenluokan sosialistinen talouspolitiikka edellyttää näissä olosuhteissa tinkimätöntä taistelua työväenluokan taloudellisten etujen turvaamiseksi. Kapitalistien jokainen hyökkäys työväenluokan elintason alentamiseksi on torjuttava järjestöjen joukkovoimalla. Jokainen voitto taloudellisessa taistelussa näissä olosuhteissa on samalla työväenluokan poliittinen voitto, joka luo pohjaa yhä suurempien joukkojen mobilisoimiseksi sellaisen demokraattisen hallituksen tueksi, joka uskaltautuu ja päättävästi lähtee muutoksiin kelvottomaksi havaitussa kapitalistisessa tuotantotavassa, joka osaa johtaa talouspolitiikkaamme kansan suurten joukkojen etujen mukaisesti ja joka ryhtyy päättävästi vakauttamaan talouttamme sosialistisilla linjoilla kansandemokratioiden antamien esimerkkien mukaisesti.

V. TSHEPRAKOV:

Uuden taloudellisen pulan voimistumisesta kapitalistisessa maailmassa

Kaikki kapitalististen maiden nykyistä taloudellista tilannetta koskevat tiedot todistavat uuden taloudellisen ylituotantopulan alkamisesta kapitalistisessa maailmassa.

Aika-ajoin toistuvat taloudelliset ylituotantopulat, kuten marxilais-leniniläinen tiede on todennut, ovat väistämättömiä kapitalismin aikana. Taloudellisten ylituotantopulien perusta, niiden syy piilee itse kapitalistisessa talousjärjestelmässä, ristiriidassa tuotannon yhteiskunnallisen luonteen ja tuotannon tulosten omaksumisen kapitalistisen muodon välillä. Tämän kapitalismin perusristiriidan ilmauksena on ristiriita kapitalismin tuotannollisten voiton saamiseksi tarkoitettujen mahdollisuuksien kasvun ja työtätekevien miljoonaisten joukkojen maksukykyisen kysynnän suhteellisen vähenemisen välillä.

Koska kapitalismin aikana kansanjoukkojen ostokyky on minimaalisen alhaisella tasolla, muodostuu ajoittain "liikaa" tavaroita, tuotanto supistuu, työttömyys kasvaa — ja työtätekevät ovat pakoitettuja olemaan puutteessa sen vuoksi, että on tuotettu liian paljon tavaroita. Sellainen on eräs kapitalistisen tuotantomuodon rikollisista järjettömyyksistä. **"Jos kapitalismi voisi sovittaa tuotannon ei maksimaalisen voiton saantiin, vaan kansanjoukkojen aineellisen aseman parantamiseen, jos se voisi käyttää voiton ei loisluokkien mielihalujen tyydyttämiseen, ei riistomenetelmien täydellistämiseen, ei pääoman ulosvientiin, vaan työläisten ja talonpoikien aineellisen aseman järjestelmälliseen parantamiseen, niin silloin ei olisi pulia. Mutta silloin kapitalismi ei olisikaan kapitalismia. Pulien hävittämiseksi on kapitalismi hävitettävä."** (J. Stalin "Leninismin kysymyksiä", 10. venäjänkielinen painos, siv. 351).

Nykyaikaiset talouspulat, jotka kehittyvät, kuten Stalin on osoittanut, kapitalismin yleisen pulan pohjalla, — jolloin kapitalismi ei ole enää ainoa ja kaikkikäsittävä talouden maailmanjärjestelmä, jolloin kapitalismin mätäneminen on voimistunut, jolloin kapitalistisissa maissa tuotantolaitokset kroonillisesti eivät käy täydellä teholla ja on olemassa pysyvä monimiljoonainen työttömien armeija, — saavat erikoisen kestävän ja hävittävän luonteen.

Nykyinen pula — ensimmäinen taloudellinen ylituotantopula toisen maailmansodan jälkeen — kehittyy kapitalismin yleisen pulan jatkuvan syventymisen ja kärjistymisen sekä kapitalististen maiden epätasaisen kehityksen voimistumisen olosuhteissa, tilanteessa, jolloin kahden järjestelmän — sosialistisen ja kapitalistisen järjestelmän väliset voimasuhteet ovat

muuttuneet sosialismin hyväksi. Vuosi vuodelta kasvaa Neuvostoliiton, imperialisminvastaisen, demokraattisen leirin perusvoiman mahtavuus. Sosialismin ja demokratian voimat kasvavat ja tiivistyvät kaikkialla maailmassa. Kansandemokraattiset valtiot, jotka ovat välittömästi syntyneet Neuvostoliiton toisessa maailmansodassa saavuttamasta maailmanhistoriallisesta voitosta, — ovat Neuvostoliiton pyyteettömällä avulla lujittuneet ja astuneet sosialismin rakentamisen tielle. Kommunistiset puolueet ovat kasvaneet ja lujittuneet Euroopassa. Kaikissa kapitalistisissa maissa taistelu työn ja pääoman välillä laajenee. Perusteellisesti on tilanne muuttunut Aasiassa. Sadat miljoonat ihmiset siirto- ja riippuvaisissa maissa ovat nousseet taisteluun imperialismia vastaan. Kiinan kansandemokraattiset voimat ovat saavuttaneet ratkaisevan voiton taistelussa kuomintangilaista taantumusta ja anglo-amerikkalaisia imperialisteja vastaan.

Tapahtuu kapitalismin jatkuva heikkeneminen. Kapitalistisessa maailmassa kärjistyvät jyrkästi taloudelliset ja poliittiset ristiriidat; yhä ilmeisemmin paljastuu, että kapitalismin perusteet ovat täydellisesti mädäntyneet.

Kapitalismin yleisen pulan syveneminen tuo mukanaan kapitalistisen talousjärjestelmän ristiriitojen ja kapitalististen maiden epätasaisen kehityksen jatkuvan kärjistymisen ja tekee näiden maiden sodanjälkeisen taloudellisen aseman erikoisen epävarmaksi.

TALOUDELLINEN PULA USA:SSA

Kapitalismin päämaassa — USAssa — on jo vuoden 1948 lopusta lähtien havaittavissa ilmiöitä, jotka todistavat lähestyvästä uudesta taloudellisesta pulasta, jonka tapahtumien koko aikaisempi kulku on valmistanut. Toisen maailmansodan aikana, joka kesti vuoden 1937 toisella puoliskolla alkaneen taloudellisen pulan, Amerikan teollisuus teki jyrkän hyppäyksen ylöspäin. Se oli seurausta sotatarvikkeiden suuresta kysynnästä niin USAn taholta kuin muidenkin maiden sotahankintojen johdosta.

USAlle toinen maailmansota oli sangen voittoatuottava asia. USA ei kokenut niitä menetyksiä, jotka seuraavat sotaa, ei tuntenut miehityssortoa, ilmapommituksia ja kärsi vain vähäisiä tappioita, koska se otti osaa sotatoimiin vasta vähän ennen kuin Neuvostoliiton armeija murskasi Hitler-Saksan täydellisesti. USA ansaitsi tavattomasti sodassa, joka turvasi Amerikan monopolipääomalle ennen näkemättömät voitot ja uudet maailmanmarkkinat. Talouden laajeneminen USAssa tapahtui sodan aikana, jolloin talous köyhtyi ja laski useissa muissa kapitalistisissa maissa, jotka olivat sotatoimien kenttänä.

Mutta USA:n taloudellinen kehitys sotavuosina oli luonteeltaan yksipuolista: kehittyivät vain ne haarat, jotka olivat yhteydessä sotatarpeiden tyydyttämisen kanssa, mutta muut joko polkivat paikallaan tai taantuivat. Uudet pääomansijoitukset suuntautuivat pääasiassa niille teollisuuden aloille,

jotka olivat yhteydessä sotatarvikkeiden tuotantoon.

USA:n talouden sodanjälkeistä luonnonvoimaista sopeutumista uusiin olosuhteisiin, jotka olivat muodostuneet sodasta rauhaan siirryttäessä, myötäseurasivat kapitalistisessa taloudessa hallitsevan tuotannon anarkian takia valtavat taloudelliset järkytykset, teollisuustuotannon lasku, joukkotyöttömyys, työtätekevien elintason jyrkkä aleneminen. Teollisuustuotteiden valmistus vuonna 1946 aleni melkein kolmanneksella vuoteen 1943 verraten, jälleen ilmestyi joukkotyöttömyys.

Teollisuustuotannon jyrkkää laskua USA:ssa vv. 1944—1946 ei kuitenkaan ole pidettävä jaksottaisen ylituotantopulan ilmauksena. Tuotannon lasku niinä vuosina ei ollut seurausta jaksottaisesti kapitalistisessa yhteiskunnassa toistuvista tavaroiden liikatuotantopulista. Siirryttäessä sodasta rauhaan USA:ssa ei ollut markkinoita puristavia tavaravarastoja, koska teollisuustuotannon laajeneminen sotavuosina oli yhteydessä sotatarvikkeiden tuotannon kasvun kanssa. Tavaroiden hinnat eivät vv. 1944—1946 laskeneet, kuten tavallisesti on laita jaksottaisten ylituotantopulien aikana, vaan päinvastoin kohosivat.

Näin ollen on virheellistä otaksua, että teollisuustuotannon aleneminen USA:ssa vv. 1944—1946 olisi luonteeltaan merkinnyt jaksottaista ylituotantopulaa.

Virheellinen käsitys oli myös yksityisillä neuvostolaisilla taloustieteilijöillä, jotka kritiikittömästi seuraten porvarillisia taloudellisia asiantuntijoita kirjoittivat, että sodan päättymisen jälkeen ne kapitalistiset maat, joihin sotatoimet eivät olleet koskeneet, kokevat nousuvaiheen, mikä edellyttää hyppäystä tuotantotasossa verrattuna edellisen teollisuusjakson kuluessa saavutettuun huipputasoon.

Tätä katsomusta kannattavat talousmiehet eivät ymmärtäneet, että yleisen pulan olosuhteissa kapitalismi ei enää tunne yleisiä jaksottaisia nousuja. Siitä puhuu myös kapitalistisen maailman talouden koko sodanjälkeinen historia.

Vuoden 1946 maaliskuusta USA:ssa alkoi teollisuustuotanto jonkinverran kasvaa sodanjälkeiseen alhaisimpaan tasoon verraten. Tätä seikkaa käyttivät hyväkseen amerikkalaisen kapitalismin puolustajat tehdäkseen johtopäätöksen "kukoistuksesta" USA:ssa. Taloudellista tilaa koskevissa selostuksissa, joita presidentti esitti USA:n kongressille, vakuutettiin, että vuodet 1947 ja 1948 olivat "mitä suurimman kukoistuksen" vuosia. Sellaisella vakuutuksella ei kuitenkaan ole perustaa. Kuten tunnettua porvarillisten taloustieteilijöiden eräänä päämenetelmistä on erillisten tosiasioiden ja niiden näköisten, numeroiden ja niiden tapaisten irroittaminen poliittis-taloudellisten suhteiden yleisestä yhteydestä. Jos otetaan USA:n taloutta koskevien tietojen kokonaisuus, kuten alla olevassa taulukossa, niin osoittautuu, että teollisuustuotannon yleisindeksi (vuosi 1937 — 100), joka aleni 212:sta vuonna 1943 150:een vuonna 1946, nousi vain hieman seuraavina vuosina: 1947 165:een ja 1948 170:een.

TEOLLISUUSTUOTANNON YLEISINDEKSI

(1937 — 100)

1929	1937	1938	1939	1943	1945	1946	1947	1948
108	100	79	96	212	180	150	165	170

Näin ollen vuonna 1947 ja suurimman osan vuotta 1948, sen jälkeen kun osa sotateollisuutta oli siirtynyt tuottamaan tavaroita siviilikulutusta varten, teollisuustuotanto osoittaa vain vähäistä nousua. Sitäpaitsi itse tämä tuotannon nousu USA:ssa oli huomattavassa määrässä seurausta siitä, että amerikkalainen monopolipääoma käytti omaksi edukseen sodanjälkeistä hävitystä, elintarvikkeiden, tavaroiden, kivihiilen ja raaka-aineen nälkää useissa kapitalistisissa maissa. Siten esimerkiksi amerikkalaisen vehnän vienti lisääntyi 0,6 milj. tonnista keskimäärin sotaa edeltäneinä vuosina 13,2 milj. tonniin vv. 1947/48, kivihiilen vienti 11 milj. tonnista 70 milj. tonniin. Suurta osaa esittivät myös yleinen keinottelukuume, inflaatio ja keinotteluluontoiset kurssivaihtelut, jotka keinotekoisesti nostivat USA:n suhdanteita. Se osoittaa, että puheet USA:n sodanjälkeisestä "kukoistuksesta" ovat perää vailla.

Amerikan työläisten elintason aleneminen, inflaatio, reaalipalkan lasku, farmarien köyhtyminen ja kurjistuminen monopolistisen huippukerroksen tuhlaavaisuuden järjettömän ylellisyyden ja orgioiden taustaa vastaan — kaikki se kumoaa tarun USA:n sodanjälkeisestä "kukoistuksesta".

Monopolipääoman suorittama kilpavarustelu on samoin osoituksena "kukoistamis"-vakuuttelujen perättömyydestä. Kuten tunnettua USA:n sodanjälkeistä elämää luonnehtii talouden militarisointi, mikä ilmenee valtion budjetissa. Sotilasmenot, jotka ennen sotaa eivät kohonneet edes miljardiin dollariin ja käsittivät 7 % valtion budjetista, olivat vuonna 1948—49 kasvaneet 11,8 miljardiin dollariin ja käsittivät noin 30 % budjetista. Varustautuminen vain vahvistaa sen, että kapitalismi ei kykene pitämään kurissa tuotantovoimia, jotka ovat kasvaneet nykyaikaisen yhteiskunnan uumenissa. Kuten Lenin mainitsi, **"suurteollisuus joko tukehtuu ja synnyttää työttömyyden kaikkein kukoistavimmissa ja rikkaimmissa voittajamaissa tai ei teekään muuta kuin tuottaa ammuksia ihmisten hävittämiseksi"** (Kootut XXVII osa siv. 126, ven. painos).

Amerikkalaisen kapitalismin puolustajien "kukoistus"-teorian kumoavat havainnollisesti myös tuotantokoneiston valtava vajaakuormitus ja kroonillinen joukkotyöttömyys USA:ssa. Kolme vuotta sodan jälkeen teollisuustuotanto USA:ssa, jonka alueella ei ollut sotatoimia eikä ilmapommituksia, on laskenut paljon alle sotavuosien tason. USA:n valmistavan teollisuuden tuotanto v. 1947 ja 1948 aleni yli 20 % sotavuoteen 1943 verraten. Virallisten tietojen mukaan työttömyys ei näinäkään vuosina laskenut alle 2,2 milj., ottamatta lukuun osatyöttömien suurta määrää.

Eivät edes USA:lle parhaat sodanjälkeiset vuodet (1946—1948) tuoneet kukoistusta. Mutta Amerikan teollisuus ei kyennyt pysyttelemään edes tällä tasolla, joka ei suinkaan todista "kukoistuksesta", vaan vuoden 1948 lopusta lähtien on alkanut tuotannon

aleneminen, joka osoittaa pulan tuloa.

Useat edellytykset ovat johtaneet uuden taloudellisen pulan kypsymiseen USA:ssa. Niihin kuuluu USA:n väestön ostokyvyn jyrkkä supistuminen inflaation johdosta, täys- ja osatyöttömyyden kasvu, sekä myöskin farmarien tulojen aleneminen. Kulutusmenot olivat jo v. 1948 tuotannon kokonaismäärään verraten huomattavasti alhaisemmat kuin kaikkina edellisinä sodanjälkeisinä vuosina, ja alenivat v. 1949 ensimmäisen puolivuoden aikana edelleen.

Presidentin taloudelliset neuvonantajat, kuten presidentin kirjelmässä kongressille mainitaan, olivat asettaneet suuria toiveita yrittäjämenojen lisääntymiselle, t.s. uusiin pääomasijoituksiin, jotka nielisivät huomattavan osan kansallistulosta. Nämä toiveet eivät kuitenkaan toteutuneet: pääomasijoitukset eivät vain kasva, vaan päinvastoin supistuvat.

On huomattava, että toisen maailmansodan aikana, jolloin sijoitettiin suuria pääomia sotateollisuuden aloille, ei tehty juuri minkäänlaisia sijoituksia siviiliteollisuuteen, ja niiden peruspääoma vanheni huomattavasti. Tällainen äärimmäisen epätasainen perusrakennustöiden rahoittaminen sodan aikana johti siihen, että sodan jälkeen vv. 1946—1948 tapahtui pääomien virtaaminen useille teollisuuden aloille. Pian kuitenkin sodanjälkeisen kysynnän tyydyttämiseen suunnatun tuotantokoneiston laajentaminen läheni loppuaan. Jo v. 1948 yksityispääoman toteuttama teollisuuden rakentaminen supistui vuoteen 1947 verraten 18 % arvostaan. Nykyään USA on sen tosiasian edessä, että uudet pääomasijoitukset Amerikan talouteen supistuvat edelleen jyrkästi. Asuntotuotanto, joka ensin sodan jälkeen laajeni, on vähentynyt ehtimättä päästä täyteen vauhtiin. Jo toukokuusta 1948 oli havaittavissa uusien asuinrakennuksien tuotannon supistumista.

Sodan päätyttyä USA:ssa alettiin täydentää sodan aikana supistuneita tavara-, raaka-aine- ja puolivalmistevarastoja monilla teollisuuden aloilla; myös kauppaverkoston tavaravarastot täydentyivät. Se oli kiihokkeena suureen lisäkysyntään sodanjälkeisinä vuosina. Mutta pian tämä sodanjälkeinen varastojen täydentäminen päättyi. Varastot tuotantolaitoksilla, tukku- ja vähittäiskauppaverkostossa lisääntyivät 29,2 miljardista dollarista v. 1945 52,6 miljardiin dollariin v. 1948. Varastot tuotantolaitoksilla, kauppaverkostossa jne. (farmeja lukuunottamatta) lisääntyivät vain vuoden 1948 kuluessa 7 miljardilla dollarilla. Toisen maailmansodan jälkeen paisuneen Amerikan viennin väistämätön supistuminen, joka on todistuksena "Marshallin suunnitelman" epäonnistumisesta, oli myös eräänä pulan tärkeimmistä edellytyksistä.

Seuraavat tosiasiat puhuvat pulan alkamisesta USA:ssa.

E n s i k s i k i n: Vaihdon piirissä havaitaan jo huomattavaa raaka-aineiden sekä myöskin eräiden tavaroiden hintojen laskua. Tuotantolaitoksilla ja kauppaverkostossa kasvavat tavaravarastot, joille ei ole kysyntää. Vähittäiskauppa supistui kuluvan vuoden kesäkuussa v. 1948 kesäkuuhun verraten enemmän kuin 10 %. "Amerikan rautateiden yhdistyksen" tietojen mukaan heinäkuun 9 päivänä päättyneellä viikolla rautateiden kuormitus, joka on eräänä maan yleisen taloudellisen

aseman osoittimena, oli 21,2 % alempi viime vuoden vastaavaan viikkoon verraten.

Kulutuksen velkaantuneisuus, eräs väestön ostokyvyn laskemisen osoittimia, on kasvanut 6,6 miljardista dollarista vuoden 1945 lopulla 16 miljardiin dollariin v. 1948 lopulla. Tässä valtavassa kulutusvelassa piilee vakava vaara Amerikan taloudelle, koska se supistaa vielä enemmän velkaantuneen väestön ostokykyä.

T o i s e k s i: Tuotannon piirissä havaitaan viimeisten 8—9 kuukauden aikana tuotannon järkkymätön aleneminen:

TEOLLISUUSTUOTANNON YLEISINDEKSI

(v. 1937 — 100)

V. 1948		v. 1949			
lokakuu	176	tammikuu	165	huhtikuu	157
marraskuu	173	helmikuu	164	toukokuu	154
joulukuu	168	maaliskuu	160	kesäkuu	150

Näinollen teollisuustuotannon indeksi laskee jatkuvasti viime vuoden marraskuusta alkaen. Kesäkuussa 1949 tuotanto oli 14,8 % alhaisempi lokakuuhun 1948 verraten. Tuotannon aleneminen jatkuu.

Pulailmiöt esiintyivät alussa kevyen teollisuuden aloilla, kulutustarvikkeiden tuotannossa. Siten tekstiiliteollisuuden tuotantotaso aleni toukokuussa 1949 30 % vuoden 1948 toukokuuhun verraten; jalkineteollisuudessa tuotantotaso aleni tämän vuoden ensimmäisen neljänneksen aikana 27 % vuonna 1948 saavutettuun kaikkein korkeimpaan tasoon verraten.

Senjälkeen alkoi tuotannon aleneminen raskaassa teollisuudessa, tuotantovälineiden tuotannossa. Värillisten metallien ja niistä valmistettujen tuotteiden tuotantoindeksi oli toukokuussa 1949 25 % alempi kuin edellisen vuoden toukokuun indeksi. Kivihiilen tuotanto on laskenut: vuoden 1949 seitsemän ensimmäisen kuukauden aikana bitumihiilen tuotanto aleni 16,6 % (edellisen vuoden vastaavaan aikaan verraten), sekä 30 päivä heinäkuuta päättyneen viikon aikana 41,6 % (viime vuoden vastaavaan viikkoon verraten). Koneteollisuuden tuotanto on supistunut 20 % viime vuoden loppuun verraten.

Sangen oireellista on, että teräksen tuotanto, joka pitkän aikaa pysyi korkealla tasolla, osoittaa myös supistumispyrkimyksiä. "Amerikan rauta- ja teräsinstituutin" tietojen mukaan teräksen tuotanto aleni heinäkuussa 1949 22 % verrattuna maaliskuun keskiväliin v. 1949, jolloin teräksen valmistus alkoi supistua, ja on nyt 77,8 % terästeollisuuden tuotantokapasiteetista; se on kaikkein alhaisin taso viimeisten 10 vuoden aikana. Useita sulatusuuneja on jo sammutettu. Teräksen tuotannon alenemisella 22 % viimeisten viiden kuukauden aikana on jyrkästi ilmenevä pulan luonne.

Sangen kuvaavaa on tilausten supistuminen, mm. teräksen tilausten supistuminen autoteollisuuden taholta ja kalustotilausten supistuminen rautateiden taholta. Teräksen tilaukset supistuivat v. 1948 maaliskuusta v. 1949 toukokuuhun 55 %. Rakennustyöt su-

pistuvat myöskin. Pääomasijoitukset vähenivät kuluvan 1949 ensi puoliskolla 14,2 % vuoden 1948 viimeiseen neljännekseen verraten.

Kolmanneksi: Arvopaperipörssissä on havaittavissa teollisuusosakkeiden kurssien aleneminen. Osakkeiden keskimääräinen kurssi laski New Yorkin pörssissä kaikkein alhaisemmalle tasolle sitten vuoden 1945 tammikuun. Vieläpä kaikkein suurimpien yhtiöiden osakkeiden kurssit alenevat: General Motors, Dupont, Douglas, United States Steel Corporation ym. Vuoden 1949 ensimmäisen puolenvuoden aikana vararikkoutui noin 4.600 pientä ja keskikokoista liikettä.

Neljänneksi: alkaneesta pulasta puhuu erikoisen havainnollisesti työttömyyden nopea ja järkkymätön kasvu. Viimeisten 8—9 kuukauden aikana on eroitettu työstä yli 4 milj. työläistä ja sitäpaitsi noin 4 milj. työläistä on lisäksi joutunut osatyöttömien ryhmään, t.s. niihin, jotka eivät ole työssä koko viikkoa. Nykyään USA:ssa lasketaan olevan jo vähintäin 6 milj. täysin työtöntä ja noin 11 miljoonaa osatyötöntä työläistä. USA:n kaupungeissa on nykyään jokapäiväisenä ilmiönä useampien kortteleiden mittaiset työttömien jonot, jotka odottavat lyhytaikaisia, mitättömiä työttömyysavustuksia.

Amerikan porvarilliset talousmiehet ja poliitikot, jotka aikaisemmin vakuuttivat, että pula "estetään" ja sitä ei "sallita", yrittävät nykyään pelossa ja hämäännyksessä esittää sen "väliaikaisena häiriönä" tai "vähäisenä lamakautena".

Todellisuudessa useat seikat johtavat pulan syvenemiseen ja kärjistymiseen.

Kapitalistisissa maissa ei ole edellytyksiä vähänkään huomattavampaan teollisuuden peruspääoman uusimiseen, sen laajennettua uusintamista varten (mikä muodostaa, kuten tunnettua, aineellisen perustan jakson nousuvaiheelle), koska ilman sitäkin on olemassa tuotantolaitosten kroonillinen vajaakuormitus. USA:ssa suoritetun erikoistutkimuksen tulosten mukaan on tullut ilmi, että pääomasijoitukset Amerikan teollisuuteen v. 1949 supistuvat huomattavasti vuoteen 1948 verraten. Länsi-Euroopan maissa amerikkalainen siirtomaapolitiikka, joka tuottaa näihin maihin valmiita tuotteita, rajoittaa mahdollisuuksia uuteen perusrakennustyöhön ja olemassaolevan tuotantokoneiston uusimiseen.

Pula kehittyy olosuhteissa, joissa kapitalistimaiden maailmanmarkkinat supistuvat edelleen jyrkästi. Amerikkalaisten tavaroiden vienti supistuu nykyään "Marshallin suunnitelmasta" huolimatta. Vuonna 1947 USA:n vienti oli 15,3 miljardia dollaria, vuonna 1948 se aleni 12,6 miljardiin dollariin, t.s. melkein 18 %, ja alenee jatkuvasti. Länsi-eurooppalaisten maiden vienti on melkein kolmanneksen alhaisempi sodanedellistä. Näissä olosuhteissa USA:n hallitsevien piirien ja niiden kehoituksesta myös muiden kapitalistimaiden toteuttama kaupan diskriminointi Neuvostoliiton ja kansandemokraattisten maiden kanssa aiheuttaa erikoisen suurta vahinkoa kapitalistisen maailman taloudelle. Siten Amerikan edistyksellisessä lehdistössä olleiden tietojen mukaan

kaupan kieltäminen Neuvostoliiton, itä-Euroopan ja uuden Kiinan kanssa riistää työn 3 milj. amerikkalaiselta työläiseltä, toisin sanoen 3 milj. työtöntä USA:ssa saisi työtä, jos uudistettaisiin kaupan käynti Lännen ja Idän välillä.

Teollisuuspulan ohella kapitalistisessa maailmassa lähestyy maatalouspula. Jo nyt on olemassa "liikaa" maataloustuotteita niiden vientiä harjoittavissa maissa, ja on alkanut maataloustuotteiden hintojen lasku. Siten USA:ssa maataloustuotteiden hinnat alenivat 15 %. USA:n maatalousministerin Brannein ilmoituksen mukaan tulevana vuonna täytyy nopeasti lisääntyvän vehnäylijäämän takia rajoittaa vehnän viljelyä 1 miljardilla bushelilla, mikä on 23 % alhaisempi tänä vuonna odotettavaa satoa. Tässä tarkoituksessa ministeri kehoitti supistamaan vehnän kylväalaa 17 %. Länsi-Euroopan maissa, erikoisesti Ranskassa on myöskin, huolimatta kaupunkien työtätekevien joukkojen puolinälkäisestä olemassaolosta, kerääntynyt "liikaa" maataloustuotteita maksukykyisen kysynnän puuttuessa. Useissa maissa tuottajat hävittävät maataloustuotteita, jotta hinnat eivät alenisi. Maataloustuotteiden "ylituotanto" johtaa maanviljelijäväestön ostokyvyn alenemiseen. Jo vuonna 1948 amerikkalaisten farmarien puhtaat tulot alenivat 8 % vuoteen 1947 verraten. Vuoden 1949 ensi puoliskolla amerikkalaisten farmarien tulot olivat 11 % alhaisemmat kuin vuoden 1948 ensimmäisellä puoliskolla.

USA:n monopoliyhtymät, jotka voimistivat asemiaan sotavuosina ja sodan jälkeisinä vuosina ja jotka käyttävät yhä suuremmassa määrin hyväkseen hallituskoneistoa, voivat pitää yllä korkeita monopolihintoja tavaroilleen niiden liikatuotannosta huolimatta. Sen voi päätellä siitä, että vuoden 1949 ensimmäisen puolen vuoden aikana monopolien voitot kasvoivat edelleen pulasta huolimatta. 500 teollisuus- ja muun yhtiön yhteinen voittosumma oli v. 1949 ensimmäisellä neljänneksellä yli 1.016 miljoonaa dollaria (viime vuoden vastaavana aikana 954 milj. dollaria). USA:n työministerin tietojen mukaan elinkustannusindeksi on 29 % korkeampi kuin kesäkuussa 1946, jolloin lopetettiin hallituksen hintavalvonta. Valmistavan teollisuuden työläisten palkkamäärä väheni kesäkuun puoliväliin mennessä 1949 10 % marraskuuhun 1948 verraten.

Jo muutenkin tavattoman alhainen joukkojen ostokyky vähenee yhä enemmän sen johdosta, että kulutetaan jättiläismäisiä summia aseistautumiseen ja USA:n hallitsevien piirien hyökkäyspolitiikan toteuttamiseen kansainvälisellä näyttämöllä. V. 1949—1950 budjetin mukaan aiotaan kuluttaa 22 miljardia dollaria sotilasohjelman ja ulkomaiden "avustus"-ohjelman, t.s. hyökkäävän ulkopolitiikan toteuttamiseen. Kaikki tämä aiheuttaa luonnollisesti verotaakan kasvamisen, joka koko painollaan rasittaa työtätekeviä joukkoja. Aikakauslehti "United States News and World Report"issa kesäkuun 10 päivältä 1949 mainitaan, että konsernien tulojen verotus lisääntyi vuoteen 1939 verraten kaikkiaan puolitoista — kaksi kertaa, silloin kun keskiansion työläisten palkanverotus kasvoi 7 kertaisesti sekä korkeapalkkaisten työläisten palkan verotus 4 kertaiseksi. Lisäksi "ei ole odotettavissa lähiaikoina verojen alenemista", toteaa aikakauslehti.

Tämän yhteydessä on korostettava, että aseistautumismenot eivät voi, vastoin porvarillisten talousmiesten

kaikkia vakuutteluja ja heidän "teoriaansa hallituksen tasoittavista menoista", korvata kulutuskysynnän supistumista, pääomasijoitusten vähenemistä ja viennin supistamista. Vielä enemmän: USA:n militarisoituminen merkitsee talouden kehityksen yksipuolista suuntaamista ja johtaa ristiriitojen kärjistymiseen tuotannollisten mahdollisuuksien ja joukkojen ostokyvyn välillä.

"Sillä mitä merkitsee maan talouden siirtäminen sotatalouden raiteille? Se merkitsee, että teollisuudelle annetaan yksipuolinen, sotilaallinen suunta, että kaikin puolin laajennetaan sotaa varten välttämättömien esineiden tuotantoa, joka ei palvele väestön kulutustarvetta, että supistetaan kaikin tavoin väestön kulutustarvikkeiden tuotantoa ja varsinkin niiden markkinoille laskemista ja että siis rajoitetaan väestön kulutusta ja maa saatetaan alttiiksi talouspulan vaaralle." (J. Stalin: "Leninismin kysymyksiä", siv. 562 11. painos.)

Hallituksen menojen kasvaminen USA:n militarisoitumisen ja asetoimitusten yhteydessä muihin Atlantin sopimuksen allekirjoittajamaihin Amerikan monopolipääoman ulkopoliittisten seikkailuja vastaavasti merkitsee lisääntyvää verotaakkaa väestölle, ja siis supistaa joukkojen ostokykyä, lisää valtiobudjetin vajausta, (joka jo 30 päivä kesäkuuta päättyneenä budjettivuonna 1948—1949, kohosi 3 miljardiin dollariin), kärjistäen näin ollen yhä enemmän sisäisiä taloudellisia ristiriitoja. Kaikki se johtaa pulan kärjistymiseen USA:ssa ja tekee sen erikoisen tuhoisaksi.

PULAN ILMENEMINEN MUISSA MAISSA

Uusi talouspula ei rajoitu USA:han, vaan sillä on pyrkimys vallata vaikutuspiiriinsä koko kapitalistinen maailma. Englannin taloudellinen asema kärjistyy jyrkästi. Teollisuustuotannon lisääntyminen on jo pysähtynyt saavutettuaan vuonna 1948 tuskin vuoden 1937 tasoa. Englanti kärsii finanssipulasta ja on tuotannon supistumisen ja taloudellisen laskun edessä.

USA:n monopolistien tavoin englantilaiset monopolistit kahmivat nyt, kuten toisen maailmansodan aikanakin, valtavia voittoja riistäessään hillitsemättä työväenluokkaa. Yksityisten teollisuuden alojen labourilainen kansallistaminen oli eräänä muotona työväenluokan puristamisen voimistamiseksi tarkoituksella turvata kapitalistien voitot. Kuten Harry Pollit mainitsi, labourilaisten hallituksessa oloaikana ovat kapitalistien voitot jatkuvasti kasvaneet. 2.348 osakeyhtiön kokonaisvoiton indeksi on noussut, jos vuosi 1945 otetaan 100:ksi, 107:ään v. 1946, 128:aan 1947 ja 165:een 1948. Englantilaisten yhtiöiden voitot ovat kasvaneet 763 miljoonasta punnasta vuonna 1938 1.496 miljoonaan puntaan v. 1946, 1.684 miljoonaan puntaan v. 1947 ja 1.945 milj. puntaan v. 1948. Näin ollen kapitalistien voitot ovat viimeisten kolmen vuoden kuluessa herkeämättä kasvaneet. Sodanedelliseen vuoteen 1938 verraten niiden kasvu oli vuonna 1948 kaksi ja puoli kertainen.

Toinen syy, joka huonontaa Englannin taloudellista asemaa on labouristien hyökkäävä ulkopolitiikka. Varustautuminen painaa raskaana taakkana Englannin työväenluokkaa. Englannin sotilasmenot budjettivuodeksi 1949—1950 muodostavat valtavan summan 760 milj. puntaa — 107,5 milj. puntaa enemmän kuin edellisenä budjettivuonna, — niellen yli 25 % koko budjetista. Suuria summia käytetään hyökkäävän ulkopolitiikan toteuttamiseksi, monarkistisen fasistihallituksen tukemiseksi Kreikassa, Malaijin kansan kansallisen vapaustaistelun tukahduttamiseksi jne. Sen ohella hallitus lisää välillisiä veroja, joista 75 % lankeaa työväenluokan osalle. Vuonna 1948 verot lisääntyivät vuoteen 1947 verraten 36,5 %. Inflaatio ja hintojen kasvu, jotka aiheutuvat kapitalistien voittojen lisääntymisestä ja aseistautumisesta, jouduttavat taloudellisen liikatuotantopulan kypsymistä Englannissa. Liikkeessäolevien paperirahojen määrä on lisääntynyt vuoteen 1937 verraten kaksi ja puoli kertaiseksi.

Labourhallituksen toimenpiteet työpalkkojen jäädyttämiseksi hintojen kasvaessa ja verojen lisääntyessä huonontavat yhä enemmän englantilaisten työläisten asemaa, alentavat väestön ostokykyä ja edistävät pulan kypsymistä Englannissa.

Tärkeänä liikatuotantopulaa lähentävänä seikkana Englannissa on viennin supistuminen. Englannin viennin vissiä nousua ensimmäisinä vuosina sodan jälkeen Saksan, Japanin ja Italian joutuessa pois maailman markkinoilta ja Ranskan ja Belgian viennin samoin alentuessa seuraa nyt käänne. Englannin vienti ei vain kasva, vaan päinvastoin vähenee. Siinä ilmenee länsi-Saksan ja Japanin kapitalistien kasvava kilpailu sekä pääasia, Englannin viennin väheneminen USA:han. Vienti Englannista USA:han oli vuoden 1949 ensimmäisellä neljänneksellä 14 % pienempi kuin neljännellä neljänneksellä v. 1948. Huhtikuussa 1949 tulot Englannin viennistä vähenivät 15 % maaliskuuhun verraten. Englannin maksutase on passiivinen, mikä vuorostaan johtaa kulta- ja dollarivarastojen supistumiseen ja lisää finanssivaikeuksia.

Erotukseksi USA:sta liikatuotantopula lähenee länsi-Euroopan maissa olosuhteissa, joissa näiden maiden teollisuustuotanto on tuskin kokonaisuudessaan saavuttanut vuoden 1937 tasoa, jona vuonna, kuten tunnettua alkoi pula. On huomattava, että vuoteen 1937 verraten näiden maiden väestö on lisääntynyt, siis tuotanto henkeä kohden on supistunut ja työtätekevän väestön kulutus on nyt huomattavasti alempi kuin toisen maailmansodan aattona. Näissä olosuhteissa länsi-Euroopan maissa alkaa kuitenkin liikatuotantopula, jota jouduttaa USA:ssa alkanut pula. Valtavat voitot, joita monopolit saavat joukkojen elintason alentamisen kustannuksella, verojen kasvu aseistautumisen johdosta, jota toteutetaan USA:n hallitsevien piirien käskystä, "Marshallin suunnitelma", joka kuristaa länsi-Euroopan teollisuutta ja kauppaa sekä edistää työttömyyden kasvua, — kaikki se johtaa joukkojen ostokyvyn alenemiseen ja lähentää liikatuotantopulaa.

Maataloustuotanto, joka suurimmassa osassa länsi-Euroopan maita ei ole saavuttanut edes sodan edellistä tasoa, on alkanut "Marshallin suunnitelman" vaikutuksesta alentua, vaikka

näiden maiden väestö kokee jatkuvasti kärkevää viljan, rasvojen ja muiden maataloustuotteiden puutetta. Maataloustuotannon aleneminen johtaa työtätekevien talonpoikien kurjistumiseen.

Pulan lähestymiseen myötävaikuttaa viennin jyrkkä aleneminen länsi-Euroopassa. Länsi-Euroopan maiden vajaus ulkomaankaupassa Yhdysvaltojen kanssa oli vuonna 1948 3.247 miljoonaa dollaria. Erikoisesti on korostettava, että länsi-eurooppalaiset tavarat kohtaavat kireän kilpailun USA:n taholta ja että amerikkalaiset tavarat eivät vain ahdista niitä pois monilta kapitalistisen maailman markkinoilta, vaan että ne eivät kestä amerikkalaisten kilpailua länsi-Euroopan maiden markkinoillakaan. Länsi-Euroopan maiden taloudellinen asema vaikeutuu amerikkalaisten tavaroiden dumpingin johdosta. Siten esim. amerikkalaista selluloosaa myydään Euroopassa Skandinavian maiden selluloosan tappioksi alhaisemmalla hinnalla kuin USA:n sisäisillä markkinoilla.

Kaikissa kapitalistisen maailman maissa taloudellinen tilanne huononee.

Belgiassa tuotannon supistuminen alkoi vuoden 1948 puolivälistä. Amerikkalaisten tavaroiden virta, joka tulvi maahan "Marshallin suunnitelman" mukaisesti, aiheutti voimakkaan laskun Belgian teollisuudessa. Tekstiilitehtaiden tuotanto supistui v. 1948 25—50 % vuoteen 1947 verraten; värillisten metallien tuotanto alkoi alentua saavuttamatta edes 75—80 % sodanedellisestä tasostaan; kivihiilikaivoksissa työskennellään vajaita viikkoja. Tuotannon supistuminen alkaa myös metalliteollisuudessa. Monet yhtiöt ovat vararikkoutuneet. Työttömien lukumäärä lisääntyi yhdessä vuodessa 230 %:lla; joka seitsemäs työläinen on ilman työtä. Parempi ei ole tilanne Hollannissakaan, missä useat teollisuusalat alkavat supistaa tuotantoaan.

Ranskassa on valuuttakaaos: frangi menettää arvoaan uskomattomalla nopeudella. Liikkeessä on nykyään yli 10 kertaa enemmän paperirahaa kuin vuonna 1937. Hintojen kiihkeä tanssi rikastuttaa kapitalistien huippukerrosta työtätekevien joukkojen jatkuvan ryöstämisen kustannuksella. Tukkuhintaindeksi on nykyään noin 20 kertaa korkeampi kuin v. 1938. Amerikan taloudellinen laajenemispyrkimys kuristaa Ranskan teollisuutta ja maataloutta, ja tänään, yli 4 vuotta sodan jälkeen, teollisuus on tuskin saavuttanut sodan edellistä vuoden 1937 tasoa, joka vuorostaan oli 38 % alhaisempi vuoden 1929 tasoa. Tapahtuu työläisten joukkoerottamisia, työttömyys kasvaa, rakennustyöt pysähtyvät. Niiden tuotteiden hankintahintojen aleneminen, joita kauppa- ja teollisuusmonopolit ostavat talonpojilta, aiheuttaa talonpoikien perusjoukkojen ostokyvyn alenemisen. Samanaikaisesti tuotteiden markkinahinnat niiden tuontipaikoilla, kaupungeissa, pysyvät monopolien tahdosta entisellä korkealla tasolla, — toisin sanoen työläisten ostokyky ei lisäänny. Valtava sotilasbudjetti, 600 miljardia frangia (yli 30 % valtion budjetista) ja sen aiheuttamat ylenpalttiset verot alentavat vielä enemmän väestön ostokykyä.

Italiassa voimistuu teollisuuden luhistuminen "Marshallin suunnitelman" toteuttamisen seurauksena. Inflaatio on saanut katastroofisen luonteen, liikkeessä olevien paperirahojen määrä on

lisääntynyt melkein 50 kertaisesti vuoteen 1937 verraten. Hinnat ovat nousseet vuodesta 1937 55 kertaisesti. Maassa, missä tuotanto saavutti vain 92 % vuoden 1938 tasosta, on alkanut jo useiden teollisuuslaitosten toiminnan supistaminen. Työttömien lukumäärä on 40 % suurempi kuin vuoden 1948 alussa, niitä on 2.200.000 lukuunottamatta osatyöttömien suurta määrää. Samanaikaisesti kun keskimääräinen työpalkka ei kohoa yli 25—27,5 tuhannen liiran kuukaudessa, muodostavat nelihenkisen perheen minimaaliset elinkustannukset jopa virallistenkin tietojen mukaan noin 60 tuhatta liiraa kuukaudessa.

Skandinavian maat ovat myös teollisuustuotannon jyrkän laskun edessä. Näiden maiden taloudellisia vaikeuksia syventää vielä USA:n taholta tuleva painostus, joka karkoittaa Skandinavian maat amerikkalaisilta markkinoilta ja ahdistaa niitä Euroopan markkinoilla.

Länsi-Saksan taloudellista asemaa luonnehtivat säälimättömän kapitalistisen rationalisoinnin toteuttaminen tuotannossa, väestön ostokyvyn alentaminen, kulutustarvikkeiden menekin supistaminen sisäisillä markkinoilla ja kauppavaihdon pienentäminen. Hintaindeksi nousi 154,8:sta kesäkuussa 1948 190,6:een 1949 alussa (1938 — 100). Elinkustannusindeksi oli vuonna 1946 125,1, tammikuussa 1948 — 125,9, joulukuussa 1948 — 144,1. Työttömien lukumäärä on lisääntynyt 239,000:sta v. 1948 1,5 miljoonaan tällä hetkellä. Sitäpaitsi 1,8 milj. työläistä on työssä vain lyhennetyn työpäivän.

Latinalaisen Amerikan maissa "hyvän naapuruuden" politiikka, jota USA:n monopolipääoma toteuttaa, on johtanut teollisuuden ja maatalouden tuotannon herkeämättömään alenemiseen, viennin supistumiseen, ulkomaankaupan vajaukseen ja työttömyyden kasvuun. Siten esimerkiksi Chilessä teollisuustuotanto aleni kuluvan vuoden kahden ensimmäisen kuukauden aikana 35 %. Argentiinassa leipäviljan tuotanto supistui vuonna 1948 27 % vuoteen 1947 verraten ja rehuviljan 38 %. Kahvin tuotanto supistui Brasiliassa vuonna 1948 40 % sodanedellisiin vuosiin verraten. Lihan vienti supistui Brasiliasta vuonna 1947 sodan edelliseen verraten 30 %, puuvillan ja tekstiilituotteiden vuonna 1948 60 % vuoteen 1947 verraten. Meksikossa supistui puuvillan vienti samaan aikaan 40 %. Vuosina 1947 ja 1948 latinalaisen Amerikan maiden vajaus ulkomaankaupassa Yhdysvaltojen kanssa oli melkein 2 miljardia dollaria. Hintataso kohosi latinalaisen Amerikan maissa vuonna 1948 sodanedelliseen vuoteen 1937 verraten 3—7 kertaiseksi.

Siirto- ja puolisiirtomaiden taloudellinen asema huononee jyrkästi säälimättömän riiston takia, jota imperialistiset valtiot harjoittavat. Kaikki kapitalistisen maailman maat USA:n jäljessä, missä pula jo on alkanut, joutuvat uuteen talouspulaan. Uuden talouspulan alkaminen johtaa ristiriitojen ja taistelun kärjistymiseen kapitalistisen maailman sisällä. Paljastuvat myös ristiriidat USA:n ja Englannin välillä. Taistelu niiden välillä valmiiden tavaroiden myyntimarkkinoista ja pääoman vientimarkkinoista sekä taistelu raaka-aine- ja öljylähteistä ja vaikutusalueiden ja siirtomaiden uudelleen jaosta on kapitalistisen maailman

tärkeimpänä sisäisenä ristiriitana. Ristiriidat USA:n ja "marshalloitujen" maitten välillä kärjistyvät.

*

Sodanjälkeinen kapitalistinen maailma, jota jäytävät ratkaisemattomat sisäiset ristiriidat, on luonut sietämättömät olosuhteet työväenluokalle ja kaikille työtätekeville, tuomiten ne kurjuuteen, nälkään ja hitaaseen kuolemaan.

Oikeistososialidemokraattien ja taantumuksellisten ammattiyhdistysbyrokraattien tuella monopolipääoma siirtää pulan raskaimman taakan työtätekevien kannettavaksi, ajaen kaduille joukottain työttömiä, alentaen palkkoja, voimistaen hiotusjärjestelmää tuotantolaitoksilla ja kaventaen työttömyysavustusta.

Pula, joka on erikoisen tuskallinen ja hävittävä kansanjoukoille, ei voi olla johtamatta sisäpoliittisen tilanteen kärjistymiseen kapitalistisissa maissa.

("Bolshevik" N:o 13, 1949)

Puolueen iskuviikon johdosta

AIMO AALTONEN:

Puolueen rakentamisen kysymyksiä

Täyttäessään tehtäviään työväenluokan etujoukkona puolueemme ei tee sitä vain johdonmukaisella marxilais-leniniläisellä tieteellisellä ohjelmallaan ja taktiikallaan, vaan myöskin organisatiollaan. Siitä johtuu, että puolueen organisatoorinen rakentaminen ja lujittaminen on mitä suurimerkityksellisin osa puoluetyössä ja että organisatooriseen rakennustyöhön kiinnitetään jatkuvaa huomiota tilanteen luomissa konkreettisissa taisteluolosuhteissa. Ilman puolueemme jatkuvaa rakentamista, sen organisatoorista ja aatteellista lujittamista ei voida ajatella niiden tehtävien täyttämistä, joita kehitys on asettanut puolueellemme.

Nykyisessä vaiheessa puolueemme rakennustyön tehtävät perustuvat VIII edustajakokouksen päätöksiin perusjärjestöjen organisation muuttamisesta ja jäsenistön aatteellisen lujuuden ja taistelukuntoisuuden terästämisestä. Näiden tehtävien täyttämisessä puolueemme on edustajakokouksen jälkeisenä aikana saavuttanut jo merkittäviä tuloksia, jotka osoittavat, että puoluekokouksen päätöksillä on epäilemättä sangen kauaskantoinen merkitys.

Vaikka siirtyminen uuteen organisatioon ei tapahtunutkaan riittävän nopeasti ja puolueen joukkotyö joutuikin siitä siirtymisvaiheessa hieman kärsimään, voidaan kuitenkin todeta, että edustajakokouksen päätös oli täysin oikeaan osunut. Käytännössä saadut kokemukset uudesta organisatiosta ovat kauttaaltaan myönteisiä. Ryhmäorganisation avulla on voitu aktivisoida huomattava määrä puolueen jäseniä. Puoluetyön käytännöllinen ohjaaminen ja valvonta on parantunut lähinnä ryhmän vastaavien ja tukijäsenten kautta. Samoin on voitu tehostaa jäsenistön kasvatusta sekä — mikä on tärkeintä — kulloinkin esillä olevat päivänkysymykset on voitu entistä nopeammin ja paremmin saattaa puolueen jäsenistön tietoon ja käsiteltäviksi. Sen ansiosta puolueemme on tullut entistä läheisempään kosketukseen joukkoihin, joista puolueeseemme hakeutuvat parhaimmat ja tietoisimmat ainekset. Uuden ryhmäorganisation eduista voisi luetella lisäksi monia muita myönteisiä seikkoja.

Edelläsanotusta ei kuitenkaan ole tehtävä sellaista johtopäätöstä, että uuteen organisatioon siirtymisen päätyttyä, puoluekokouksen päätös voidaan katsoa täytetyksi ja puolueen ra-

kentaminen loppuun saatetuksi ja että mitään puutteita ja heikkouksia ei enää ilmenisikään perusjärjestöjen organisation alalla. Saavutettu kokemus työstä uuden organisation pohjalla osoittaa, että vielä ei ole kyetty läheskään käyttämään hyväksi uuden organisation tuomia etuja ja siinä piileviä runsaita mahdollisuuksia. Päähuomio vastaisessa puolueen rakentamistyössä tuleekin kohdistaa nyt uuden organisation suomien mahdollisuuksien täydelliseen hyväksikäyttöön.

ENEMMÄN HUOMIOTA RYHMÄNVASTAAVIEN OHJAUKSEEN

Uutta nykyisessä organisatiossa on alueryhmä. Sen vuoksi puolueen rakentamista ajateltaessa on erityinen huomio kiinnitettävä niiden mahdollisuuksien hyväksikäyttöön, jotka piilevät alueryhmässä. Ryhmätyön suurimpana vaikeutena on ollut alunperin ja on edelleenkin kysymys ryhmän vastaavista. Ryhmän toiminta riippuu aivan ratkaisevasti siitä, minkälainen on sen vastaava. Sääntönä on, että missä on kokenut, uuttera ja tietoinen toveri ryhmän toimintaa ohjaamassa, siellä tulokset ovat myös hyviä. Mitä heikompi vastaava on, sitä heikompaa on ryhmän työkin. Näin ollen ryhmänvastaavien valinta, kouluuttaminen ja ohjaaminen muodostuu ensiarvoiseksi työksi puolueen rakentamisen alalla.

Vaikka meillä onkin suuri puute kokeneista ja tietoisista kaadereista, on kuitenkin varmaa, että emme ole käyttäneet kaikkia mahdollisuuksia, kiinnittäneet riittävää huomiota kaaderien oikeaan valintaan, emmekä toisaalta työn parantamista ja puutteiden poistamista silmälläpitäen järjestäneet kyllin tehokasta ja riittävää tehtävien toimeenpanon tarkistamista, mikä juuri auttaa hyvien työntekijöiden ilmisaattamista ja kasvattamista. Tosiasiassa useat piirijärjestöt eivät harrasta minkäänlaista suunnitelmallista kaaderityötä eivätkä vaadi sitä alaisiltaan perusjärjestöiltäkään. Suunnitelmattomuudesta johtuen saattaa esim. ryhmänvastaavaksi tulla toveri, jolta puuttuvat toistaiseksi edellytykset siihen tehtävään, ja vaikka myöhemmin todetaankin niin olevan, niin siitä huolimatta häntä pidetään jatkuvasti tehtävässä, kun ei muka ole parempaakaan tiedossa. Asianmukaiset johtoelimet eivät ole myöskään järjestäneet ohjausta ja tarkkailua siten, että se antaisi parhaat mahdolliset tulokset. Varsinkin osastojen toimikuntien taholta aivan riittämättömästi, ylimalkaisesti ja ilman määrätietoisuutta tarkkaillaan ryhmätyötä, tutkitaan sen puutteita ja etsitään keinoja työn tehostamiseksi.

Suurena apuna työn ohjauksessa on ollut vanhempien tovereiden kiinnittäminen puolueosastoihin ja ryhmiin tukijäseniksi. Se on ehdottomasti hyvä ja oikea muoto, joka vie työtä aimo askeleen eteenpäin, mutta jota ei vielä riittävästi ole käytetty hyväksi. Tärkeätä on, että tukijäsenet täyttävät velvollisuutensa tässä suhteessa varsinkin ryhmätyön ohjauksen parantamiseksi ja ryhmien toiminnan suuntaamiseksi ulospäin. Useat alue- ja piirijärjestöt ovat luoneet erikoisen järjestelmän ryhmätyötä varten. Mutta mikään järjestelmä tai suunnitelma ei yksinään ratkaise asiaa, jos sitä to-

teuttamaan ei ole valittu oikeita henkilöitä, jotka todella kykenevät viemään työtä eteenpäin. Sen vuoksi on erikoisesti kiinnitettävä huomiota henkilövalintaan. Stalin on sanonut, että **"on tutkittava tarkkaan jokaisen työntekijän hyvät ja huonot puolet, tiedettävä, millä paikalla työntekijäin lahjat voivat parhaiten päästä oikeuksiinsa".**

Tähän on kiinnitettävä enemmän huomiota samalla kun pohdimme keinoja ryhmänvastaavien erikoiskouluutuksen lisäämiseksi, jotta voisimme mahdollisimman pian päästä siitä "pullonkaulasta", joka nyt haittaa ryhmien menestyksellistä toimintaa.

Ryhmänvastaavien samoin kuin muidenkin vastaavien työntekijöiden ohjauksessa on paljon kaavamaisuutta ja ylimalkaisuutta. Esimerkiksi tiedoitustilaisuudet, joita järjestetään paljon, eivät läheskään aina vastaa tarkoitustaan siksi, että niitä ei ole huolellisesti valmistettu. Ryhmänvastaava on, kuten sanottu, tärkeä toimihenkilö puolueessamme. Ei saa uhrata tuntimääriä hänen aikaansa joihinkin tiedoitustilaisuuksiin, joissa ylimalkaisten selostusten lisäksi jotkut "pitkänmatkan puhujat" jauhaavat ummet ja lammet. Jokaisen asianomaisen puolue-elimen on tarkistettava tilanne tältä kohdalta.

PUOLUEAKTIIVIN NEUVOTTELUT

Ryhmänvastaavien lisäksi meillä on puolueessamme runsaasti työntekijöitä, joiden kasvatuksesta ja ohjauksesta on pidettävä jatkuvasti huolta. Voimme suorastaan ylpeillä siitä, että puolueemme on lyhyessä ajassa kasvattanut kunnioitettavan määrän erinomaisia työntekijöitä mitä moninaisimmille työaloille. Tässä ei tarkoiteta vain kaikkein vastuunalaisimmissa tehtävissä toimivaa aktiivijoukkoa, vaan kaikkia vastuunalaisia puoluetyön tekijöitä alimmista ylimpiin asti. Tästä huolimatta on todettava, että varsinainen aktiivijoukko on suhteessa puolueen jäsenmäärään vielä liian pieni ja että heidän ohjaamisessaan ja kasvattamisessaan on vielä paljon toivomisen varaa. Puoluepropagandamme ei ole läheskään riittävää eikä sen merkitystä vielä aina käsitetä. Usein käytännölliset kysymykset, joukkotyön lukemattomat ongelmat kohoavat eri neuvottelutilaisuuksissa keskeisimmäksi, jättäen varjoon varsinaisen marxilais-leniniläisen propagandan, mitä ilman ei voida ajatella puolueaktiivin ohjausta ja oikeata kasvattamista. Tov. Stalin sanoo propagandan merkityksestä aktiivin kasvatuksessa:

"Voidaan tyydyttävästi järjestää kaaderien nostaminen, niiden valinta, niiden paikalleen asettaminen; mutta jos puoluepropagandamme alkaa jostakin syystä ontua, jos kaaderiemme marxilais-leniniläinen kasvatus alkaa surkastua, jos näiden kaaderien poliittisen ja teoreettisen tason kohottamista tarkoittava työmme heikentyy ja itse kaadereita lakkaavat tämän vuoksi kiinnostamasta meidän etenemisemme tulevaisuuden näköalat, jos ne lakkaavat ymmärtämästä oikeaa asiaamme ja muuttuvat tulevaisuuden näköaloja vailla oleviksi hommamiehiksi, jotka sokeasti ja mekaanisesti täyttävät ylhäältä tulevat ohjeet —

niin pakostakin surkastuu myöskin koko meidän valtio- ja puoluetyömme."

On ilmeistä, että tähänastinen käytäntö aktiivin kasvatuksessa ja ohjaamisessa ei aina ole ollut läheskään riittävän korkeatasoista ja teoreettisesti perusteltua. Aktiivin toiminnan ohjauksessa on noudatettu samoja latuja kuin edellä mainittiin ryhmänvastaavien ohjauksesta. Tosin löytyy järjestöjä, joissa aktiivin kasvatus on huomattavasti paremmin organisoitu. Puutteista ja laiminlyönneistä aktiivin ohjauksessa ja kasvatuksessa on mitä pikemmin päästävä. Koko puoluetyön liikkeellepanevana voimana on juuri puolueaktiivi. Mitä suurempaa huomiota kiinnitetään heidän työnsä ohjaamiseen ja uusien voimien nostamiseen aktiiviin toimintaan, sitä paremmin tulee puoluetyö suoritetuksi. Aktiivin ohjaaminen ja kasvatus on järjestettävä kokonaan uudelleen ja suunnitelmalliseksi. Suurimmissa teollisuuskeskuksissa, kaupungeissa ja maaseutualueilla on asianomaisen paikallisen puoluejohdon oltava selvillä aktiivityöntekijöistään. Toimintakauden alussa on laadittava suunnitelma aktiivin selostus- ja neuvottelukokouksista. Suunnitelmassa huomioidaan esim. jonkun työpaikan tai useampien työpaikkojen tai koko tuotantoalan, kaupunki- tai maaseutualueen, kaupungin tai teollisuuskeskuksen, koko piirin tai määrätyn alan, esim. talonpoikaistyön aktiivin selostustilaisuudet ja konferenssit. Aivan täsmällistä suunnitelmaa ei luonnollisesti voida ennakolta laatia, koska tilanteessa saattaa tapahtua sellaisia muutoksia, joita ei ennakolta ole voitu ottaa huomioon. Pääasia on kuitenkin se, että ollaan suurin piirtein selvillä edessäolevista tehtävistä ja että näitä voidaan ryhtyä kyllin ajoissa valmistelemaan.

Tällaiset aktiivin tilaisuudet — samoin kuin ryhmänvastaavien tiedoitustilaisuudetkin — on valmistettava huolellisesti. Sanokaamme, että on päätetty järjestää esim. jonkun alueen aktiivin konferenssi. Tätä varten on kerättävä aineisto, suunniteltava esille tulevat kysymykset, annettava konferenssin lopullinen valmistaminen määrättyjen tovereitten tehtäväksi. Koko alueen puolueväki on saatava mukaan tähän asiaan muodossa tai toisessa. Konferenssiin osallistuvien on saatava hyvissä ajoin työjärjestys, jotta heille jäisi riittävästi aikaa valmistautumiseen. Huolellisella työllä näistä tilaisuuksista voidaan muodostaa samalla erinomaisia opiskelutilaisuuksia. Meillä ei ole mahdollisuuksia järjestää tällaisia tilaisuuksia usein eikä juhlallisiksi ulkonaisilta puitteiltaan, mutta niiden sisällön ja hengen me voimme tehdä antoisaksi ja miellyttäväksi.

Erilaisia aktiivin kokouksia järjestettäessä on huomioitava sellainen mahdollisuus, että esim. jollakin työpaikalla tai alueella kutsutaan osallistujiksi tovereita, joita ei ole katsottava kuuluviksi varsinaiseen puolueaktiiviin. Aktiivityöntekijöiden lukumäärää on pyrittävä jatkuvasti lisäämään myös tällä tavoin vetoamalla henkilökohtaisesti tovereitten mahdollisuuksiin edistää puolueen asiaa, vaikka he eivät sattumalta olekaan ryhmänvastaavia, puheenjohtajia tai muita toimihenkilöitä. Meillä on runsaasti hyvää ainesta puolueessa, jos vain osaamme heitä oikein nostaa esille ja sijoittaa sopiviin tehtäviin.

PUOLUETIETOISUUDEN LUJITTAMINEN

Puolueemme poliittisen vaikutuksen lisääntyminen ja organisatoorinen kasvu on saattanut vastustajamme hysteerisen raivon partaalle. Vastustajamme näkee aivan oikein puolueemme voimistumisessa oman häviönsä lähestymisen. Se tietää varsin hyvin, että kommunistinen puolueemme kulkee järkähtämättömänä ja johdonmukaisesti työtätekevien etujoukkona taistelussa pääoman herravallan nujertamiseksi. Sentähden koko taantumusrintama oikeistososialidemokraatit kärkijoukkona on kohdistanut epätoivoisen hyökkäyksensä kommunistista puoluettamme vastaan. Ei ole mitään rajoja sille parjaus-, valhe- ja provokatiotulvalle, joka on kohdistettu järjestöämme ja sen yksityisiä jäseniä kohtaan. Etenkin viimeksikuluneina viikkoina ovat toinen toistaan hurjemmat valheet ja uhkaukset täyttäneet taantumuksellisten lehtien palstat, ja heidän puhujansa ovat purkaneet sapenkarvaista vihaansa kommunisteja vastaan.

Vaikka puolueemme jäsenistö ja sen kannattajien perusjoukko onkin horjumatta kohdannut vastustajan valheryöpyn ja uhkaustulvan, mikä ilmenee esim. puoluejäsenistömme aktivisoitumisesta ja puolueettomissa joukoissa havaittavissa olevasta lisääntyneestä kiinnostuksesta puoluettamme kohtaan ja pyrkimyksestä päästä puolueen jäseneksi, on vastustajan propaganda kuitenkin saanut monet poliittisesti vähemmän kehittyneet työläiset sokaistuneena toimimaan itseänsä, perheensä ja luokkansa etuja vastaan. Näiden tahdoton antautuminen taantumuksen edessä on horjuttanut joidenkin puoluejäsentenkin luottamusta mahdollisuuteen voittaa työväenluokan enemmistö puolellemme. Tällainen horjuminen ja vastustajan propagandan verkkoihin sotkeutuminen on seurausta poliittisen tietoisuuden riittämättömyydestä, heikosta poliittisesta lukutaidosta, puolueen ohjelman teoreettisen pohjan lujuuden ja syvän totuudellisuuden ymmärtämättömyydestä.

Puutteellinen tietoisuus ja heikko poliittinen lukutaito, jotka helposti horjuttavat luottamusta puolueeseen, synnyttävät passiivisuutta, arkuutta, tehtävien pakoilua ja pahimmissa tapauksissa jopa sellaisia puoluevastaisia esiintymisiä, että niihin on pitänyt tarttua sääntöjen edellyttämällä tavalla, ovat seurausta puoluekasvatuksemme puutteista. Niitä vastaan voidaan siis taistella vain puoluetietoisuutta kohottamalla, puoluepropagandaa voimistamalla, jäsenistön kasvattamisella marxilais-leniniläisessä hengessä, juurruttamalla heihin oikea kommunistinen puolueellisuus ja järkähtämättömyys. Menestyksellinen osallistuminen etujoukkona taistelevien työläisten ponnistuksiin elintasonsa parantamiseksi, luokkatietoisuuden herättäminen ja lujittaminen koko työväenluokassa, taistelu puolueemme linjan toteuttamisen puolesta, puolueemme kaikkien johtoelimien arvovallan lujittamiseksi ja joukkojen luottamuksen valloittamiseksi, kaikki se riippuu siitä, miten puolueessamme toteutetaan puoluekasvatustyötä, kuinka puolueemme koko jäsenistö omaksuu puolueemme ideologian ja ohjelman sekä toteuttaa puoluelinjaa, kuinka se antaa tukensa puolueen johtoelimille.

Vähin mitä voidaan vaatia on se, että jokainen puolueen jäsen esiintyy omassa ympäristössään siten, ettei hän vahingoita millään tavalla puolueen asiaa.

Puoluetietoisuuden kasvattamiseksi on saatava jokainen jäsen opiskelemaan marxilais-leniniläistä teoriaa, perehtymään sitä käsitteleviin julkaisuihin, tutkimaan puolueemme lehdistöä ja aikakauslehtiä sekä muita aatteellisiä julkaisuja, joita sodan jälkeen on jo kertynyt varsin runsaasti. Puolueen propagandatyöhön on kohdistettava kaikkien puoluejärjestöjen, koko puolueaktiivin huomio. Siinä saavutettu aikaisempi kokemus on käytettävä hyväksi työn laajentamiseksi. Havaittavissa oleva puoluetyön voimistuminen, puolueen kannatuksen kasvaminen ja puolueen tehtävien laajeneminen vaatii, että puolueen jäsenistö kykenee täyttämään tehtävänsä puoluelinjan toteuttajana. Vain aatteellinen karkaisu kasvattaa puoluejäsenistössä tietoisuuden työväenluokan suuresta tehtävästä maamme kehityksen veturina, vain se synnyttää luottamusta ja varmuutta omiin voimiin. On muistettava toveri Stalinin sanat siitä, että teoria antaa käytännön miehille suunnistautumisen voimaa, varmuutta itseensä, kehitysnäköalat ja kyvyn ei vain nähdä, vaan myöskin ennakolta nähdä tapahtumat.

Puolueemme on kokonaisuutena katsoen täysin tiivis ja eheä, ja sen johto täysin yhtenäinen. Vaikka edessämme on vaikea taistelukausi, voimme luottamuksella suhtautua tulevaisuuteen. Tärkein tehtävämme puolueen rakentamisen yhteydessä: voimistaa aatteellista kasvatustyötä ja organisoida kaikki puoluetoverit aktiiviseen itseopiskeluun. Se turvaa puolueemme jatkuvan ideologisen lujittumisen ja aseistaa sen jäsenistön vielä paremmin aatteellisesti. Siten me parhaiten toimimme työväenluokan, kaikkien työtätekevien, koko kansamme hyväksi eikä mikään mahti maailmassa voi estää meidän voittoamme. Jouduttakaamme koko toiminnallamme sen tuloa.

Kansainvälinen työväenliike

Katsaus "Pysyvän rauhan ja kansandemokratian puolesta"-lehden numeroihin 14 ja 15

Numerossa 14, jonka pääkirjoitus samoin kuin huomattava määrä muutakin aineistoa on omistettu toveri Georgi Dimitrovin muistolle, Italian Kompuolueen johdon jäsen A r t u r o C o l o m b i kirjoittaa Italian maatyöläisten suuresta voitosta, jonka he saavuttivat 40-päiväisessä lakossa, Italian työtätekevien suurimmassa luokkataistelussa sodan jälkeen. Tämän lakkotaistelun keskuksena oli Po-joen tasanko, missä sijaitsee suuria kapitalistisia maatiloja ja jonne on keskitetty noin 600.000 maatyöläistä. Kaikkiaan lakkoon osallistui yli 1.5 milj. maatyöläistä. Noudattamalla taktiikkaa, joka suuntasi lakon vain suurmaanomistajia ja suurvuokraajia vastaan, mutta antoi pienvuokraajille ja pienviljelijöille mahdollisuuden saada lisätyövoimaa käyttöönsä, Italian taistelevat maatyöläiset valloittivat maaseudun muidenkin työtätekevien myötätunnon ja onnistuivat eristämään maaseudun suurkapitalistit. Huolimatta hallituksen antamasta tuesta, saragatilaisten hajoitustyöstä, väkivallasta ja vainotoimenpiteistä tuli- ja "henkisistä" aseista, joita käytettiin maatyöläisten rintaman murtamiseksi, suurmaanomistajat olivat pakoitettuja perääntymään. Kaikkien työtätekevien yksimielinen tuki lakkolaisille, jotka saivat kaupunkien työläisiltä laajaa avustusta ja aineellista tukea, hyvin järjestetty lakkolaisten huolto, ruokailupaikkojen, elintarvikekolonnien, lasten huoltokotien jne. järjestäminen, auttoi lakkolaisia kestämään maanomistajien painostuksen. Kaikki maanomistajien ja poliisien yritykset provosoida lakkolaisia vainotoimenpiteillä ja väkivaltaa käyttämällä välikohtauksiin, joita olisi voitu käyttää aiheena verisiin väkivaltatekoihin, epäonnistuivat. Joukot osoittivat suurta kurinalaisuutta ja vastuuntuntoa. Lakko sai suurtaistelun luonteen, joka ei ollut enää taistelua vain taloudellisista vaatimuksista, vaan joka käsitti myös sellaisten poliittisten perusvapauksien kuin järjestäytymis- ja kokoontumisvapauden, lakko-oikeuden ja yhteiskunnallisten oikeuksien puolustamisen, joita hallitus alinomaa rikkoi, tukiessaan maanomistajia koko valtionkoneistonsa voimalla. Taistelu päättyi työntekijöiden voittoon, heidän saadessa hyväksytyksi melkein kaikki oikeutetut vaatimuksensa: maatakäsittävän sopimuksen, työnantajien velvollisuuden käyttää palkkatyötä kastelutöissä, perhelisän korottamisen, leipälisän myöntämisen, työttömyysavustuksen, erottamisen kieltämisen "ilman hyväksyttävää syytä" jne. — "Käydyn taistelun kärkevä luonne on terästänyt vielä enemmän työtätekevien tahtoa ja rikastuttanut ammattiyhdistysmiehiä ja puoluetyöntekijöitä uudella kokemuksella. Tämä kokemus ei ole turhaa, sen arvo nähdään edessäolevissa uusissa taisteluissa", lopettaa toveri Colombi kirjoituksensa.

Viime toukokuun 15 päivän vaaleissa valittujen Bulgarian kansanneuvostojen tehtäviä, olemusta ja perustaa valaisee G e o r g i T s h a n k o v, Bul-

garian kompuolueen sihteeri. Mainittuaan maan siirtyneen demokraattiselle kehitystielle syysk. 9 päivän 1944 voiton tuloksena ja kansandemokraattisen tasavallan muodostamisesta v. 1946 Tshankov selostaa v. 1947 perustuslain pohjalla suoritettuja kansanneuvostojen vaaleja, jotka toivat loistavan voiton kommunistisen puolueen johtamalle Isänmaalliselle rintamalle. Vaalit osoittivat kansan antavan täyden kannatuksen kansandemokraattiselle järjestelmälle, joka on työtätekevien joukkojen valtaa työväenluokan ja sen etujoukon, kommunistisen puolueen johdolla. Toukokuussa valittuihin kansanneuvostoihin kuuluu yksinomaan työtätekevien edustajia — työläisiä, talonpoikia, virkailijoita ja käsityöläisiä. Esitettyään numeroita kansanneuvostojen luokkakokoonpanosta Tshankov osoittaa, että neuvostot ovat yhtenäisen valtiovallan ja valtiollisen hallinnon paikallisia elimiä, joiden tehtävänä on perustuslain mukaisesti toteuttaa paikallisen merkityksen omaavia taloudellisia, sosiaalisia ja sivistyksellisiä toimenpiteitä, laatia taloudellisia suunnitelmia ja piirien ja maaseutukuntien budjetteja sekä turvata taloudellisten suunnitelmien ja budjetin toteuttaminen. Kansanneuvostojen yhteydessä toimivien eri alojen lautakuntien työhön vedetään mukaan lukuisia työtätekevien edustajia: työläisiä, talonpoikia, käsityöläisiä, talousmiehiä samoin kuin tieteen, taiteen ja sivistystyön edustajia. Stara-Zagoran kaupunkineuvostoon kuuluu 40 edustajaa, niistä 10 naista. Neuvoston alaisiin 13 vakinaiseen lautakuntaan kuuluu lisäksi edustajia lukuunottamatta 104 asukasta, niistä 38 edustaa julkisuutta, 6 lääkäriä, 2 insinööriä, 9 maanviljelijää jne. Työtätekevien kiinteä yhteys heidän valtaelimiinsä, joita he tukevat sanoin ja teoin sekä järkevin alottein, on ilmauksena kansanneuvostojen valtavasta elinvoimasta ja arvovallasta. Niiden elinvoimaa ja arvovaltaa lisää vielä kansanneuvostojen velvollisuus vähintäin kerran tai kahdesti vuodessa avoimissa valitsijoiden kokouksissa tehdä selkoa suoritetusta työstä sekä valitsijoiden oikeus esittää kysymyksiä, arvostella puutteita ja tehdä ehdotuksia neuvostojen työn parantamiseksi. Valitsijoilla on myös oikeus sellaisen edustajansa poiskutsumiseen, joka ei ole tehtäviensä tasalla, sekä valita toinen hänen tilalleen. Lopuksi Tshankov toteaa, että Bulgarian kansanneuvostot eroavat oleellisesti Neuvostoliiton työtätekevien edustajien neuvostoista mm. rajoitetun vaalijärjestelmänsä takia, mutta että neuvostojen kehittyessä ja täydellistyessä sosialismiin siirryttäessä ne alkavat yhä enemmän lähentyä vastaavia neuvostolaisia elimiä. Ne tulevat, kuten Stalin on sanonut, yhä enemmän demokraattisiksi ja siis myös yhä määräävimmiksi joukkojen elimiksi.

Titon koplakunnan terrorista Jugoslaviassa kertoo Pero Popivoda kirjoituksessaan "Titon koplakunta tuhoaa kommunisteja Jugoslaviassa". Tiedoitustoimiston julkilausuman jälkeen ovat kymmenettuhannet jugoslavialaiset kommunistit alkaneet ymmärtää puoluettaan, työväenluokkaa ja koko kansaa uhkaavan vaaran ja ryhtyneet taisteluun Titon koplakuntaa vastaan. Menetettyään kannatuksensa puolueessa ja kansansa keskuudessa titolaiset ovat ryhtyneet veriseen terroriin, joka ylittää jopa Gestapon ja hitleriläisten miehittäjienkin terrorin. Puhuessaan demokratiasta ja sosialismin rakentamisesta titolaiset petomaisesti murhaavat ihmisiä, kuten ilmenee Serbian sisäministerin lausunnosta valtion turvallisuushallinnon valtuutettujen neuvottelussa. "Jokainen rajalla pidätetty on tutkittava, ja jos pidätetty osoittautuu puolueen jäseneksi on hänet tapettava, mutta äänettömästi, henkilöön katsomatta, olkoon hän sitten KK:n jäsen, ministeri tai joku muu". Että näin todella tapahtuu alinomaa, siitä kirjoituksessa esitetään lukuisia konkreettisia tosiasioita. Lujittaakseen valvontaansa puolueen sisällä titolaiset ovat luoneet erikoisen asiamiesverkoston puoluejäsenten todellisten mielialojen paljastamiseksi, minkä ohella viipymättä vangitaan jokainen, joka kannatta Tiedoitustoimiston julkilausumaa. Jatkuva terrori on pakoit-

tanut rehelliset kommunistit etsimään uusia toimintamuotoja, siirtymään maanalaisuuteen. Siihen tarvittiin aikaa ennenkuin haaveet "riidan" rauhallisesta ratkaisusta hävisivät. Kommunistien toimintaa tukee kasvava tyytymättömyys työtätekevien keskuudessa. Useiden tehtaiden työläiset ovat järjestäneet lakkoja. Ulkomaille vangitsemista paenneiden kommunistien julkaisemat 4 lehteä: "Sosialistisen Jugoslavian puolesta", "Uusi taistelu", "Internationalismin lipun alla" ja "Eteenpäin" sekä lukuisat muut julkaisut leviävät yhä laajemmalle. Ne paljastavat Titon koplakunnan petoksen. Voimattomina tukahduttamaan todellisten patrioottien taistelua, porvarilliset nationalistit ovat ajaneet heidät maan alle ja muuttaneet kompuolueen pyöveli Rankovitshin poliisikoneistoksi, johon otetaan tuhansittain työväenluokan vihollisia, kulakkeja, keinottelijoita ja rikollisia aineksia. Rehellisten jugoslavialaisten kommunistien ja työväenluokan tehtävänä on luoda uudelleen puolue, joka on uskollinen marxilais-leniniläiselle teorialle, proletariaatin internationalismille.

Englannin kompuolueen pääsihteeri Harry Pollit käsittelee kirjoituksessaan "Englanti taloudellisen pulan kynnyksellä" pulailmiöitä Englannin taloudessa, joka kaikista labourpuolueen johtomiesten päinvastaisista vakuutteluista huolimatta kehittyy yhä syvenevää pulaa kohden. Dollariongelma on yhä vaikeampi, vienti USA:han putosi toukokuussa 5,7 milj. punnasta 3,5 milj. puntaan. Pollit viittaa Cripps'in lausuntoon, että "ei ole nähtävissä, että Englannin ongelmat olisivat yksinkertaistuneet, pohjimmiltaan ne tulevat toistaiseksi yhä monimutkaisemmiksi", sekä "Economist"-lehden tunnustukseen 2 päivältä heinäkuuta, että "pula, jota englantilaiset eivät odottaneet ennen vuotta 1952 ja jota vastaan toivottiin oltavan varustaudutun, on jo yllättänyt heidät". Marshallin suunnitelma ei ole millään tavalla ratkaissut Englannin ongelmia, päivastoin se on valtavasti kärjistänyt ne. Sitä mukaa kuin pula USA:ssa edistyy, käyttävät Amerikan monopolistit Marshallin suunnitelman ehtoja hyväkseen avoimesti ja häikäilemättä. Englannin vientivaikeudet ovat aiheuttaneet englantilais-amerikkalaisten sekä Englannin ja toisten Marshall-maiden välisten ristiriitojen kärjistymisen. Marshall-maat ovat valmiita viemään enemmän tuotteita ulos kuin tuomaan omiin maihinsa. Se kärjistää niiden välisiä ristiriitoja sitä mukaa kuin pula syvenee. Pollit mainitsee lisäksi Englannin vaikeuksista siirtomaissa Amerikan kilpailun takia. Se on pakoittanut kapitalistit hyökkäämään labourhallituksen tuella työläisten elintasoa vastaan. Tänään ministerit ja suurpääoman edustajat kehoittavat kaikissa puheissaan "alentamaan tuotantokustannuksia" ... Elintasoa alentava politiikka supistaa kuitenkin sisäisiä markkinoita entisestäänkin ja voimistaa pulaan johtavia tekijöitä. Näissä olosuhteissa Englannin kompuolue on kääntynyt työläisten puoleen, kehoittaen heitä taisteluun politiikan puolesta, joka ehkäisisi lähestyvän pulan. Palkan ja elintason kohottaminen, työläisten verojen alentaminen ja voittojen suurempi verottaminen, vanhuus- ja invaliidieläkkeiden korottaminen, sotilasmenojen rajoittaminen, kansallistetun teollisuuden hallintokoneiston puhdistaminen ja työläisten luotettavien edustajien asettaminen puhdistettujen tilalle sekä korvausmaksujen supistamisen tehtaiden ja kaivosten entisille omistajille, kaupan laajentaminen Neuvostoliittoon, itä-Euroopan maihin ja Kiinaan. Meidän ratkaisumme on: Taloudellinen yhteistyö kaikkien kanssa, ei minkäänlaista riippuvaisuutta kenestäkään, lausuu Pollit lopuksi.

Lehden 15. numero käsittelee johtavassa kirjoituksessaan työväenluokan yhtenäisyyskysymystä. Siinä todetaan, että Ammatillisen maailmanliiton äsken Milanossa pidetyssä kongressissa tärkeimpänä kysymyksenä oli työväenluokan kansainvälinen yhtenäisyys. Puolueettomana järjestönä MAL on kaikkein laajin perusta työväenluokan kansainväliselle yhtenäisyydelle. Sodan ja fasistisen orjuuden raskaat ko-

kemukset osoittivat monimiljoonaisille työläisjoukoille oikeistososialistien ennen sotaa harjoittaman hajoituspolitiikan vahingollisuuden. Työväenluokan johtava osuus sellaisissa maailmanhistoriallisissa tapahtumissa kuin Neuvostoliiton voitto Hitler-Saksasta, kansandemokratioiden muodostaminen ja kansallinen vapaustaistelu Kiinassa ja siirtomaissa, on havainnollisesti osoittanut koko maailman työläisille, että rivien yhtenäisyys takaa voiton. MAL:n merkitys kasvoi erikoisesti silloin kun se asettui uutta sotaa lietsovia Amerikan ja Englannin imperialisteja vastaan taistelevien kansanjoukkojen eturiveihin. Työtätekevien kasvava taistelu, joka nojautuu työväenluokan kansalliseen ja kansainväliseen yhtenäisyyteen selittää hajoittajien toiminnan. Amerikan laajentumispyrkimysten voimistuessa amerikkalaisilla rahoilla toimivat ammatillisen liikkeen hajoittajat ehdottivat, että MAL on hajoitettava. Epäonnistuttuaan tässä he erosivat itse siitä juuri hetkellä, jolloin uuden sodan valmistelu on kuumimmillaan ja taantumus kehittää hyökkäystään demokraattisia vapauksia ja oikeuksia vastaan, pyrkien tekemään työväenluokan voimattomaksi, toteaa lehti. Valaistuaan työväenluokan taloudellisen aseman huononemista kapitalistisissa maissa ja määriteltyään MAL:n tehtävän taistelussa työtätekevien elinetujen puolesta kaikkialla kapitalistisessa maailmassa ja erikoisesti siirto- ja riippuvaisessa asemassa olevissa maissa sekä korostettuaan välttämättömyyttä puolustaa ammattiliittojen oikeuksia ja niiden vainottuja toimihenkilöitä, kirjoituksessa esitetään ensiarvoiseksi tehtäväksi kaikkien työtätekevien entistä voimakkaampi mukaan vetäminen koko kansan käsittävään rauhanliikkeeseen, taisteluun demokraattisista vapauksista ja paremmista elinoloista. Taistelun menestys riippuu yhtenäisyydestä, rivien tiiveydestä. "Työväenluokan kansallisesta ja kansainvälisestä yhtenäisyydestä riippuu koko edessäolevan taistelun laajuus rauhan, demokratian ja parempien elinolojen puolesta", lausuu lehti sekä korostaa, että juuri siksi kommunistiset puolueet koko toiminnallaan tukevat ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden kasvua.

Yhtenäisyys on myös Ranskan kompuolueen politbyron jäsenen L a u r e n t C a s a n o v a n kirjoituksen aiheena. Hän tarkastelee kysymystä rauhan taistelun kannalta. Viitaten Ranskan kompuolueen huhtikuun konferenssin päätöslauselmaan, jossa osoitetaan, että sota ei ole kohtalon määräämä ja että se voidaan estää tov. Casanova toteaa, että saavutetut tulokset rauhantaistelussa eivät vastaa mahdollisuuksia. Syynä siihen, että rauhanliike ei ole vapaasti päässyt kehittymään on, kuten Ranskan kompuolueen KK on todennut, puolueessa vielä ilmenevä ahdasmielisyys ja lahkolaismaisuus, joka vahingoittaa puolueen ja joukkojen välistä suhdetta. Työn menestyminen riippuu siitä, kuinka puolueen jäsenistö kykenee selittämään itselleen ja omaksumaan tietoisesti puolueen politiikan. Suurin osa työläissosialisteista tuomitsee oikeistososialistien politiikan, sillä sosialistiset ja demokraattiset pyrkimykset elävät vielä heidän sydämissään, ja siksi oikeistososialistit koettavat kylvää sekasortoa ja epävarmuutta heidän mieliinsä puheilla "yhteiskunnan pysyvistä elineduista", joiksi he nykyään ovat ristineet kapitalistiluokan edut. Maurice Thorezin sanat: "on oltava riittävästi yhtenäisyyshengen läpitunkema saadakseen toiset mukaan yhteiseen rintamaan" pitää nykyäänkin paikkansa.

Italian kompuolueen pääsihteerin sijainen P i e t r o S e c c h i a kirjoittaa Italian kompuolueen järjestöllisestä lujittumisesta. Hän toteaa, että tov. Togliatin murhayrityksestä 14 päivänä heinäkuuta 1948 alkanut hyökkäys työtätekevien demokraattisia järjestöjä vastaan ei ole saavuttanut päämääräänsä — työtätekevien demokraattisten järjestöjen yhtenäisyyden hajoittamista, ammattijärjestöjen hajoittamista ja kompuolueen heikentämistä. Taantumuksen hyökkäys on kohdannut Italian kansan päättävän ja lujan vastarinnan. Vuoden kuluessa käydyt

taistelut ovat osoittaneet Italian työtätekevien taistelukyvyn ja -innon, yhtenäisyyden ja tiiveyden. Käytyjen taisteluiden tuloksena kompuolueen vaikutus on kasvanut ja kasvaa kaupungeissa, maaseudulla, ammattiliitoissa ja tehtaissa. Italian työtätekevät eivät ole osanneet vain puolustautua ja vastustaa taantumuksen ja kristillisdemokraattisen hallituksen hyökkäyksiä, vaan myös itse siirtyä vastahyökkäykseen, säilyttää ja lujittaa valloitettuja asemia ja ottaa aloitteen käsiinsä. Taistelu ei kuitenkaan ole ollut helppoa. Poliisiterrorin uhrina on kaatunut 18 työläistä, niistä suurin osa kompuolueen aktiivia. Samana aikana on vangittu 14.573 työläistä ja 13.794 työläistä on tutkinnon alaisena ilman vangitsemista. Vainon, vangitsemisten, väkivallan ja murhien olosuhteissa Italian työtätekevät aloittivat nimien keruun rauhanadressiin. Vaikka nimienkeruu ei vielä ole päättynyt, on monissa maakunnissa jo kerätty enemmän nimiä kuin mitä siellä annettiin ääniä parlamenttivaaleissa huhtikuussa 1948. Kompuolueen on onnistunut lisäksi parantaa lehtien levikkiä, niin että "Unita" lehteä leviää nykyään 506.654 kpl päivittäin, silloin kun viime joulukuussa sitä levisi 366.125 kpl päivässä. Puolueen jäsenmäärä oli jäsenkirjojen vaihdon jälkeen viime kesäkuun lopussa 2.028.042 (edellisenä vuonna samaan aikaan 1.964.287) sekä yhdessä muutama kuukausi takaperin puolueen nuorison muodostaman Kommunistisen nuorisoliiton jäsenistön kanssa 2.242.719. Nykyään uuden vaaran uhatessa Italian kansan rauhaa, vapautta ja elämää kommunistien tehtävänä on puolueen jatkuva lujittaminen ja sen yhteyksien voimistaminen kansanjoukkoihin.

Ranskan kompuolueen keskuskomitean politbyron jäsen E t i e n n e F a j o n kirjoituksessaan "Ranskan sosialistipuolueen johtajien sanat ja teot" tarkastelee 15—18 päivinä heinäkuuta pidetyn Ranskan sosialistipuolueen edustajakokouksen tuloksia. Hän toteaa, että puolueen jäsenmäärän katastroofimainen supistuminen (vuonna 1947 310.00, nyt 140.000 jäsentä) on pakottanut oikeistososialistiset johtajat puhumaan "kosketuksen palauttamisesta kansanjoukkoihin" tai "kosketuksen palauttamisesta niihin sosiaalisiin kategorioihin, jotka ovat kiinnostuneita yhteiskunnan uudelleenmuodostamisesta". Lakonmurtaja Julien Moch esitti uuden tunnuksen: "Taistelu kurjuuden rintamalla", mikä on avoin tunnustus omasta syyllisyydestä, sillä on ilmeistä, että juuri sosialistien politiikka on syynä Ranskan kansan lisääntyvään kurjuuteen. Yleispoliittisissa päätöslauselmissa edustajakokous hyväksyi sosialistien osallistumisen nykyiseen hallitukseen ja sen turmiollisen politiikan jatkumisen. Kokouksen hyväksymä "Euroopan puolustamisen manifesti" ylistää Marshallin suunnitelmaa ja Euroopan parlamenttia, kieltäytyy kansallisesta riippumattomuudesta ja vaatii Ruhrin miehityssäännön laajentamista länsi-Euroopan tärkeimpiä teollisuushaaroja koskevaksi, mikä merkitsee koko Ranskan teollisuuden luovuttamista USAn monopolistien valvontaan. Edelleen kokous hyväksyi itse asiassa sodan jatkamisen Vietnamin kansaa vastaan, sekä kommunismin vastaisen taistelun, entisen ministeri Filippin korostaessa, että kommunismi on "kaikkein taantumuksellisin voima maassa". Lähestyvä työttömyys, työväenluokan elintason jatkuva aleneminen ja verotaakan lisääntyminen pakotti puolueen johtajat liittämään jokunen vaimennettu fraasi päätöslauselmiin ostokyvyn nostamisesta, työvoiman täydellisestä käytöstä, Ranskan taloudellisen riippumattomuuden ja kansallistamisen puolustamisesta, vaikka käytäntö osoittaakin oikeistososialistien politiikan olevan päinvastaiseksi. Muuten he itsekin tunnustavat mahdottomaksi lisätä työpalkkaa ennen vuotta 1952. Lopuksi Fajon korostaa työtätekevien yhtenäisyyden luomisen välttämättömyyttä, lainaten Maurice Thorezin sanoja: "Työmies-sosialisti ei voi olla vihollinen. Meidän on puhuttava hänelle kuin veljelle, ettemme loukkaisi häntä. Meidän on selitettävä, että hänen johtajansa pettävät häntä, että he toteuttavat politiikkaa, joka on työväen-

luokan ja maan etujen vastaista, hänen oman puolueensa etujen vastaista".

Vasile Luca, Romanian työväenpuolueen sihteeri, käsittelee kirjoituksessaan maatalouden sosialistiseksi muuttamisen tietä. Hän valaisee ensin, kuinka riistäjäluokkien kukistaminen ei merkitse vielä niiden perääntymistä, vaan päinvastoin kärjistää luokkataistelua maaseudulla. Sosialismin rakentaminen on mahdollista vain luokkataistelun kautta, joka kärjistyy sitä mukaa kuin hyökkäys kapitalistisia aineksia vastaan voimistuu. Teollisuuden kansallistaminen ja koko talouselämän suunnitelmallisuus asettaa yhä kärkevämmin kysymyksen maatalouden sosialisoimisesta. Ilman sitä ei voida järjestää normaalia tavaranvaihtoa kaupungin ja maaseudun välille. Nykyään eivät olosuhteet ole sopivat siirtymiselle joukkoluontoiseen maaseudun kollektivisoimiseen, koska ei ole olemassa vielä teollisuutta, joka turvaisi riittävästi traktoreita ja muita maatalouskoneita sekä koulutettuja työntekijöitä. Tarvitaan lisäksi työtätekevän talonpoikaiston suostumus ja vapaaehtoinen toivomus. Se voidaan saavuttaa vakuuttamisen ja esimerkin avulla. Luca valaisee lukuisin numeroin osuustoiminnan kehitystä Romaniassa, koneasemien muodostamista, valtion maatilojen perustamista sekä määrittelee puolueen politiikan. Nojautuen köyhimpään talonpoikaistoon liitossa omavaraisen talonpoikaiston kanssa puolue käy taistelua kulakkia, suurtalonpoikaa vastaan. Suurtalonpoikaiston taloudellisen mahdin rajoittamiseksi siihen sovelletaan progressiivista verotusta, progressiivista luovutusvelvollisuutta. Näissä olosuhteissa työtätekevä talonpoikaisto yhä päättävämmin siirtyy sosialistiselle kehitystielle. Ratkaisevaa osaa maaseudun sosialistiseksi muuttamisessa esittävät myynti, kulutus- ja tuotannolliset osuuskunnat. Ne ovat sosialistisia luonteeltaan, jos ne perustuvat maahan ja tuotantovälineet kuuluvat valtiolle, t.s. työväenluokalle. Sellaisina ne eroavat myös jugoslavialaisista osuuskunnista, joissa maksu ei tapahdu suoritetun työn mukaan, vaan käyttöön annetun maan ja maatalouskoneiden ja karjan arvon perusteella. Titolaiset maatalousosuuskunnat riistävät siten köyhiä talonpoikia ja myötävaikuttavat kapitalististen ainesten kasvua maaseudulla. Se ei johda sosialistiseen maatalouteen, johon vie vain yksi tie — osuustoiminnallisten kollektiivitalouksien perustamisen ja kapitalistiluokkien täydellisen hävittämisen tie. Kehitys tällä tiellä riippuu ei vain teollisuuden kehitysasteesta, vaan myös useista subjektiivisista tekijöistä.

Muista taloudellisia kysymyksiä käsittelevistä on syytä mainita František Krajchirin, Tshekkoslovakian kompuolueen KK:n jäsenen, kirjoitus Tshekkoslovakian sisäisen kaupan kehityksestä. V. 1948 helmikuun tapahtumiin asti kehitys ei ollut juuri koskenut Tshekkoslovakian sisäistä kauppaa. V. 1946 lopulla oli yli $^3/_4$ tukkukaupasta kapitalistien käsissä, jotka teollisuudesta, pankeista ja maataloudesta karkoittamisen jälkeen koettivat lujittautua tukkukaupan piiriin ja luoda siten edellytykset uuden valtiojärjestelmän murtamiseksi. Helmikuun tapausten jälkeen tukkukauppa kansallistettiin täydellisesti, yli 10,000 tukkuliikkeestä kansallistettiin suurimmat ja loput hävitettiin. Senjälkeen perustettiin 30 kansallista tukkuliikettä kaupan eri aloille. Nämä avasivat haaraosastoja lääneihin ja piirikuntiin. Täten hävitettiin vanha, valtava, monimutkainen ja tavattoman kallis kapitalistinen tukkumyyntikoneisto, joka korvattiin yksinkertaisemmalla, keskitetymmällä ja taloudellisesti halvemmalla koneistolla, joka palvelee sosialismin rakentamista. Lisäksi kirjoituksessa esitetään tietoja sisäisen kaupan myyntijärjestelyistä. Noin 2/3 sisäiseen kulutukseen tarkoitetusta kulutustarvikemäärästä jaetaan säännösteltynä halvoilla hinnoilla, 1/3 kulutustarvikkeista (kankaita, vaatteita ja jalkineita) jaetaan vapaan kaupan kautta. Muut kulutustarvikkeet ovat vapautetut kaikesta säännöstelystä. Maataloustuotteista ovat ylijäämätuotteet

vapautetut säännöstelystä. Järjestelyjen ansiosta hinnat halpenevat asteettain, työtätekevien ostokyky lisääntyy ja kauppa laajenee. Mainittakoon vain, että tämän vuoden aikana on myyty yli 15,000 moottoripyörää, joista työläiset ovat ostaneet melkein 40 %. Sodan edellä Tshekkoslovakiassa oli n. 30,000 moottoripyörää, niistä 7,5 % kuului työläisille.

Titon koplakunnan chauvinistista terroripolitiikkaa käsitellään kahdessakin kirjoituksessa. Albanian Työpuolueen sihteeri Enver Hodzha kirjoittaa Titon koplakunnan pyrkimyksistä tehdä Albaniasta Jugoslavian siirtomaa ja estää sen itsenäinen taloudellinen kehitys kansandemokraattisena valtiona. Neuvostoliiton sekä kansandemokraattisen Puolan, Tshekkoslovakian, Unkarin, Romanian ja Bulgarian taloudellisella avulla ja yhteistyöllä pienen Albanian on kuitenkin onnistunut voittamaan taloudellinen takapajuisuutensa ja suojelemaan valtiollisen itsenäisyytensä. Mitkään Titon koplakunnan juonet, provokatiot, aseelliset rajaselkkaukset ja taloudelliset valtausyritykset eivät ole onnistuneet. Pieni, sankarillinen Albania ei pelkää uhkauksia eikä kiristystä. Albanian kansa seisoo päättävänä sosialistisen leirin riveissä.

Kreikan kompuolueen sihteeri Nikos Zahariadis paljastaa kirjoituksessaan Titon koplakunnan petoksen kansandemokraattista Kreikkaa kohtaan. Kirjoituksessa osoitetaan, kuinka Titon koplakunnan petos paljastui hetkellä, jolloin Kreikan monarko-fasistinen järjestelmä oli demokraattisen armeijan sille aiheuttamien tappioiden seurauksena luhistumisen partaalla. Titon petturuus lujitti englantilais-amerikkalaisten imperialistien päättäväisyyttä säilyttää hinnalla millä hyvänsä asemansa Kreikassa. Titon petturuus nostatti myös monarko-fasistien painunutta mielialaa. Zahariadis esittää joukon tosiasioita, jotka osoittavat, että Titon koplakunnan petos Kreikan kompuoluetta ja kansandemokratian puolesta taistelevaa kansaa kohtaan ilmeni jo niinkin aikaisin kuin v. 1943, jolloin JKPn johto ilmoitti, että Egeian Makedonian kansa voi hankkia vapautensa vain Jugoslavian puitteissa. Se merkitsi, että kaikkien makedonialaisten isänmaanystävien velvollisuutena oli taistella Kreikan kompuoluetta ja EAMia vastaan ja oltava yhteistyössä Titon asiamiesten kanssa. Jouluk. 1944 Tito, joka haaveili Salonikin irroittamisesta kansandemokraattisesta Kreikasta, ei tehnyt mitään, korulauseistaan huolimatta auttaakseen kreikkalaisia taistelemaan englantilaisia vastaan. Titon koplakunnan chauvinistinen ja nationalistinen suhde Kreikan vapautensa puolesta taistelevaan kansaan ja kompuolueeseen ilmenee lukuisissa muissa tosiasioissa, joista viimeisin on Jugoslavian alueen luovuttaminen Kreikan monarkististen joukkojen käytettäväksi sotaliikkeissä Kreikan demokraattista armeijaa vastaan sekä Jugoslavian sotavoimien käyttäminen samassa tarkoituksessa.

Kirja-arvosteluja ja -katsauksia

TEORIAA, HISTORIAA, MUISTELMIA JA TAIDETTA

SKP taistelujen tiellä. Vuosikirja V, Kustannusosakeyhtiö Yhteistyö. Siv. 202, hinta 300:—.

Puolueväki on oppinut odottamaan
puolueensa Vuosikirjan ilmestymistä
ja antamaan arvon siinä julkaistulle
aineistolle, joka luo valoa SKPn ja eri
maiden kompuolueiden taisteluun työ-
tätekevän kansan puolesta. Arvokkaa-
na tietolähteenä Vuosikirja on vuosi
vuodelta kehittynyt ja parantunut rin-
nan puolueen järjestöllisen ja poliitti-
sen kasvun kanssa. Jo viime vuoden
Vuosikirja oli siitä merkittävänä osoi-
tuksena ja tämän vuoden Vuosikirja V
vahvistaa monipuolisuudellaan tämän
puolueemme poliittis-teoreettista kas-
vua todistavan tendenssin. Runsas ja
arvokas kuvitus sekä lukuisat runot ja
muistelmat tekevät nyt ilmestyneen
Vuosikirjan lisäksi entistä mielenkiin-
toisemmaksi ja varmaankin luetum-
maksi laajemmissakin puoluepiireissä.

Vuosikirja V:n sisältöä ja pyrki-
mystä sekä samalla 50-vuotisen työ-
väenliikkeemme juhlavuotta arvok-
kaalla tavalla luonnehtii teoksen alus-
sa esitetty Irmali Rantamalan profee-
tallinen maininta 8 pvltä huhtikuuta
1918, jolloin tehtiin — kuten hän sanoi
— "suurinta suomalaista murhenäytel-
mää": **"työväen asia on koko tulevai-
suuden, tulevan ihmiskunnan uusi
sana".**

Maamme itsenäisyysajan historia,
varsinkin sodat ja sotien jälkeinen
aika sekä erikoisesti viime viikkojen
tapahtumat yhä uudelleen osoittavat,
että työväenluokka pitää käsissään
maamme ja kansamme tulevaisuuden
avainta ja että maamme taantumuk-
sellinen suurporvaristo ja sen palve-
lukseen alistunut oikeistososialidemo-
kratia ovat osoittautuneet kykene-
mättömiksi turvaamaan maallemme
ja kansallemme sisäistä ja ulkoista
rauhaa, vapautta ja taloudellista tur-
vallisuutta. Taistelullaan leivän puo-
lesta työnantajakapitalisteja ja oikeis-
tososialistisia työväenliikkeen hajoitta-
jia vastaan maamme työväenluokka
raivaa tien tulevaisuuteen koko kansa-
kunnalle. Yhä selvemmäksi käy, että
"työväen asian voitolle tulee perus-
tumaan koko tulevaisuuden rikkaus",
kuten Rantamala suuren murhenäytel-
män alkaessa horjumattomalla uskolla
julisti.

* * *

Työväenasian voittoon tähtää puo-
lueemme perustajan ja aatteellisen
johtajan toveri **O. W. Kuusisen** kir-
joitus "Oikeistososialistit ovat työ-
väenliikkeen hajoittajia". Toveri Kuu-
sinen osoittaa vakuuttavasti kuinka
ratkaisevaa osaa työväenluokan tais-
telun lopputulokselle esittää työväen-
liikkeen yhtenäisyys. Useissa maissa
työväenliikkeen yhtenäisyys on tosi-
asia ja siellä työtätekevä kansa on
saavuttanut voiton sortajistaan, taan-
tumusporvaristosta, ja johtaa maitten-
sa kehitystä sosialismiin. Länsi-Euroo-
passa, missä yhtenäisyyspyrkimys
esiintyi sodan jälkeen samoin ennen-
näkemättömän voimakkaana, hajoitta-
vat oikeistososialistit Englannin labour-
puolueen johtajien johdolla työväen
yhteistä taistelua ja toteuttavat halli-
tuksissa porvariston monopolipiirejä
tyydyttävää politiikkaa. Kuten mei-
dänkin maassamme on oikeistososiali-
demokraattien politiikka kaikkialla täh-
dätty estämään työtätekeviä yhdisty-
mästä taistelussa riittämätöntä työ-
palkkaa, alennettua ostokykyä, korkea-
ta vuokraa, verotaakkaa ja kasvavaa

työttömyysuhkaa vastaan. Valheelliset demokratiatunnukset huulillaan oikeistososialidemokraatit eivät häikäile käyttää aseistettuja poliisi- ja sotavoimia elineduistaan taistelevia työläisiä vastaan, hajoittaakseen niiden yhtenäisen lakkorintaman. Siten Suomenkin sotaseikkailuissa kerran siipensä polttaneet oikeistososialidemokraatit eivät häikäile antamasta tukeaan sodanlietsojille ja sotaprovokaattoreille, estäen johtamiaan työväenjärjestöjä liittymästä yleismaailmalliseen rauhanliikkeeseen kolmannen maailmansodan estämiseksi. Oikeistososialidemokraattien avoin petos ei kuitenkaan tule menestymään, sillä kuten O. W. Kuusinen toteaa:

"Nykyinen tilanne kapitalistisissa maissa on sellainen, että työväenluokan taistelu taantumusta vastaan keskittyy yhä enemmän muutamiin pääkysymyksiin, joilla on ratkaiseva merkitys. Taistelua käydään ennen kaikkea leivästä, vapaudesta ja demokratiasta, kansallisen riippumattomuuden puolustamiseksi muukalaisia orjuuttajia vastaan imperialistisen sodan ehkäisemiseksi. Työväenluokan suurimmat elinkysymykset ilmenevät siis joukoille niin äärimmäisen selvässä muodossa, etteivät ne koskaan ennen ole sellaisina esiintyneet. Kommunististen puolueiden tunnukset ovat yksinkertaisia, työtätekevien laajoille joukoille ymmärrettäviä."

Juuri tämä taistelun keskittyminen muutamiin ratkaiseviin pääkysymyksiin, jotka ovat kaikille työtätekeville niin selvät, synnyttää työväenliikkeen riveissä yhtenäisyyden, sen **"aseen, joka on jokaista atomipommia verrattomasti voimakkaampi"** (Kuusinen).

Työväen asian parhaitten taisteluperinteiden kunnioittamista ja työväenliikkeemme rikkaan taistelukokemuksen hyväksikäyttöä osoittaa Vuosikirjassa toveri **Armas Äikiän** kirjoitus. Hän tarkastelee vanhan työväenliikkeen luokkataisteluperinteitä, sellaisina kuin ne esiintyivät silloin kun kapitalistiluokka Wrightin avulla kävi "ehkäisytaistelua" syntyvää työväenliikettä vastaan, kun työväenluokka puolueeksi järjestyneenä kävi taistelua sosialistisen puolueohjelman hyväksymiseksi tai joukkovoimallaan ajoi maassamme läpi äänioikeus- ja eduskuntauudistuksen tai vihdoin v. 1918 kävi leppymättömään taisteluun porvariston aseistettua vastavallankumousta vastaan työväen kansanvallan pystyttämiseksi. Näitä perinteitä, kuten Äikiä toteaa, edustaa maamme työväenliikkeessä nykyään kommunistinen puolueemme.

Länsi-Euroopan ja Suomen oikeistososialidemokraattien avoimemmin tai peitetymmin hylätessä sosialismin ja yhä selvemmin antautuessa suurpääoman monopolivallan politiikan toteuttajaksi, pönkittääkseen mätänevän kapitalismin valheen, demagogian ja väkivallan kainalosauvoilla, on maapallon kuudenneksella sosialismi jo elävää todellisuutta. Silloin kun maamme oikeistososialidemokraatit tuskin uskaltavat ääneen puhua sosialismista edes tuhannen vuoden takaisena haaveenakaan, kukoistava sosialismin maa, Neuvostoliitto suuntaa taloudellisen ja yhteiskunnallisen järjestelmänsä etevämmyyteen perustuvan mahtavan luomisvoimansa siirtymistä varten sosialismista korkeampaan, kommunistiseen yhteiskuntaan. Tästä rakennustyöstä, taistelusta kommunismin puolesta, tämän taistelun liikkeellepanevista voimista, menetelmistä, kommunistisen tietoisuuden ratkaisevasta osuudesta taistelussa, tämän taistelun taloudellisista, yhteiskunnallisista ja sivistyksellisistä päämääristä kertoo toveri **Inkeri Lehtinen** kirjoituksessaan "Sosialismista kommunismiin", valottaen ainutlaatuisella selvyydellä ja teoreettisella vakuuttavuudella nykyhetken ja tulevaisuuden Neuvostoliittoa.

Rauhan ja demokratian kansainvälisen rintaman tiivistämisen ja taistelun kysymyksiä käsittelee toveri **Hertta Kuusinen** kommunististen ja muiden työväenpuolueiden Tiedoitustoimiston perustamista ja toimintaa koskevassa kirjoituksessa. Siinä osoitetaan Tiedoitustoimiston ensiarvoinen osuus ko-

ko maailman demokratian ja rauhan voimien yhdistämisessä ja imperialististen sodanlietsojien paljastamisessa. Yhtä merkityksellinen on Tiedoitustoimiston osuus eri maiden kommunististen puolueiden toiminnan arvostelussa ja tarkistamisessa sekä eri puolueissa mahdollisesti olevien taistelutahtoa lamauttavien opportunististen ja nationalististen ainesten poistamisessa. Titolaisten petoksellisen politiikan paljastaminen Jugoslaviassa ja eräissä muissa maissa ilmenneiden samansuuntaisten virheitten arvostelu on auttanut, kuten Hertta Kuusinen toteaa, työväenpuoleiden yhtymistä kansandemokratioissa, joissa on ryhdytty toteuttamaan proletariaatin diktatuuria kapitalistien luokkavallan murskaamiseksi, ottaen oppia Neuvostoliiton kokemuksista ja Jugoslavian virheistä.

Vuosikirjassa on julkaistu lisäksi useita muita kirjoituksia kommunististen puolueiden toiminnasta ja taistelusta eri maissa. Mainittakoon vain **Mirjam Vire-Tuomisen** kirjoitus ”Ranskan kommunistit taistelussa ’likaista sotaa’ vastaan”, **Toivo Vuorelan** kirjoitus Amerikan suomalaisten suhteesta kommunistiseen liikkeeseen, **F. Terskin** esittely kulttuurin kehityksestä Kiinan vapautetuilla alueilla. Kirjassa on lisäksi useita muistelmia, muistelmaluontoisia kuvauksia sekä runoja. Erikoisen maininnan ansaitsevat kirjassa olevat runot ja taidekuvat, jotka taiteellisella voimallaan havainnollistavat työväenluokan taistelua rauhan ja sosialismin puolesta.

Korkeatasoisen Vuosikirjan V. merkittävyyttä puolueemme vuosikirjojen sarjassa kuitenkin valitettavasti vähentää se, että siinä ei heijastu puolueemme käymä taistelu kuluneen vuoden aikana. Sen lehdille olisi pitänyt tallettaa arvio puoleemme viime vuonna viettämästä kolmikymmenvuotisjuhlasta ja sen jälkeen pidetystä VIII puoluekokouksesta, jonka vaikutus on tuntunut kuluneen vuoden aikana puolueemme taistelussa. Kulunut vuosi on ollut siirtymistä uuteen vaiheeseen maamme sisä- ja ulkopoliittisessa kehityksessä ja puolueemme on joutunut käymään taistelua leivän, vapauden ja rauhan puolesta muuttuneissa olosuhteissa, joissa yhtynyt taantumusrintama on tehnyt kaikkensa eristääkseen puolueemme kokonaan valtiollisten asioiden hoidosta ja koko yhteiskunnallisesta elämästä. Lukijat kaipaavatkin katsausta tähän puolueemme horjumattomaan taisteluun vaikeutuneissa olosuhteissa; se olisi samalla lisännyt onnistuneen Vuosikirja V arvoa puolueemme elävänä historiateoksena. Sanotusta huolimatta Vuosikirjaa voi vilpittömästi suositella puolueväen huomioon ja onnitella toimituskuntaa monipuolisen ja mielenkiintoisen teoksen johdosta.

S. S-o.

HUOMATTAVA LISÄ TYÖVÄENLIIKKEEMME HISTORIAKIRJALLISUUTEEN

”Käy eespäin väki voimakas”, Kansankulttuuri Oy, siv. 352, hinta 300:—.

Vv. 1917 ja 1918 muistojen, puolueemme 30-vuotisjuhlien ja työväenliikkeen 50-vuotisjuhlien yhteydessä on kiista vanhan työväenliikkeen perinteistä jatkunut yhä kiihkeämpänä, samalla kun itse vanha työväenliike on joutunut monella tavalla uudelleenkäsittelyn alaiseksi. Kysymys työväenliikkeen perinteistä on arvovaltakysymys, jolla oikeistososialidemokraatit koettavat parsia porvariston palveluksessa rikkikulunutta ”työväenpuolue”-kaapuaan ja tukea hajoituspolitiikkaansa, mutta samalla se on elinkysymys koko maamme työväenliikkeelle, jonka yhtenäisyys, menestyksellinen taistelu ja koko tulevaisuus riippuvat siitä, kuinka Suomen työväenluokka kysymyksen perinteistä ratkaisee.

Työväenliikkeen historia ei ole eikä voi olla vain tapahtumaluetteloa, asioiden, taisteluiden, voittojen ja tappioiden kirjaamista tai niiden muiston

kyynelehtivää hymistelyä. Työväenliikkeen historian pitää olla marxilaiseen historiankäsitykseen perustuvien yhteiskunnallisten kehityslakien pohjalla tapahtuvaa kehityksen arviointia, saavutetun kokemuksen yleistämistä, joka entistä selvemmin määrittelee työväenliikkeen kehityssuunnan, päämäärät ja auttaa löytämään oikeat menettelytavat. Työväenliikkeen historian pitää auttaa välttämään tehtyjä virheitä, oikein ymmärtämään kulumassa olevaa taisteluvaihetta ja kiihdyttämään sitä yhteiskunnallista kehitystä, jonka ilmauksena maamme historialliselle kehitysareenalle ilmestyi niin työväenluokka kuin työväenliikekin.

Tähän asti maassamme ilmestyneet työväenliikettämme käsittelevät teokset — erillisiä tutkielmia ja kirjoituksia lukuunottamatta — eivät vielä valitettavasti tyydytä marxilaisesti kirjoitetulle historiateokselle asetettuja vaatimuksia. Merkityksellisin niistä on Y.K. Laineen Suomen poliittisen työväenliikkeen historia, joka rikkaasta aineistomäärästään huolimatta kärsii kuitenkin tieteellisen metodinsa puutteellisuudesta ja siitä johtuvista virheellisistä johtopäätöksistä ja tulkinnoista. Sen vuoksi hän työväestöä kohtaan tuntemasta syvästä myötätunnostaan huolimatta ei kykene antamaan sellaista aatteellista asetta työväenluokalle, joka jouduttaisi sen vapautumista.

* * *

Esiteltävä ”Käy eespäin väki voimakas” ei muodosta mitään yhtenäistä historiateosta, vaan kokoelman tutkielma- ja muistelmaluontoisia kirjoituksia, joissa arvioidaan työväenliikkeen eri puolia ja haaroja. Siitä huolimatta teoksen eräät tutkielmat muodostavat kuitenkin sangen arvokkaan lisän alan kirjallisuuteen, vaikka eri kirjoitusten keskinäinen vertailu paljastaakin määrätyn eroavaisuuden kirjoittajien historiallisessa katsomustavassa. Voidaan kuitenkin yhtyä teoksen esipuheessa esitettyyn ajatukseen, että teos osaltaan raivaa ”hajalle sitä valheen paperivuorta, johon vanhan työväenliikkeen perinteet itsenäisyysaikana on pyritty hautaamaan, osoittamaan, mitkä olivat nämä perinteet ja keille ne kuuluvat”.

Jos tältä näkökannalta tarkastelee kokoelmaa, täytyy todeta, että huonoimmin on onnistunut Y. K. Laine kirjoituksessaan ”Tien avaus”. Ne metodiset puutteet, t.s. marxilaisen metodin puuttuminen, horjuva luokkanäkemys sekä niiden seurauksena sanonnan epäjohdonmukaisuus ja epämääräisyys, jotka selvästi ilmenevät hänen suuressa työväenliikkeen historiassaan, esiintyvät vielä selvemmin tässä kirjoituksessa. Marxilaisen historioitsijan asemesta lukija löytää lämminsydämisen, rehellisen, työväestöön myötämielisesti suhtautuvan moralisoivan historiankirjoittajan. Totuudenpyrkimyksestään huolimatta hän sekoittaa helposti toiveen ja tosiasian, sanaverhon ja asian ytimen eikä kykene selvästi, loppuun asti paljastamaan yhteiskunnallista kehitystä johtuvaksi taloudellisessa perustassa tapahtuneista muutoksista, jotka luonnonlain hellittämättömyydellä johtavat luokkienvälisen taistelun kautta ja vain sen kautta yhteiskunnallisiin ja poliittisiin muutoksiin.

Kirjoituksessaan, joka koskettelee työväenliikkeemme syntyä ja alkuvaiheita Y. K. Laine jättää esim. kokonaan määrittelemättä työväenliikkeen historiallisen tehtävän, sosialismin toteuttamisen taistelussa kapitalistiluokkaa vastaan. Sen vuoksi hänen aivan oikea toteamuksensa kirjoituksen alkusanoissa, että työväenliike on ”inhimillisin kaikista ihmiskunnan keskuudessa syntyneistä taisteluvirtauksista, sillä se on sulkenut suojaansa yhdellä kertaa kaikki turvattomat” jää selittämättömään ristiriitaan kokemusperäisen elävän todellisuuden kanssa. Ensimmäisestä maailmansodasta lähtien ja varsinkin toisen maailmansodan jälkeen nähdään yhä useammin ”työväenjohtajien” muodostavan eri kapitalistimaiden hallituksia, jotka nojautuvat ”työväenpuolueiksi” itseään nimittävään puolueeseen, mutta jotka eivät suinkaan pyri ”sulkemaan suojaansa” yhdellä kertaa kaikkia turvat-

tomia, jos sanalla "sulkea suojaansa" ei tarkoiteta vankilaan sulkemista tai työläisen ampumista.

Samanlainen sanonnan puolinaisuus ja epämääräisyys esiintyy ammattikunnan hajoamista ja elinkeinovapauden voimaansaattamista koskevassa osassa, — joiden tapahtumien historiallinen välttämättömyys jää lukijalle epäselväksi ei vain käsiteltävässä kirjoituksessa, vaan myös kirjoittajan suuressa historiateoksessa. Viimemainitussa viitataan tosin epämääräisesti "tuotannon järjestelyssä tapahtuneisiin muutoksiin", jotka Englannista "levisivät (!) Ranskaan ja Saksaan sekä niistä säteettäisesti" (!) muihin maihin*). Että kysymyksessä oli **taloudellinen ja yhteiskunnallinen vallankumous**, siirtyminen feodaalisen yhteiskuntajärjestelmän tuotantomuodosta ja sen poliittisista laitoksista sen uumenissa syntyneeseen kapitalistiseen tuotantojärjestelmään, joka **vaati** toisenlaisia yhteiskunnallisia laitoksia, toisenlaista "vapautta" niin elinkeinon harjoittamiseksi kuin työvoimatarpeen tyydyttämiseksikin, se ei käy ilmi Laineen esityksestä.

Työväenliikkeen syntyä koskevassa osassa tekijän persoonallinen humanismi himmentää tiedemiehen leppymättömän ennakkoluulottomuuden. Vaikka Y. K. Laine "Suomen poliittisen työväenliikkeen historian" I osassa onkin todennut, että "Wrightin ja hänen tovereittensa **päätarkoitus oli estää** (alleviivaus allekirj.) luokkavastakohtien kärjistymistä, . . . jota oli monessa maassa jo havaittavissa" (siv. 31) syyllistyy hän kuitenkin wrightiläisen työväenliikkeen ihannoimiseen, puhuessaan kirjoituksessaan "puolueettomasta" työväenliikkeestä, joka hänen sanojensa mukaisesti oli kuitenkin "porvarisenemmistöisen johdon alla". Jos työväenluokka tässä vaiheessa ei löytänyt vielä omaa "puolueellisuuttaan", ei se merkitse, että liike objektiivisesti (ja siitähän historiassa pitää olla kysymys) olisi ollut puolueetonta. Se oli olemukseltaan porvarillisesti puolueellista, porvariston vaikutusta työväestöön, tai kuten Armas Äikiä kirjoituksessaan vanhan työväenliikkeen luokkataisteluperinteistä (SKP Taistelujen tiellä. 1949 Vuosikirja V) mainitsee: Wrightin avulla kapitalistiluokka kävi "ehkäisytaistelua syntyvää työväenliikettä vastaan". Sellaisena sen aatteellinen ohjelma oli porvaristolle mieluista luokkasovinnon politiikkaa, joka esiintyi työväen itsekasvatuksen ja sivistysrientojen edistämisen muodossa. Vapautuminen tästä Wrightin edustamasta porvarillisesta vaikutuksesta merkitsikin itsenäisen työväenliikkeen syntymistä, mikä tosiasia myös on todistuksena Wrightin porvarillisesta puolueellisuudesta.

Taloudellista ja poliittista liberalismia koskevassa esityksessä ajalle ominaisten aatteellisten virtausten taloudelliset ja luokka**perusteet** jäävät Laineen kirjoituksessa erittelemättä, luokkataistelun dialektiikka epäselväksi, ja siksi lukija saakin käsityksen vain yleensä "kehityksestä", näkemättä sitä tulokseksi objektiivisten ristiriitojen yhteentörmäyksestä, taistelusta.

* * *

Raoul Palmgren tutkielmassaan "Vanhan työväenliikkeen kansallinen linja", osoittaa, että maamme työväenliike oli tullut yhteiskunnallisen kehityksen veturiksi. Itsenäistyessään ja vapautuessaan porvariston aatteellisesta virtauksesta työväenliike toteutti kuitenkin samalla porvarillisen vallankumouksen tehtäviä, jotka eivät olleet "muuta kuin radikaalisen porvarillisen demokratian vaatimuksia, mutta enemmän kuin mitä porvarilliset puolueet itse esittivät", kuten Palmgren mainitsee (kokoelma siv. 58). Palmgren korostaa suomalaiskansallisen liikkeen vaikutusta työväenliikkeeseen sen syntymävaiheesta, vaikka jättääkin mainitsematta, että työväestön kansallisissa harrastuksissa oli ilmeinen ruotsalaiseen sortajaluokkaan kohdistuva luokkataistelukärki. Vapauduttuaan porvariston johdonalaisuudesta maamme työväenliike muodostuu omien vallankumouksellisten päämääriensä ohella porvarillis-demokraattisen vallankumouksen johtajaksi, jota tosin vaivaa teoreettinen epäselvyys omasta päämäärästään ja menettelytavoistaan, mutta jota historiallisen kehityksen järkkymätön voima, luokkataistelun logiikka, ajaa yhä johdonmukaisemmin tehtäviensä määrittelyyn ja toteuttamiseen. Tämä kehitys selvittää työväenliikkeellemme sen edistyksellisen kansallisen linjan, jonka muovautumista ja kiteytymistä Palmgrenin tutkielma selventävästi valaisee. Sen peruspiirteenä oli liitto Venäjän vallankumouksellisen proletariaatin taistelun kanssa. Siitä luopuminen samoin kuin työväestön demokratian tuomitseminen merkitsivät hajaannusta työväenliikkeessä ja osoittavat samalla, ketkä ovat uskollisia vanhan työväenliikkeen periaatteille.

*) Y. K. Laine: Suomen poliittisen työväenliikkeen historia, I osa, siv. 10.

* * *

Keskustelussa vanhan työväenliikkeen perinteistä ei voida sivuuttaa sen aikaisia suuntataisteluita. Niitä kokoelmassa valaisee Tuure Lehen puoluekokousten pöytäkirjojen pohjalla. Puoluekokouksissa ilmenneistä lukuisista ristiriidoista ja kärkevästä väittelystä huolimatta suuntavirtaukset vanhassa työväenliikkeessä jäivät epäselviksi laajoille jäsenjoukoille. Wrightiläisyyden voittamisen jälkeen suuntaerimielisyydet ilmenivät menettelytapa- ja ohjelmakysymyksissä. Kysymys sosialisoimisesta, suhtautumisesta säätyvaltiopäivien vaaleihin, senaattorisosialismiin, aseelliseen taisteluun ja punakaarteihin, anarkismiin ja revisionismiin — siinä eräitä Lehenin mainitsemia suuntariitakysymyksiä. Varsinainen hajaannus hahmoittui kuitenkin vasta v. 1917 marraskuun suurlakon jälkeen pidetyssä ylimääräisessä edustajakokouksessa kun piti ratkaista, onko hyökkäävää ja aseelliseen toimintaan valmistautuvaa taantumusta vastaan taisteltava vain parlamentaarisin keinoin vai onko tarpeen tullen turvauduttava myös aseisiin. Erikoisen mielenkiintoiseksi ja käsitteitä

selventäväksi muodostuu Lehenin esitys suuntariidoista luokkasodan kynnyksellä, leppymättömään taisteluun lähdön lujittaessa ja tiivistäessä työväenluokan rintamaa, jonka alkaman taistelun ulkopuolelle jäi vain muutama harva "työväenjohtaja". Niiden joukossa oli Väinö Tannerkin, jota jo v. 1917 hänen vaalipiirinsä sosdempuolueen piirikokous vaati puolueesta erotettavaksi.

Ei voida olla yhtymättä kirjoittajan tekemään johtopäätökseen:

"Vanha sosialidemokraattinen puolue oli "vanhatyyppinen" työväenpuolue, erilaisten ryhmien ja virtausten yhteenkokoutuma, organisatoorisesti "löysä", aatteellisesti epäyhtenäinen, teoreettisesti heikosti karastunut. Mutta niin paljon kuin näissä sen heikkouksissa onkin arvostelun varaa, ei ole kuitenkaan unohdettava sitä ratkaisevaa tosiasiaa, että puolueen valtava enemmistö . . . asettui kaikissa suurissa kysymyksissä selvälle luokkataistelun kannalle"

Näitä perinteitä jatkaa maassamme SKP, jonka johdolla maamme työväenluokka tulee täyttämään suuren tehtävänsä.

* * *

Kokoelma sisältää lisäksi Antti Hyvösen kirjoituksen vanhan työväenliikkeen suhteesta talonpoikaistoon, T. Hj. Långströmin kirjoituksen ammatillisen liikkeen alkuvaiheista sekä useita muita naisten, nuorison ja ruotsalaisten osuudesta työväenliikkeessä. Kokonaisuudessaan kokoelma edellämainituin sekä lukuisin mainitsematta jätetyin kirjoituksin ja muistelmin valaisee vanhaa työväenliikettä eri puolilta ja antaa lukijalle käsityksen sen aikaisista olosuhteista, vaikeuksista ja menestyksistä. Luokkasodan jälkeisen kauden hahmoittelu auttaa ymmärtämään työväenliikkeemme kehitystä ja kahtiajakoa, jonka voittaminen merkitsee vanhan työväenliikkeen parhaiten perinteiden voimaansaattamista koko työväenliikkeessämme.

S. S—o.

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

KOMMUNISTI

Julkaisija: Suomen Kommunistinen Puolue

N:o 9. Syyskuu 1949

SISÄLTÖ:

Toimitus ja konttori: Helsinki, Kotkankatu 9. Puhelin: toimitus 75 823, toimitussihteeri 75 738, konttori 76 549. Postisiirtotilin n:o 8792.
Toimituskunta: Pää- ja vast. toimittaja Matti Janhunen, toimitussihteeri Sulo Suvanto; Aili Mäkinen, Inkeri Lehtinen, Tuure Lehén, Iisko Lassila, Kauko Heikkilä, Elli Parkkari, Toivo Karvonen, Mirjam Suvanto.
Tilaushinnat: 1/1 vsk. 440: —, 1/2 vsk. 220: —, 1/4 vsk. 110: —. Ulkomaille 1/1 vsk. 900: —, 1/2 vsk. 450: —. Irtonumeron hinta 40: —.